

Giới thiệu Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Dị thể, Ngọt sủng, Thú nhân, Xuyên sách, Sáng văn, 1v1

Editor: Team Dịch Giả Land of Oblivion

Bìa: Shop Hoa Mặc Design

Tình trạng edit: 30 chương/tuần. Tâm trạng tốt sẽ tăng 35 chương/tuần

Dạo này dường như thịnh hành kiểu đặt tên dài thật dài thế này ư???

Cái gì "Lâu Ngày Sinh Tình: Cô Vợ Xung Hi Bỏ Trốn Của Bạo Quân Tàn Tật", cái gì gì mà kiểu thê của yêu hoàng lại gì gì lung tung hết cả....

Hả??? Cô chỉ nói nói vậy thôi chứ có ý gì đâu, tại sao lại bắt cô xuyên qua cuốn tiểu thuyết này chứ?????

Bạo quân á? Nghe tên thật sự là đáng sợ... Huhuhu

Rõ ràng là đại boss của truyện, chỉ mình hấn mà có thể đấu với thủ lĩnh của bảy tộc, cuối cùng bị đánh trở thành người thực vật, à không, là rỗng thực vật (hư long).

Cha mẹ của nguyên chủ sống trong lãnh địa của bạo quân, vì ham danh lợi quyền thế, đã tự ý tính bất tự của con gái rồi đưa nàng (nữ phụ Mục Loan Loan) vào phủ của bạo quân làm phu nhân xung hi.

Còn có một nha hoàn hồi môn theo nàng nhập phủ, đó là nữ chính Bạch Thủy Dao.

Nguyên chủ và nữ chính đã bàn bạc đề cùng nhau bỏ trốn, nhưng tối hôm đó nguyên chủ đã bị đâm chết.

Mà ngay khi hai người họ đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch chạy trốn, thì nàng lại xuyên tới đây.

Mục Loan Loan: "..."

Cái cốt truyện đào hố gì đây!

Để có thể sống sót, nàng đành cố gắng hết sức để chăm sóc cho hư long đang trong trạng thái thực vật kia. Và ba năm sau, đem ngược văn thành cầu huyết ngọt sủng văn.

* * *

Hắn bị chặt đứt sừng, chặt đứt đuôi, mất đi hết tất cả, đã vậy ngoại hình còn xấu xí, nhưng nàng lại không hề có ý ghét bỏ.

Nàng như một tia sáng ấm áp, đột nhiên xuất hiện chiếu sáng cuộc đời đen tối của hắn, trở thành chiếc vảy ngược (*) của hắn, không thể chạm vào, nếu chạm vào nàng chắc chắn nhận lấy cái chết.

(*) Gốc là "Nghịch lân". "Lân" là cái vảy, "nghịch lân" là chạm vào vảy của con rồng. Mỗi con rồng đều có điểm yếu là cái vảy ở trước cổ họng, kẻ nào dù vô tình hay cố ý chạm phải thì chỉ có một kết cục duy nhất là bị rồng giết chết.

Trích đoạn nhỏ:

Bạo quân đề phu nhân nhỏ bé thơm tho và "ngon miệng" của mình xuống, đôi mắt hơi trùng: "Nghe nói nàng không muốn sinh rồng con nên đã lập kế hoạch bỏ trốn?"

Mục Loan Loan lăn lộn đến chết đi sống lại, nước mắt chảy xuống ướt đầm gương mặt: "Ta sinh xong thì còn sống nổi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Một sớm xuyên qua thành nữ phụ

"Loan Loan."

"Loan Loan.."

"Loan Loan, cô không sao chứ, sắc mặt cô khó coi quá?" Âm thanh phát ra bên tai ngày càng rõ ràng, một tiếng nói ôn nhu đang kêu tên Mục Loan Loan, giọng lo lắng, sợ sệt làm nàng muốn xem nhẹ mà bỏ qua cũng chẳng được.

Đầu đau như búa bổ, có thứ gì đó điên cuồng tiến vào trong đầu nàng, đầu gối cũng không rõ có phải đã đụng vào tường hay không, làm nàng đau đến sắp không thở nổi.

"Khó chịu quá." Mục Loan Loan nhin không được mà kêu lên một tiếng, vừa hơi chớp mắt đã phải mở ra, giọng của nàng không ngờ khàn đến như vậy rồi.

Mục Loan Loan dùng sức cố mở hai mắt, đối diện với một khuôn mặt thanh thuần giống như thủy phù dung (*).

(*) Về đẹp tự nhiên và thuần khiết "Hoa sen mọc từ nước trong."

Người trước mặt có một đôi mắt ẩn chứa nét đào hoa, trên người mặc một tà áo lụa trắng, mái tóc đen được búi lên bằng trâm ngọc, cánh môi hồng, khuôn mặt tự nhiên mà mang theo ba phần e lệ.

Phía sau nữ tử này là một ngọn đèn nhỏ, dưới ánh sáng mờ lung chiếu rọi, Mục Loan Loan thấy rõ mấy cái bài vị son thếp vàng đặt trên án gỗ đỏ.

Trong nháy mắt, vẫn tự trong cuốn tiểu thuyết "Cô vợ bỏ trốn" mà nàng xem tối hôm qua trước khi đi ngủ, liền từng chút một hiện rõ ràng trong đầu nàng..

"Từ đường cũng không giống với những nơi bình thường, tuy có ánh đèn ảm áp, nhưng lại có mấy bài vị son thếp vàng uy nghiêm, mặt đất lạnh lẽo, Bạch Thủy Dao nhìn thoáng qua liền cảm thấy cái lạnh chạy dọc sống lưng, vậy mà Mục Loan Loan lại phải quỳ gối ở đây suốt một tuần. Nói thực Mục Loan Loan đúng là rất ngốc, nhưng dù gì trên danh nghĩa cô vẫn là tiểu thư của Bạch Thủy Dao, Bạch Thủy Dao thấy thế vẫn có chút đau lòng."

Đại sảnh rộng lớn tráng lệ, sàn nhà lạnh như băng, bài vị son thếp vàng, đây không phải là từ đường được miêu tả trong tiểu thuyết, nơi mà nữ phụ bị phạt quỳ sao?

Chẳng lẽ nàng xuyên sách? Sao có thể, nàng rõ ràng đang nằm ngủ ở nhà mà! Nhưng cảnh tượng trước mắt, cùng khuôn mặt người bên cạnh giống y như miêu tả trong tiểu thuyết.

Mục Loan Loan chỉ cảm thấy đầu choáng váng, tinh thần mệt mỏi, đầu gối đau đớn làm cho nàng quỳ không nổi nữa, cứ thế ngã sụp xuống mặt đất.

Nàng nhớ hôm qua trước khi đi ngủ, một quyển sách đột nhiên xuất hiện trong danh mục truyện của nàng ở trên web..

Nhìn qua, nàng phát hiện đề mục của quyển sách này là..

"Lâu ngày sinh tình: Cô vợ xung hi bỏ trốn của bạo quân tàn tật", đôi mắt tà ác của Mục Loan Loan sáng lên.

Lâu ngày sinh tình?

Cô vợ xung hi bỏ trốn?

Tàn tật bạo quân?

Nàng click mở ra muốn xem cẩn thận hơn, đầu đề chỉ có một ý từ: Cường đoạt hào lý (*).

(*) Ngang ngược chiếm lý.

Nàng có chút chờ mong, nói không chừng lại có thật, click mở ra, nhưng nhìn đến nửa ngày, thật đâu không có, ngược lại còn thu hoạch ngoài ý muốn: Nhìn thấy mình trùng họ trùng tên với nữ phụ, bởi vì dung túng cho nhà hoàn hồi môn của mình, cũng chính là nữ chính Bạch Thủy Dao mà nhiều lần tự đẩy bản thân vào chỗ chết, cuối cùng thật nát xương tan..

Mở đầu truyện, là ngày đại hôn, cả hai đã gặp một kẻ tàn tật xấu xí, vì bị thương nghiêm trọng mà không thể duy trì được hình tượng bạo quân, trực tiếp bị cảnh tượng đó dọa cho rơi nước mắt, lại bị người chủ trì hôn lễ vốn là bạn tốt của bạo quân là Ngao Khâm phạt quỳ từ đường.

Nhưng nhờ có gương mặt xinh đẹp của nữ chính quá mức đáng thương, vì thế cô ta may mắn thoát nạn, chỉ có nữ phụ ngốc nghếch là nàng bị phạt quỳ suốt bảy ngày.

Mà hiện tại, nàng bất hạnh xuyên thành nữ phụ sắp biến thành đồng thịt nát kia.

Mục Loan Loan một lần nữa nắm chặt tay, nhắm mắt lại, cảm nhận được sự đau đớn liền mở mắt ra, mong đợi khi mở mắt ra có thể trở lại ổ chăn ấm áp của mình ở thế kỷ 21, có thể từ trong ác mộng mà tỉnh lại.

Bởi vì còn chưa xem hết quyển này, đã thấy nữ phụ gặp phải chuyện thảm như thế, nhin không được mắng một câu mẹ kiếp, liền gặp phải loại chuyện xuyên qua như thế này sao?

Tuy rằng, nàng ở thế kỷ 21, không xe, không nhà, cha mẹ đều mất, có thể nói là không vương bận gì, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng tình nguyện xuyên đến làm pháo hôi trong một quyển truyện tam quan bất chính như thế!

Hai mắt Mục Loan Loan đắm đắm, có thể nói là đại ra, làm Bạch Thủy Dao nhìn thấy có chút không đành lòng: "Loan Loan, cô làm sao vậy?"

Mục Loan Loan theo bản năng nói: "Bạch Thủy Dao?"

"Là ta đây." Bạch Thủy Dao hơi nhăn mày, có điểm bất mãn: "Cô lại đột nhiên kêu tên ta, sao không gọi ta là Dao Dao?"

Mục Loan Loan ngơ ngác nói "Cô là Bạch Thủy Dao, ta là Mục Loan Loan, nơi này là phủ bạo quân."

"Đúng vậy, Loan Loan, ký ức của cô có vấn đề gì sao? Nhất định là bởi vì Ngao Khâm đại nhân quá ác độc, nếu không, nếu không đêm nay chúng ta đã trốn đi được rồi!" Bạch Thủy Dao nức nở khóc: "Nơi này thật đáng sợ."

"Ta không bao giờ muốn nhìn thấy bạo quân kia nữa."

Mục Loan Loan yên lặng xoa đầu gối sưng đỏ, trầm mặc trong chốc lát, nỗ lực đem đôi chân vì quỳ quá lâu đang đau đến mất tri giác mà bẻ thẳng ra, rầu rĩ nửa ngày nói: "Ta không chạy."

oOo

Cập nhật ngày 1/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Hồng trà hoa quế

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phu nhân, mong người chăm sóc tốt cho quân thượng

Bạch Thủy Dao chớp mắt vài cái mới phản ứng lại: "Gi cơ? Loan Loan, cô vừa nói cái gì? Cô không định rời khỏi nơi này sao?"

Cô tức giận nói: "Loan Loan, cô không phải mới đồng ý với ta sao? Hơn nữa cô nhìn xem hai chúng ta mới đến phủ bạo quân được mấy ngày, ta còn tốt, không phải chịu khổ gì, nhưng cô nhìn lại đi, cô mới vừa gả vào đã bị phạt quỳ từ đường, đầu gối đều sưng lên cả rồi."

Nói rồi, cô không nhìn được mà khóc lên, hốc mắt hồng hồng, nhìn giống như cũng có vài phần tình cảm chân thật.

Mục Loan Loan mĩa mai trong lòng, liên tính nàng chỉ mới xem quyển tiểu thuyết này được có chút, nhưng cũng đủ để nàng thấy được, Bạch Thủy Dao căn bản không phải dạng người tốt đẹp gì.

Bạch Thủy Dao là con gái riêng của Mục phụ được nuôi ở bên người từ nhỏ, đối với người ngoài thì cô ta mang thân phận là nha hoàn của nàng, nhưng thực chất ở trong nhà, cô ta được đối xử như tỷ muội của với nàng. Tướng mạo cô ta xuất chúng, lại thích tỏ ra mình là bạch liên hoa (*), quan trọng ả vẫn luôn không thích nàng, lần trách phạt này, Bạch Thủy Dao căn bản không hề giúp nàng nói lấy một câu.

(*) Nghĩa đen là hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

Hơn nữa.. Mục Loan Loan mặt không biểu cảm liếc mắt nhìn tấm đệm bên dưới đầu gối Bạch Thủy Dao.

Nếu cô ta thực sự quan tâm nàng, đã không một mình độc chiếm hoàn toàn miếng đệm mà hai người dùng để quỳ xuống.

"Loan Loan, ta cũng là vì ngươi." Bạch Thủy Dao nức nở lên: "Ta là không thể giúp được gì hơn, dù sao ta cũng chỉ là một nha hoàn hồi môn.."

Bạch Thủy Dao giọng đứt quãng, đến cuối cùng còn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ đầy thương cảm: "Bộ dạng bạo quân kia như thế, hơn nữa ta còn nghe được hẳn bị tàn tật, phủ bạo quân này nói không chừng chưa cần đến hai năm đã trở thành nơi hoang vu, cô thực sự không định rời khỏi sao?"

Mục Loan Loan nhìn những giọt nước mắt lấp lánh kia, nội tâm không chút dao động. Thầm nghĩ rằng Bạch Thủy Dao hôm nay có ở trước mặt nàng khóc thành tiểu kim tượng (*), nàng cũng không đồng ý chạy trốn cùng cô ta.

(*) Tượng vàng giải Oscar, ý nói Bạch Thủy Dao diễn xuất tốt đó.

Dựa vào ký ức tối hôm trước nàng có đọc sơ qua cuốn tiểu thuyết kia, Bạch Thủy Dao là nữ chính, có hào quang của nữ chính, chạy trốn đều không có

việc gì, cứ cho là bị phát hiện thì nhiều nhất là bị Ngao Khâm cường hôn một chút là xong chuyện. Nhưng nàng, chính là đang sống sờ sờ liền biến thành bộ xương khô.

Nàng không muốn chết đâu, huống hồ, Bạch Thủy Dao xúi giục mình chạy trốn như vậy, hoàn toàn là vì cô ta khinh thường bạo quân tàn tặc, chứ chẳng phải nghĩ cho nàng cả đời phải sớm tối ở trong phủ cái phủ bạo quân này.

Đầu Mục Loan Loan thực sự đang rất đau, nàng căn bản chẳng có tâm trí cũng như sức lực mà để ý tới Bạch Thủy Dao, chỉ lãnh đạm quả quyết: "Ta nói, ta không chạy."

Bạch Thủy Dao khóc một lát, thấy Mục Loan Loan thật sự không phản ứng lại, mới ngừng thút thít ngừng khóc, ôm đầu gối ngồi ở một bên ngây ngốc, trong khoảng thời gian ngắn, nháy mắt từ đường đã rơi vào yên tĩnh.

Mục Loan Loan nhắm hai mắt lại cố gắng sắp xếp lại thông tin trong đầu, sau đó tính toán, đến khi mở mắt ra, Bạch Thủy Dao đã không còn thấy ở từ đường rồi.

Mục Loan Loan nhìn quanh tìm kiếm thì phát hiện tấm đệm đã bị cô ta mang đi cả rồi, nàng nhìn cửa từ đường vẫn đóng chặt, nhìn không được mà nén một tiếng thở dài. Dựa vào ký ức mấy ngày trước của nàng, đây là ngày thứ sáu quý từ đường, nếu theo sự phát triển của cốt truyện, buổi tối ngày mai nàng cùng Bạch Thủy Dao sẽ chạy trốn.

May mắn nàng tới sớm, nếu chậm chút nữa mới tới, chẳng phải là để mình chịu cảm giác chết chóc sao.

"Phu nhân, đã đến giờ rồi, người có thể trở về phòng nghỉ ngơi." Ngoài cửa truyền đến một thanh âm lạnh băng, là nha hoàn phụ trách giám sát nàng - Phát Liễu.

Nàng tuy rằng bị phạt, nhưng tới gần 12 giờ đêm, vẫn phải trở về tẩm cung của bạo quân, ngủ chung với hắn.

Nghĩ đến hình ảnh khủng bố trong đầu kia, Mục Loan Loan cảm thấy lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh.

Thời điểm xem tiểu thuyết không cảm thấy gì, với bạo quân tàn tặc lại xấu xí, thậm chí nàng còn có chút thương cảm, nhưng mà giờ này thật sự mặt đối mặt với nam nhân như vậy, nàng vẫn có chút e ngại.

"Phu nhân, nhanh lên cho." Phát Liễu cũng không kiên nhẫn, kéo cửa từ đường ra.

Phát Liễu mặc áo tơ lụa màu xanh non, trên đầu tuy là búi tóc của nha hoàn, nhưng lại có cài cây trâm ngọc. Nhìn lại chính mình, có một cái áo dài màu trắng có phần bản thủ và hơi hám, trên đầu cũng không có thêm trang sức gì, nói nàng là nha hoàn nàng cũng tin!

"Thất thân làm cái gì? Đi thôi." Phát Liễu bất mãn trừng mắt nhìn nàng, nếu không phải bởi vì vị phu nhân xưng hi này, ả cũng không cần phải chịu cảnh khổ sai cứ mỗi nửa đêm đều đến tẩm cung của bạo quân, tuy nói trong quá khứ, bạo quân lớn lên có mười phần anh tuấn, lại có năng lực xuất chúng, nhưng hiện tại, hắn như vậy, ả căn bản không muốn đi.

"Hừ, hay là quý hồng chân luôn rồi." Phát Liễu nhỏ giọng lầm bầm, trợn cặp mắt trắng dã liếc Mục Loan Loan một cái.

Mục Loan Loan bất ngờ xuyên sách, còn xuyên thành nữ phụ, vốn dĩ tâm trạng đã chẳng vui vẻ gì, lại gặp ngay ả nha hoàn Phát Liễu này đối với nàng như vậy, nàng một chút cũng không muốn nhẫn nhịn: "Phát Liễu, nếu ta không đến tẩm cung, người sẽ thế nào?"

Phát Liễu ghen hòng, hiển nhiên không nghĩ tới phu nhân vẫn luôn yếu đuối kia sẽ nói ra những lời như vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Hiện tại quân thượng đang hôn mê bất tỉnh, toàn bộ phủ bạo quân đều do Ngao Khâm đại nhân quản lý, tuy rằng tương lai quân thượng khả năng cao sẽ chết, vị phu nhân này cũng không đáng sợ, nhưng Ngao Khâm đại nhân vẫn còn đối xử tử tế với quân thượng, nếu Mục Loan Loan không đến tẩm cung, ả chính là không làm tròn trách nhiệm được giao, chắc chắn sẽ bị trách phạt.

Phát Liễu nén xuống một hơi, khôi phục bộ dạng rừ mắt cúp mí: "Phu nhân, thực xin lỗi, đều là Phát Liễu sai, mong phu nhân thứ lỗi."

Mục Loan Loan đương nhiên biết ả đang giả bộ, nhưng cũng không có ý tiếp tục nắm chặt không buông, liền theo Phát Liễu rời khỏi từ đường.

Đường đi từ từ đường đến tẩm cung của bạo quân rất dài, bọn họ đi ước chừng mười lăm phút mới đến.

Phát Liễu đưa nàng vào tẩm điện, còn chưa tới phòng, một mùi hôi như có như không truyền đến chóp mũi của Mục Loan Loan.

"Phu nhân, mong người chăm sóc tốt cho quân thượng." Phát Liễu dừng ở cửa phòng nói vọng vào, trong tiếng nói mang chút phở phác.

Nghĩ đến hình ảnh trong trí nhớ, Mục Loan Loan gật đầu cứng nhắc, run rẩy đưa tay đẩy cửa phòng.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 1/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Hồng trà hoa quế

Chương 3: Bạo quân có chút thảm

Mục Loan Loan vừa mới đẩy cửa ra đã ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc, trong đó còn lẫn một số mùi mà nàng không biết tên cùng với mùi máu tanh. Tuy là Mục Loan Loan đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng sắc mặt vẫn không khỏi có hơi trắng bệch.

Bên trong căn phòng lớn như thế mà chỉ có một ánh đèn màu đỏ le lói cháy, trông vô cùng yên tĩnh. Mục Loan Loan nhìn bức màn đầy hoa văn phức tạp ở cách đó không xa mà lòng bàn tay cũng bị đổ chút mồ hôi...

Bạo quân đang ở sau bức màn đó.

Theo nàng nhớ thì bản thân mình đã từng bị hình dạng bạo quân dọa khóc một lần trước đây. Dù mấy đêm sau có bị ép vào phòng, nhưng nàng cũng mặc quần áo ngủ tạm ở trên ghế.

Lúc ở từ đường, Mục Loan Loan từng nghĩ sau này mình nên làm gì.

Đã bất hạnh xuyên thành nữ phụ có kết cục bi thảm, nàng chỉ có thể chấp nhận hiện thực. Dựa theo chút kí ức vụn vặt của nàng về cuốn tiểu thuyết kia, sau cùng bạo quân sẽ tỉnh lại.

Mục Loan Loan cũng từng nghĩ mình có nên chạy trốn hay không, nhưng theo trí nhớ của nguyên thân thì thế giới này cực kì nguy hiểm, ở đây tu sĩ và ma vật cùng tồn tại. Nguyên chủ chỉ có dị năng hệ mộc yếu ớt, sức chiến đấu gần như bằng không.

Trong thế giới này, không có luật pháp nào có thể bảo đảm an toàn tính mạng cho nàng. Hơn nữa cái tên bạo quân đó có vô số kẻ thù, nàng còn gả vào phủ của hắn trước mắt bao nhiêu người. Một khi nàng chạy trốn thì dù cho bản thân có may mắn mà rời khỏi đây cũng chẳng thoát được cái chết, ngay cả khi Ngao Khâm không phát hiện.

Hiện tại trước mắt cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó chính là an phận ở bên cạnh chăm sóc tốt cho bạo quân. Đợi sau này khi hắn tỉnh lại thì nhanh chóng tìm cách rời đi, không cản trở bản thân mật với nữ chính, có lẽ nàng còn có thể giữ được mạng sống.

Mặc dù Mục Loan Loan đã quyết định được phương án từ sớm, nhưng khi nàng thật sự đi đến bên cạnh và run rẩy xốc màn lên vẫn bị hù dọa bởi tình trạng bi thảm của người trước mắt.

Một sinh vật đã không thể xem là người đang nằm ở trên giường ngọc, phần thân trên của hắn trần trụi và chằng chịt những vết sẹo, rất nhiều hoa văn đáng sợ tràn lan trên cánh tay và khuôn mặt.

Phần thân dưới của hắn là một cái đuôi rồng rất dài, một nửa từ bụng trở xuống đã bị mục rữa, cái đuôi bị đứt đi một nửa, các đốt sống đuôi cũng không còn.

Hắn nhắm chặt hai mắt, nửa trên khuôn mặt không biết là bị thứ gì ăn mòn, tuy rằng không quá nát nhưng cũng xấu xí khiến nàng không dám nhìn thẳng. Trên cái trán đáng lí phải bóng loáng lại có hai cái sừng gãy đứt tọn, đáng sợ.

Ngoài mấy thứ đó, những bộ phận tiếp xúc với không khí của bạo quân thỉnh thoảng còn có một vài chiếc vảy khô màu vàng. Máu đen của hắn khiến giường lộn xộn ngồn ngộn, có vài giọt từ trên giường nhỏ xuống mặt. Mục Loan Loan còn thấy rõ một vài con không biết nên gọi là ký sinh trùng hay con vật nhỏ màu đen gì đó bò qua bò lại trên vết thương của hắn.

Nàng không thể không lùi về sau hai bước, đến khi nàng lấy lại tinh thần thì trên trán đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nàng thực sự không ngờ dáng vẻ của bạo quân còn thê thảm hơn những gì trong trí nhớ của nguyên thân.

Rõ ràng là trong tiểu thuyết, mặc dù bạo quân xấu xí tàn tật nhưng vẫn là một hư long (Rồng thực vật). Lúc nữ chính và nữ phụ mới gả đến cũng có người hầu hạ hắn mỗi ngày, nhưng bây giờ...

_____oOo_____

Beta: Thụy Mặc

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đừng bao giờ giết ta vì không ưa ta

Mục Loan Loan nhìn những vết thương thấy mà sợ trên người hắn, chiếc sừng bị gãy cộng thêm cái đuôi tàn khuyết thối rữa, sau đó nhớ lại thái độ của nha hoàn Phát Liễu trước đó thì đột nhiên cảm thấy hơi thương cảm cho tên trùm phản diện từng tung hoành đại lục, thiên lương vương phá (*) này.

(*) Là một từ lưu hành trên mạng, rút gọn từ câu "Trời lạnh rồi, để tập đoàn nhà họ Vương phá sản đi". Từ này nằm trong cuốn đam mỹ "Ta đích liệt hỏa bảo tiêu", "Trạch thiên ký". Trong "Ta đích liệt hỏa bảo tiêu" mang nghĩa là quá trang B (làm màu). Trong "Trạch thiên ký" là chỉ một loại người.

Một khi bại trận, người đi trà ngụy*, trở thành một con rồng bị ném ở trong căn phòng hiu quạnh, không ai quan tâm cũng không ai hỏi. Lúc hôn mê thì bị nhồi nhét thêm một cô vợ xung hi có thiên phú thấp. Khó lắm mới tỉnh lại nhưng vì không có đuôi, sừng rồng cũng bị gãy. Từ một con rồng tuần mỹ vô song cũng bị người mình thích ruồng bỏ nhiều lần, hơn nữa nữ nhân này và bạn tốt của hắn còn cùng nhau cho hắn đội mũ xanh, điều quan trọng đó là hắn vẫn không biết..

*Ám chỉ lòng người dễ thay đổi, khi người nắm quyền rời khỏi cương vị, không còn giá trị lợi dụng nữa thì người ta cũng xem nhẹ họ luôn.

Này.. quá thảm, đúng là sinh rồng thảm nhà.

Mục Loan Loan đồng tình nhìn con rồng nào đó đang nằm liệt giường. Có lẽ là nhờ đồng tình hỗ trợ nên nàng cảm thấy đáng vẽ của hắn không còn đáng sợ như vừa nãy.

Nàng nhìn máu đen lan đầy dưới thân hắn, không chần chừ nữa mà lật tìm ký ức xem nên làm những gì. Sau đó nàng cảm thấy mấy cái khăn sạch sẽ, vốn định nhờ người chuẩn bị nước ấm nhưng tìm khắp cả tầng cung cũng không thấy bóng dáng một người hầu gác đêm nào. Thế là nàng đành phải chạy đến nơi chuyên dùng để trữ nước ngoài tầm cung để lấy một chậu nước lạnh bung vào phòng.

Mục Loan Loan quần quật đặt chậu nước trước bức màn, trước mắt cũng hơi tối sầm lại, nàng lập tức có nhận thức mới về mức độ yếu đuối của cơ thể này. Nàng nhúng khăn vào nước rồi vắt nó, sau đó thở ra thật sâu và lấy hết can đảm đi đến bên giường ngọc, bắt đầu lau máu đen dọc theo mép, cố gắng không đụng đến nửa cái đuôi nhìn là phát sợ của bạo quân.

Thực ra lúc nàng lau có hơi mạnh tay, nhưng bạo quân vẫn không hề có chút phản ứng. Nếu không phải vì thấy vấy trên người hắn thỉnh thoảng có biến đổi thì Mục Loan Loan cũng tưởng là hắn đã chết.

Nàng dọn dẹp từng chút một. Máu đen rất bẩn và còn trộn lẫn không ít con sâu nhỏ, có chỗ cũng đã khô, dọn dẹp cực kỳ vất vả. Mục Loan Loan lau đến da đầu tê dại, cuối cùng không chịu được nữa mà thấp giọng nói: "Ta không có chê ngươi như vậy đâu, sau này ngươi tỉnh, dù có cùng nữ chính ở bên nhau thì cũng đừng bao giờ giết ta vì không ưa ta. Ngươi không trả lời thì ta coi như ngươi đáp ứng rồi!"

Nàng cảm thấy hơi buồn cười sau khi nói điều đó. Hiện tại bạo quân chỉ là một con rồng thực vật đáng thương không có ý thức gì, nàng làm như vậy có được coi là giầu đồ bìm leo hay không?

Mục Loan Loan lau hồi lâu vẫn là không thể tránh khỏi đụng vào đuôi rồng của bạo quân, xúc cảm rất kỳ lạ, hơi trơn nhưng rất thô ráp. Nàng cố gắng cả buổi mới dọn sạch phần ngoài giường, chậu nước cũng đã thay rất nhiều lần, chiếc khăn vốn có màu trắng cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu, giặt thế nào cũng không sạch được.

Mục Loan Loan đau eo đau chân, đầu óc choáng váng, thật sự không làm nổi nữa. Nàng cau mày nhìn vết thương bẩn thỉu và nửa cái đuôi co quắp trên giường.

Cái đuôi rồng dài trông rất khủng khiếp, vấy rồng trên đó đã khô vàng và hiện ra màu sắc không khỏe mạnh. Nàng hơi hoảng sợ nhìn đồng thịt rữa bóc ra mùi thối kia. Nàng thấy có hơi may mắn khi giờ đã là cuối mùa thu, nhiệt độ không quá thấp và cũng không dễ bị nhiễm trùng như mùa hè. Bằng không thì e rằng tình huống của con rồng đáng thương này còn bất cập hơn bây giờ.

"Huh." Vừa này khi Mục Loan Loan dọn dẹp đã cố hết sức tránh chạm vào thân thể hắn, nhưng bây giờ vẫn là quyết định chuyển hắn sang vị trí khác, giúp hắn tránh khỏi những vết máu đen mà nàng chưa dọn dẹp rồi hắn nói.

Mục Loan Loan hơi lo lắng đi đến trước giường, hai tay cẩn thận ôm lấy phần đuôi rồng không bị thương của hắn và gian nan kéo ra bên ngoài.

"Hít hà.."

Mục Loan Loan cảm thấy đau nhói từ nơi tiếp xúc với vảy của hắn, nhưng nàng không thể cộc cằn ném người ta xuống. Nàng phải chịu đựng cơn đau và cố gắng cả buổi mới lau sạch phần giường ban nãy kéo đuôi rồng ra.

"Đau quá." Mục Loan Loan rút tay lại và khóc không ra nước mắt nhìn những vết máu trên tay mình.

Rõ ràng là lúc lau vẩy chỉ cảm thấy hơi thô ráp, không quá đau. Sao mà mới ôm lên một lần đã bị xước tay.

Mục Loan Loan thở dài một hơi và cảm chịu số phận dòi vùi trí nửa thân trên của hân. Sau đó vịn cái eo đau nhức vì lao động cực nhọc ngồi xuống ghế, không thèm để ý bàn tay rướm máu và nằm nhoài trên bàn chuẩn bị ngủ tạm một giấc.

Mặc dù nàng rất muốn ngủ trên giường nhưng phần giường trống của bạo quân vẫn chưa dọn dẹp, hơn nữa vết thương trên người hân chưa được xử lý, trên giường cũng không có chăn, trông chẳng khác gì so với cái ghế..

Theo ấn tượng về tiểu thuyết trong đầu nàng, Phát Liễu sẽ đưa chút đồ ăn đến cho nguyên thân vào mỗi sáng, sau đó dẫn nàng tới từ đường. Đợi đến gần mười hai giờ tối rồi đến đón nàng về.

Trong tiểu thuyết, có một lần Ngao Khâm đã từng tới từ đường để tìm nguyên thân lúc nhá nhem tối, nhưng khi đó nguyên thân đã đồng ý chạy trốn cùng Bạch Thủy Dao nên đã rời khỏi từ đường từ sớm.

Bây giờ nàng đã quyết định sẽ không chạy trốn và nhất định phải nắm lấy cơ hội gặp Ngao Khâm vào ngày mai, nghĩ cách tìm đại phu lấy ít thuốc cho bạo quân. Nếu tìm thêm được hai nha hoàn đến chăm sóc cùng với nàng thì càng tốt..

Mục Loan Loan mơ hồ suy nghĩ trước khi chìm vào giấc ngủ.

oOo

Cập nhật ngày 4/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lam Nhạn

Beta: Thụy Mặc

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Hãy chờ xem..

Mục Loan Loan cảm thấy ngủ ở trên ghế nhất định không thoải mái, nhưng nàng thật sự quá mệt, tựa như nàng chỉ cần thả lỏng một chút sẽ chìm vào giấc mộng đẹp. Sau khi nàng ngủ hoàn toàn không chú ý tới, Long tiên sinh - người đang nhắm hai mắt lại, không hề có bất cứ động tĩnh nào, lòng mi lúc này đang nhẹ nhàng run rẩy.

Sau cuộc chiến đấu kia, một viên Nguyên Hạc trong thân thể hân đã bị đánh vỡ, Long tiên sinh vẫn luôn chìm vào sự đau đớn, dùng chính năng lượng còn dư trong cơ thể, mỗi ngày hân có thể khôi phục thần trí hơn mười phút.

Hôm nay tỉnh lại, cảm giác so với bình thường không khác nhau lắm.

Phần đuôi vẫn đau đớn như cũ, nhưng rõ ràng đã không còn cảm giác chìm đắm trong cảm giác dinh dính của máu, phía dưới cơ thể còn được người khác lót một cái nệm vô cùng mềm mại, giúp hân mất đi cái cảm giác khó chịu những lần trước.

Ngay lúc này đây, vậy mà còn có người chịu giúp đỡ hân?

Trong lòng Bạo quân cười nhạo một tiếng, từ khi hân thua trận đã mất đi tất cả, tất cả mọi người bên cạnh hân đều thay đổi.

Người bạn được cho là đáng tin cậy nhất, sau khi hân bị thương nửa tháng, liền cầm lấy tín vật hân để lại, tiếp nhận gần như toàn bộ quyền lực mà hân có trong tay.

Hân vì mặt mũi, lại tùy tiện ở lãnh địa tìm một người có xuất thân thấp hèn làm nương tử xứng hi..

Hân cũng biết bộ dáng hiện tại của chính mình.

Sừng rồng đẹp đẽ, sáng bóng đã bị thủ lĩnh Yêu Tộc chém đứt. Cái đuôi tiêu soái nhất, uy vũ nhất bị Vu Tộc làm cho ăn mòn. Thịt nửa người đã thối, khuôn mặt có nét tuấn tú giờ đây phủ kín ấn ký nguyên rủa của ma vật vực sâu. Hân đã trở thành một con rồng vô dụng.

Vì vậy, vào ngày báỉ đường, hân rất hiếm khi được thanh tĩnh, nghe thấy tiếng khóc hoảng sợ, đầy tuyệt vọng của phu nhân xứng hi cũng hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ.

Ngay cả một trái tim ẩm ướt, âm u cũng không hề dao động. Mấy ngày tiếp theo, lúc hấn khôi phục lại sự tỉnh táo, bên tai tất cả đều là tiếng mắng cùng tiếng khóc sụt sùi của nàng, hấn cảm thấy vô cùng phiền phức, hấn không thể dùng một móng vuốt để làm nàng bỏ mạng.

Nhưng hôm nay, vì sao cảm giác lại có chút không giống.

Bạo quân không thể nói rõ cái cảm giác trong lòng là gì, chỉ có thể chịu đựng đau rút một phần thần thức* ra quét một vòng trong phòng, cuối cùng tìm được ra mục tiêu đang ở trên ghế.

*Thần thức là linh hồn, trong thế giới tiên hiệp huyền huyền, khi tu luyện sẽ kết hợp rèn luyện thân thể và linh hồn, cứ tu luyện càng cao thì linh hồn sẽ càng mạnh và có khả năng phi phàm như trong phim viễn tưởng: Điều khiển tâm trí của người khác, mở cửa chỉ cần dùng ý nghĩ hay như Long tiên sinh dùng thần thức để dò xét sự vật xung quanh mà không cần mở mắt ra.

Hóa ra phu nhân xung hỉ vẫn ở kia, trong lòng vừa mới loé lên tia cảm động, nháy mắt đã tan biến.

Hấn thu hồi thần thức, trong lòng cười nhạo, phải chăng nàng là bị ép buộc? Đã nhiều ngày nàng chửi rủa hấn, một chút hấn cũng chưa quên. Ngao Khâm lại là người sĩ diện. Thế nhưng hấn lại vì có người chiều cổ mà cảm thấy có chút vui sướng, thật là quá mỉa mai.

Bạo quân sắc mặt tái nhợt. Từ khi hấn sinh ra đến giờ, chưa từng gặp người nào thật tình đối đãi với hấn, hiện tại thế nào khi bị thương mất đi hết tất cả thì hấn lại bắt đầu ảo tưởng có người nguyện ý không chê hấn, đối tốt với hấn cơ chứ?

Hãy chờ xem.

Nàng là bị ép, cùng lắm không quá ba ngày, cũng sẽ ghét bỏ hấn, sẽ bởi vì phần đuôi hấn sinh mù hư thối mà chán ghét hấn..

Hấn đang ở đây chờ mong cái gì chứ?

Trước khi bị đau nhức đến mất đi ý thức, Long tiên sinh nghĩ thật mỉa mai.

* * *

_____oOo_____

Cập nhật ngày 5/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: -Jenny-

Beta: Tiểu Âu Nhi, kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Vì muốn tốt cho cô

Đêm hôm qua, đối với việc bị người nào đó dùng thần thức quét qua một lần, Mục Loan Loan hoàn toàn không biết gì cả.

Sáng sớm hôm sau, nàng bị Bạch Thủy Dao thô bạo đánh thức.

"Loan Loan, Loan Loan." Âm thanh yếu điệu truyền đến bên tai, bàn tay Bạch Thủy Dao ấn ở trên vai nàng không chút khách khí, hung hăng mà lay lay.

Mục Loan Loan mệt mỏi mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt có chút sưng đỏ của Bạch Thủy Dao: "Bạch Thủy Dao?"

"Hừ", Bạch Thủy Dao lôi nàng ra khỏi tấm cung, đôi mày nhăn lại ẩn chứa đầy vẻ chán ghét đối với mùi thịt thối của bạo quân: "Cô thế mà lại có thể ngủ được ở cái tấm cung đó."

Mục Loan Loan không kiên nhẫn rút khỏi bàn tay của cô ta: "Chuyện gì?"

Bạch Thủy Dao nói: "Ta đã cầu xin Thanh Diệp vẽ một cái bản đồ ở phủ bạo quân, chạng vạng tối, cô sẽ cùng với ta đi đến chỗ này, chúng ta có cả sự giúp đỡ của Thanh Diệp nữa, chắc chắn có thể chạy thoát."

Mục Loan Loan vốn đang buồn ngủ, nhưng vừa nghe lời nói của cô thì tinh thần liền tỉnh táo.

Thanh Diệp là thị vệ phụ trách việc tuần tra trong phủ của bạo quân. Lúc nàng gả vào, vì giữ thể diện nên Ngao Khâm đã cho nàng mấy thị vệ với nha

hoàn. Thanh Diệp đứng đầu nhóm thị vệ, đứng đầu nhóm nha hoàn là Phát Liễu. Mặc dù thực lực của Thanh Diệp với Phát Liễu chẳng qua chỉ là nhị giai trung kỳ, nhưng để hai người đối phó hai cô nương yếu đuối vẫn thừa sức.

Hai người được Ngao Khâm giao nhiệm vụ là giám sát nàng với Bạch Thủy Dao, định kỳ bẩm báo một lần cho hắn là được.

Nói đến cũng thấy lạ, tên Thanh Diệp này bình thường nghe nói là luôn thờ ơ với nữ sắc. Nhưng lần này không biết có phải vì hào quang của nữ chính quá lớn, từ khi hắn nhìn thấy Bạch Thủy Dao liền không kiềm chế được bản thân mà đã yêu cô ta.

Cũng chính bởi vì được hắn quan tâm, Bạch Thủy Dao ở trong phủ bạo quân mới có thể như cá gặp nước. Làm nha hoàn hồi môn lại có thể hoàn toàn làm lơ thân phận thật là tiểu thư của nàng, cũng không trông coi chủ thượng bạo quân trên danh nghĩa mà ngày ngày chơi bời lêu lổng.

Hiện tại, cô ta còn có thể nhờ Thanh Diệp mạo hiểm cả tính mạng giúp hai người chạy trốn. Mục Loan Loan cũng thấy bội phục Bạch Thủy Dao.

Bạch Thủy Dao hơi cắn nhẹ bờ môi hồng rồi lấy bản đồ ra: "Cô xem, hiện tại chúng ta đang ở chỗ sâu nhất, lúc thay ca tối, cô đến đây cùng ta.."

Mục Loan Loan nhìn lại cái bản đồ đơn giản kia, chân mày cau lại.

Đối với nơi mà nữ phụ chết trong tiểu thuyết, nàng vẫn có chút ấn tượng, chính là cửa sau của phủ bạo quân rộng lớn. Hơn nữa, trong phủ này không ít nơi đều có thiết lập cơ quan, bạo quân tuy rằng không tự tay bố trí trận pháp nhưng mua không ít từ bên ngoài về, chúng đều được giấu ở khắp nơi trong phủ của bạo quân.

Nhưng trên bản đồ này lại không hề đề cập đến, Thanh Diệp là kẻ đứng đầu nhóm thị vệ, thế nào cũng phải biết một ít. Xem ra là, hắn vốn không muốn giúp Bạch Thủy Dao chạy trốn, cái bản đồ này được vẽ ra thì tám phần cũng là lừa cô ta. Không thể tin tưởng được.

Mục Loan Loan thở dài một hơi: "Ta không chạy trốn."

Bạch Thủy Dao vừa nghe lời nàng nói, nổi tức giận trong lòng sắp không kiềm chế được.

Bắt đầu từ tối hôm qua, Mục Loan Loan vẫn luôn phản bác lại ý kiến của cô. Rõ ràng trước kia khi còn ở nhà, có cha ở đó, người này vẫn luôn vâng vâng dạ dạ, nàng nói cái gì chính là cái đó. Bây giờ mới gả vào phủ bạo quân chưa bao lâu, cô không có cha chống lưng, Mục Loan Loan là tiểu thư trên danh nghĩa lại dám làm trái ý cô.

Nàng ta không muốn chạy, vậy vừa rồi nghe cô nói nhiều như vậy, là đang xem cô là trò đùa sao?

Trên mặt Bạch Thủy Dao hiện lên vẻ phẫn nộ, nghẹn ngào, nhìn qua giống như muốn khóc: "Loan Loan, ta chỉ là muốn tốt cho cô thôi, nếu cô vẫn ở nơi này mà hầu hạ tên bạo quân tàn tạt kia thì đời này của cô coi như hết."

Cô ta khóc như những hạt mưa rơi trên hoa lê, cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Trong lòng Mục Loan Loan cười lạnh, tối hôm qua cô ta trở mắt nhìn nàng chẳng còn nổi chút sức để mặc quần áo, hôm nay cô ta lại diễn kịch trước mặt nàng, nàng xem nhiều tiểu thuyết trạch đấu (*) như vậy đúng là không uống phí!

(*) Tiểu thuyết trạch đấu: Trạch đấu là những đấu đá trong gia đình, tức là đây là một bộ truyện dài chương nói về những tình tiết đấu đá ở phạm vi trong gia đình thường sẽ là kiểu nhiều thế hệ hay dạng gia đình như thời phong kiến năm thế bảy thế nhiều con cái.

Để xem ai mặt dày hơn ai.

Mục Loan Loan âm thầm véo vào đùi, trên mặt lại giống như nàng bị cảm động, giọng nói cũng mang theo tiếng khóc nức nở: "Dao Dao, cô đừng nói nữa, ta biết hết."

Nàng tiến lên cầm lấy tay của Bạch Thủy Dao: "Ta biết cô rất quan tâm ta, rất tốt với ta, nhưng mà, bây giờ ta không thể đi."

"Ta đã nghĩ, cô với ta là do người của Mục phủ đưa vào đây, cô là nha hoàn nên dù cho chạy trốn cũng sẽ không có việc gì, cũng sẽ không liên lụy phụ thân, nhưng nếu là ta bỏ trốn, bọn họ sẽ không bỏ qua cho cô."

"Dù sao cô chỉ là một nha hoàn, chạy trốn cũng không sao hết, còn có thể bảo toàn mạng sống của cô lẫn thể diện của phụ thân, ta không chạy cũng là vì muốn tốt cho cô thôi."

_____oOo_____

Cập nhật ngày 6/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: -Jenny-

Beta: Tiểu Âu Nhi, kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Một con rồng anh tuấn tuyệt mỹ

Lời nói của Mục Loan Loan rõ ràng, mỗi từ đều vô cùng hợp tình hợp lý, Bạch Thủy Dao trực tiếp bị lời nói của nàng làm cho ngo ngắc, đôi mắt vốn đang rung rung hơi tròn to, như đang cố gắng tìm từ để đáp lại.

Mục Loan Loan không cho nàng cơ hội tiếp tục ghé thăm đến mình: "Dao Dao, dù ngươi muốn làm gì, người làm tiểu thư như ta đều ủng hộ. Ngươi yên tâm, có ta ở phía của bạo quân chống đỡ, người nhất định sẽ không sao đâu."

Hai má Bạch Thủy Dao đỏ lên, đôi mắt đào hoa đen láy trừng lên nhìn Mục Loan Loan một cái, nửa chữ cũng không nói được.

Nàng không ngờ vị tỷ tỷ luôn ngây ngốc trước kia bây giờ còn biết giả bộ đáng thương hơn cô nữa.

Mục Loan Loan rên sất khi còn nóng, bày ra hai bàn tay bị vảy đâm bị thương vào tối hôm qua của mình cho cô xem: "Dao Dao, ta còn phải chăm sóc tên bạo quân tàn tạt kia nữa, ngươi xem hai tay ta này, đều là máu đen của hắn, còn có mấy con sâu nhỏ.."

Bạch Thủy Dao trong nguyên tác có một đặc điểm là thích sạch sẽ, càng không thể thấy máu, trước đó cô ta vội vã muốn thuyết phục Mục Loan Loan cùng chạy trốn, không chú ý tới bàn tay dơ bẩn của Mục Loan Loan, bây giờ thấy được quả thực chịu không nổi. Cô ta ghen một cục tức ở trong bụng nhưng tìm không ra chỗ phát tiết, chỉ đành cầm khăn trùm mắt nhìn Mục Loan Loan một cái rồi đi.

Khóe mắt Mục Loan Loan còn dính nước mắt, trong lòng lại vô cùng sung sướng.

Nàng ghét nhất là cái loại người bên ngoài cứ luôn treo cờ "vì tốt cho ngươi", tưởng là bạch liên hoa nhưng thực chất nội tâm đang không biết nên tính kế người kiểu gì, chắc hẳn từ trước đến nay Bạch Thủy Dao chưa bao giờ bị người khác dùng cái chiêu cô ta quen dùng nhất mà hất ngược trở lại.

Bị cô ta ồn ào như vậy, một giấc ngủ ngon cũng bị phá vỡ luôn rồi, Mục Loan Loan nhìn sắc trời dần dần sáng lên, thở dài một hơi, lấy nước rửa mặt, cầm bộ y phục mới được mang tới, ngấm nghĩ rồi cầm chiếc khăn trong tay, đổi một chậu nước sạch rồi đi vào phòng.

Bức màn được nàng kéo ra toàn bộ, vừa vào cửa là thấy được tên bạo quân đang nằm liệt trên giường nạm ngọc.

Hắn vẫn còn giữ cái tư thế tối hôm qua nàng đỡ hắn nằm xuống, cánh tay đặt ở một bên, cái đuôi đứt rũ xuống ở một bên, chưa từng nhúc nhích tí nào.

Mục Loan Loan đi đến bên cạnh hắn, nhìn mái tóc đen bấn thủ dính chùm vào nhau cùng máu bản bên dưới cái sừng cụt của hắn, trong lòng thương hại.

Đã từng là đại vai ác một tay che trời, nay lại cả người dơ bẩn, nhìn đáng vẽ của hắn chắc đã lâu ngày không tắm rửa, cái đuôi bị đứt thì thôi, trên người cũng thật là bẩn.

Mục Loan Loan nhẹ nhàng vén những sợi tóc dài đang che khuất đôi mắt hắn, thật cẩn thận tránh đi cái sừng gãy của hắn, dùng chiếc khăn ướt mỏng từng chút một lau đi vết bẩn trên khuôn mặt hắn, mặt của Long tiên sinh cũng dần dần rõ ràng lên.

Tối hôm qua Mục Loan Loan không sao dám nhìn mặt hắn, giờ phút này sau khi lau đi hơn nửa vết máu và vết bẩn thì mới phát hiện, hắn cũng không khó coi như trong tưởng tượng của nàng.

Lông mày đen rậm nghiêng nghiêng khắc vào thái dương, đi xuống là hốc mắt có chút sâu, lông mi màu quạ đen vừa dài vừa cong, giống hai cánh quạt nhỏ. Khuôn mặt hắn trắng bệch, sống mũi thẳng thẩn, đôi môi mỏng cắn chặt vào nhau, lớp da bị khô phía trên vỡ ra, để lộ màu tím xanh cùng sọc máu không tương xứng với gương mặt hắn.

Nếu không có hoa văn màu đỏ đen gần như lan tràn cả khuôn mặt ấy, hẳn có lẽ là một con rồng anh tuấn tuyệt mỹ.

Mục Loan Loan đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy hoa văn trên má Long tiên sinh giật giật, sợ tới mức tay run lên, cả cái khăn lập tức rơi lên mặt hắn.

Mục Loan Loan: "..."

Nàng vội vàng lấy khăn ra, vội vàng nói câu thật xin lỗi, nói xong còn chờ một lát mới chú ý tới bạo quân cũng không tỉnh lại, hoa văn trên gò má hắn lại như có sự sống vậy, thường thường sẽ động hai cái, giống như cái vảy vàng khô trên người hắn.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 7/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Mi An

Beta: Kinnana

Chương 8: Long tiên sinh đã đói bụng lâu lắm rồi

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Mục Loan Loan lúc này mới có chút buồn cười thả lỏng, biết rõ hẳn nghe không thấy nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: "Sau này mỗi ngày ta sẽ rửa mặt cho người.. Nếu có cơ hội thì sẽ lau đuôi cho người."

Mục Loan Loan nhìn Long tiên sinh đã lộ ra rõ ràng khuôn mặt, trong lòng càng có cảm tình với hắn hơn, thì ra hẳn cũng có vẻ mặt này.

Chau mày, môi xanh tím, trên trán đầy rẫy mồ hôi lạnh, lông mi cũng bất an run rẩy, là một dáng vẻ rất không thoải mái, hơn nữa còn cái đuôi hư thối ấy, hẳn nhất định đau lắm nhỉ?

Trong lòng Mục Loan Loan khó chịu, thâm tính toán phải nhanh lấy chút thuốc cho hắn, liền nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nữ hơi chói tai, "Phu nhân, đến giờ dùng bữa sáng."

Mục Loan Loan biết là Phát Liễu tới, liền thả chiếc khăn trong tay xuống, đi đến trước cửa phòng, đối diện với ánh mắt đầy ác cảm của Phát Liễu: "Người chỉ có mười lăm phút."

Trong tay nàng ta cầm theo một hộp thức ăn, thấy Mục Loan Loan đi ra liền đưa nó cho nàng, trông có vẻ không chuẩn bị vào phòng.

Mục Loan Loan cũng không so đo, từ khi xuyên đến đây tới giờ nàng vẫn chưa được ăn gì, rất đói, yên lặng gật đầu, nhận lấy hộp thức ăn vào phòng, mở nắp ra cầm một cái mìn thầu ăn.

Buổi sáng chỉ có mìn thầu cùng một chén cháo trắng cùng mấy cây dưa muối, đây là đồ ăn của nguyên chủ trong phủ bạo quân. Mục Loan Loan cũng không cảm thấy có gì không vừa ý, chỉ là khi nàng chuẩn bị ăn chén cháo thanh nhiệt kia, bờ môi nứt nẻ của bạo quân đột nhiên hiện lên rõ ràng trong đầu nàng.

Trong sách viết, thực lực của bạo quân lớn mạnh vô cùng, bình thường mọi thứ ăn mặc đều là tốt nhất, thức uống chính là dùng rượu được nhường từ linh quả, thức ăn chính là thịt linh thú, nhưng hiện tại, hắn biến thành bộ dạng này, quần áo không có, vệ sinh cũng không ai làm, huống chi là ăn uống.

Căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, cường giả tam giai trở lên một tuần không ăn cơm cũng sẽ không đói chết, mà bạo quân, đã từng là một trong những cường giả thất giai đứng ở đỉnh đại lục, cho dù là bị trọng thương biến thành rỗng thực vật thì không ăn cơm cũng sẽ không đói chết.

Nhưng mà, nổi khó chịu chắc cũng không ít.

Từ khi nguyên chủ gả vào phủ bạo quân đến giờ thì đã qua sáu bảy ngày, theo như trí nhớ, bạo quân chưa từng ăn một chút đồ ăn nào. Ngao Khâm tiếp quản thể lực trong tay hẳn cũng không phải người đưa một ít thuốc thang, linh dược (*) hay linh quả (**) tới, cứ như thế này, hẳn Long tiên sinh đã đói bụng lâu lắm rồi.

(*) Linh dược: "Linh" trong linh khí, "dược" là thuốc, linh dược là thuốc có chứa linh khí.

(**) Linh quả: Dược hiểu tương tự là quả có chứa linh khí.

Chén cháo trước mặt còn tỏa ra từng làn hương thơm ngát, Mục Loan Loan lại mất đi con đói ban đầu. Nàng vốn định nhắm mắt ăn hết cháo, mặc kệ tên bạo quân này, để bỏ đói hắn.

Nàng hiện tại tuy là phu nhân xưng hô trên danh nghĩa của hắn, nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là người xa lạ, hẳn ra sao vốn không có quan hệ gì với nàng, hơn nữa hiện giờ bạo quân đã là rỗng thực vật, dù nàng không chăm sóc tận tâm, hẳn cũng thể không biết..

Nhưng, nếu thật sự Mục Loan Loan mặc kệ hắn, chén cháo vốn nên thơm ngọt này lại có vẻ khó mà nuốt xuống được, nhặt nhèo vô vị.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 7/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Mi An

Beta: Kinnana

Chương 9: Ta rất nhanh sẽ trở về

Cuối cùng, Mục Loan Loan vẫn không thể một mình độc chiếm hết chỗ cháo đó, nàng cầm cái muỗng, đi đến mép giường, múc lên một muỗng cháo trắng, tính thử đút vào trong miệng bạo quân.

Chỉ là, mỗi lần bởi vì đau đớn mà nhấp rất khẩn trương, Mục Loan Loan thử vài lần, cũng không đút được vào.

Nàng nghĩ ngợi, thấp giọng nói một tiếng: "Mạo phạm."

Một tay liền dùng sức bóp lấy hàm dưới của tên rồng, làm hắn bất buộc phải mở miệng ra, đem cháo đã thổi nguội đút vào.

Không biết có phải do quá mức đói hay không, tuy rằng trọng thương đến tàn tật, thân thể bạo quân đối với đồ ăn vẫn vô cùng đói khát, sau khi thìa cháo được rót vào miệng, Mục Loan Loan thấy hắn theo bản năng nuốt xuống.

Mặt mày hiện lên một tia vui mừng, nếu hắn có thể tự mình nuốt xuống, thật sự bớt cho nàng rất nhiều phiền toái.

Nhưng mà, có lẽ bởi vì vừa rồi nàng không cẩn thận đút có hơi nhanh, một ít canh theo khoe môi của hắn uốn lượn trượt xuống dưới, lóe lên một tia sáng bóng nhẫy, nên.. cảm giác cứ quái quái.

Mục Loan Loan sắc mặt có hơi hồng lên, giống như bị tai trộm chuông (*), dúi tay lau đi vết nước trên khoe miệng của hắn. Đang chuẩn bị đút nốt chút cháo còn dư lại non nửa, thì nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh chẳng mấy tốt lành của Phát Liễu: "Phu nhân, người vẫn còn chưa xong sao?"

(*) Bị tai trộm chuông: Là một điển tích của Trung Quốc, ý nghĩa là khi bạn làm điều gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng phát hiện ra. Ở đây Loan Loan đang tưởng tượng chuyện khác và tự tin là bạo quân không hề biết gì.

Mục Loan Loan ngẫm nghĩ, đem cháo đổ vào chén sứ ở trên bàn, trước khi ra khỏi cửa, nàng nhìn không được mắt nhìn về phía Long tiên sinh đang nằm trên giường, nhẹ nhàng như muốn nói với hắn một câu: "Ta rất nhanh sẽ trở về."

Nàng đóng cửa lại, theo Phát Liễu đi ra sân, không khí tươi mát hơn trong phòng rất nhiều, nhưng trong lòng Mục Loan Loan lại không an tâm như lúc có bạo quân ở bên cạnh.

Ở bên cạnh hắn, tuy rằng đôi mắt cùng cái mũi có chút khó chịu, nhưng đã thành thói quen, nên cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Sừng và đuôi rồng bị đứt, tuy rằng có chút khó coi, nhưng ít nhất hắn sẽ không thể khiến nàng bị thương, cũng sẽ không ghê tởm nàng giống như Bạch Thủy Dao, ở bên cạnh Long tiên sinh, không cần lúc nào cũng phải lo lắng bản thân sẽ bị giết chết.

oOo

Cập nhật ngày 8/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lão Bà

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngao Khâm

"Tối rồi." Phát Liễu kéo mở cửa từ đường ra: "Phu nhân, hôm nay là ngày cuối cùng."

Mục Loan Loan gật gật đầu, trong ánh mắt nàng toát ra sự lạnh nhạt, quỳ gối trước một đồng bài vị kim sắc.

Đầu gối nàng hơi sưng lên, phải quỳ gối trên nền đất bóng loáng lạnh băng, khiến nàng có cảm giác đau đớn giống như bị kim đâm, Mục Loan Loan vì đau mà hít hà một hơi.

"Ngao ngao quỳ đi." Phát Liễu ném xuống một câu này, liền xách theo hộp đồ ăn đi khỏi. Mục Loan Loan lặng lẽ thay đổi tư thế để thoải mái hơn một

chút, ngẩng đầu nhìn những cái bài vị kim sắc được miêu tả sơ lược trong tiểu thuyết.

Những bài vị này không quá giống như những bài vị nàng từng thấy trong TV lúc còn sống ở thế giới hiện đại, tất cả đều được dát ánh vàng, bên ngoài còn phủ một tầng ánh sáng màu trắng vô cùng mỏng lung, giống như một vòng bảo hộ, đem những bài vị đó bảo vệ kín mít.

Trên bài vị còn khắc văn tự của thế giới này, bởi vì nguyên thân có những ký ức liên quan đến chữ viết, nên Mục Loan Loan có thể đọc hiểu mặt chữ khắc trên đó.

"Đệ nhất nhậm thủ lĩnh, Kim Long tộc Long Ứng..."

"Đệ nhất nhậm thủ lĩnh, Thanh Long tộc Ngao Minh..."

Từ cao đến thấp, tổng cộng có mười một cái bài vị, Kim Long, Thanh Long, Xích Long, Hắc Long, Bạch Long, mỗi một tộc đều có một người trở thành thủ lĩnh, cái bài vị thủ lĩnh thứ mười một cũng là tên của bạo quân, vị thủ lĩnh trước mắt, còn trước đó là của Thanh Long tộc Ngao Bình.

Ngao Bình, Ngao Khâm...

Bọn họ là hai phụ tử, nhưng hiện tại thủ lĩnh lại là Long tiên sinh - bạo quân.

Mục Loan Loan rất nhạy cảm, nhận ra được hình như có chỗ nào đó không đúng lắm, trong đầu đột ngột thoáng hiện ra, trong sách từng miêu tả một đoạn lời nói lúc bạo quân cùng Ngao Khâm kết thành huynh đệ.

"Ngày xưa khi còn niên thiếu, năm con rồng hợp sức cùng nhau đánh lại một con rồng dị dạng hắc bạch kim giao nhau, bây giờ hẳn lại trở thành con rồng đột phá Thất giai long sớm nhất trong tộc Rồng, dựa theo quy củ, chỉ cần hẳn có thể bẻ gãy sừng rồng của thủ lĩnh đời trước, liền có thể trở thành tân thủ lĩnh."

Hắn mặc cho thủ lĩnh Ngao Bình đã già, trước đó vài ngày còn cùng thủ lĩnh Vu tộc đại chiến bị trọng thương, ông ta một khi mất đi sừng, tất sẽ nhanh chóng rơi vào thế suy bại mà tử vong. Nhưng dù vậy, bạo quân vẫn như cũ không hề thủ hạ lưu tình, lúc đó tay hắn đầy máu tươi, bẻ gãy đoạn sừng kia khiến máu chảy đầm đìa, treo lên cho vô số khuôn mặt hoảng sợ cho người trong tộc Rồng, thời điểm trên mặt hắn lộ ra nụ cười, là lúc Ngao Khâm tiến lên một bước, dẫn đầu nói tiếng "Chúc mừng."

Lúc Mục Loan Loan đọc tiểu thuyết, khi ấy không cảm thấy gì, nhưng hiện tại, đang phải quỳ gối trong từ đường lạnh băng, nhìn bài vị của Ngao Bình, lại liên hệ với việc sau khi Long tiên sinh thua trận, một bộ dáng thê thảm bị ném ở tâm cung, nàng tự cảm thấy chính mình giống như chạm đến một ít chân tướng.

"Phu nhân hình như đang nhìn rất nghiêm túc?" Phía sau đột ngột truyền đến một giọng nói có chút lạnh băng, Mục Loan Loan hơi hoảng sợ, theo phản xạ có điều kiện quay lại nhìn phía sau, bắt gặp một gương khuôn mặt tuấn lãng đang mỉm cười của Ngao Khâm.

"Ta..."

Trong không khí không biết khi nào bắt đầu tràn ngập áp lực đang dần trở nên lớn mạnh, thái dương của Mục Loan Loan trượt xuống mồ hôi lạnh, bị áp lực đè nặng đến nỗi không nên lời nói.

Ngao Khâm nhìn theo hướng nhìn lúc trước của nàng, ánh mắt lãnh đạm quét qua bài vị của Ngao Bình, lại như không để ý tới, dời tầm mắt đi, vươn bàn tay trắng nõn thon dài ra, nhẹ nhàng ấn ở trên vai nàng, hắn cười rất ôn hòa, lại khiến Mục Loan Loan khắp cả người đều phát lạnh: "Phu nhân đang ở đây suy đoán cái gì vậy?"

Mục Loan Loan chưa bao giờ phải chịu qua áp lực nào như vậy, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, lúc thần trí vẫn còn đang mơ hồ, trong miệng đã tràn đến mùi vị có chút tanh ngọt.

"Phu nhân vô cùng xin lỗi." Ngao Khâm lười biếng rút tay áp về: "Ta vừa mới thăng nhập lục giai, đối với khả năng điều phối linh lực vẫn chưa hiểu rõ, dùng lực không được chuẩn xác."

Trong cổ họng Mục Loan Loan, tất cả đều là mùi vị của máu tươi, khẩn trương đến mức cơ hồ là nói không ra lời.

Lần đầu tiên nàng ý thức được rõ ràng, thế giới này đầy rẫy nguy hiểm, mà nàng, thì lại quá nhỏ bé và yếu ớt như vậy.

"Là ta đã đùa quá trớn rồi." Ngao Khâm thu hồi tay, cong con mắt: "Phu nhân không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì đối với người cả."

"Bắt đầu từ ngày mai, phu nhân không cần phải ngày nào cũng tới quý ở từ đường nữa." Ngao Khâm thấp giọng nói, tựa hồ rất cung kính: "Mong người nhất định phải chăm sóc cho quân thượng thật tốt."

Mục Loan Loan sắc mặt trắng bệch, thấy Ngao Khâm nói xong sắp rời đi, nghĩ đến tình trạng miệng vết thương vô cùng thê thảm của tên rồng kia, cứng nhắc cắn răng nói: "Ngao Khâm đại nhân."

Ngao Khâm dừng bước, nghi hoặc nhìn "đạo cụ xung hi" ở trong mắt hắn chẳng khác gì một con kiến.

"Có thể hay không..." Mục Loan Loan cắn răng: "Cho ta một ít thuốc, vết thương của quân thượng..."

"Quân thượng đến bây giờ còn chưa có linh dược sao?" Ngao Khâm nheo mắt lại, như thể đối với chuyện này có mười phần tức giận cùng kinh ngạc: "Phu nhân xin hãy yên tâm, ta nhất định sẽ không giương mắt nhìn những tên hạ nhân đó bạc đãi quân thượng như vậy."

"Linh dược rất mau sẽ được đưa đến trên tay người." Ngao Khâm cười: "Nói như thế nào, quân thượng cũng là bạn tốt của ta, ta sẽ không tùy ý để những tên hạ nhân đó khinh bạc hấn."

Mục Loan Loan nghĩ thầm có quý mới tin lời người, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vui sướng cùng nụ cười tươi, ở trong ánh mắt trào phúng của hấn liền nói vài lời cảm tạ.

_____o0o_____

Cập nhật ngày 8/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lão Bà

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tiền tiêu của tháng này thực sự là quá ít

Thực sự thì Mục Loan Loan cảm thấy Ngao Khâm có lẽ chỉ là đang lừa nàng, nhưng chờ đến khi nàng nén lại phiền muộn vào lồng ngực, được Phát Liễu đưa về đến tâm cung, lúc nhìn thấy hai cái rương được để ở trong sân thì vẫn có chút ngạc nhiên.

"Phu nhân thật là tốt số. Rương này đựng linh dược, rương kia lại chứa linh quả và linh gạo (*). " Mang về chán ghét mà nhìn sắc mặt vừa trắng nhợt vừa gầy yếu của Mục Loan Loan, Phát Liễu bằng mặt mà không bằng lòng móc từ túi ra một cái túi nhỏ đưa cho Mục Loan Loan.

(*) Linh gạo: Gạo có chứa linh khí.

"Phu nhân à, người hãy ngoan ngoãn mà ở đây chăm sóc cho quân thượng đi, nếu bình thường có thiếu cái gì thì phải nhớ kỹ là mười ngày người mới có thể đi chợ một lần." Phát Liễu nói: "Tiền tiêu hàng tháng là một viên linh thạch trung phẩm (*) với ba đồng bạc, được nhận vào giữa tháng. Cơm canh các thứ khác thì từ nay về sau xin làm phiền phu nhân ngài tự chuẩn bị."

(*) Linh thạch: Đá chứa linh khí, chia ra làm ba bậc từ cao tới thấp lần lượt là thượng - trung - hạ. Tức là linh thạch thượng phẩm sẽ cung cấp được lượng linh khí nhiều hơn hai loại linh thạch còn lại.

Phát Liễu nói: "Mong rằng phu nhân sẽ chăm sóc thật tốt cho quân thượng, ta lui xuống trước."

Phát Liễu rời đi, sân tĩnh lặng trở lại, Mục Loan Loan cầm cái túi nhỏ ước lượng nặng nhẹ, vừa mở ra nhìn, suýt chút nữa thì tức quá hóa cười..

Bên trong cái túi không phải là viên linh thạch trung phẩm có linh lực nồng đậm mà là mười viên linh thạch hạ phẩm!

Trong trí nhớ của nguyên chủ, nếu đem một viên linh thạch trung phẩm đi ra ngoài đổi ít nhất cũng có thể đổi được mười lăm viên linh thạch hạ phẩm. Ở đây lại chỉ có mười viên, nếu mà bảo là Phát Liễu không ăn bớt thì nàng sẽ chặt đầu làm đá xây cầu.

Mục Loan Loan chỉ cảm thấy buồn bực, lồng ngực nóng bỏng, cuống họng trào lên một vị tanh ngọt, nàng gờ tay che miệng, lúc bỏ tay ra chỉ thấy những vết máu chèn chúc đan xen phủ trên lòng bàn tay.

"Phù."

Không nên bực bội, không nên bực bội, có tức giận nữa cũng chẳng làm được gì.

Hít sâu một hơi, Mục Loan Loan cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, tiếp tục nhìn vào trong túi nhỏ, đồ vật bên trong ngoại trừ mười viên linh thạch hạ phẩm cũng chỉ có ba đồng bạc.

Tiền tiêu của tháng này thực sự là rất ít.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, tỉ lệ chuyển đổi của linh thạch trung phẩm với linh thạch hạ phẩm vào khoảng lần lượt là một với mười tám, nếu mang ra chợ đen thì còn có thể đổi được nhiều hơn. Mà một viên linh thạch hạ phẩm có thể đổi được một đồng vàng, một đồng vàng lại đổi được mười đồng bạc, một đồng bạc có thể đổi thành mười cái tiền đồng. Giá trị của một cái tiền đồng tương đương với một đồng ở hiện đại. Cứ thế mà tính thì vốn tiền tiêu tháng ban đầu là hai ngàn tiền đồng, sau khi bị Phát Liễu nuốt riêng cũng chỉ còn lại hơn một ngàn tiền đồng.

Hon một ngàn tiền đồng này phải dùng để nuôi cả hai người.

Hon nữa, tu luyện cũng cần có linh thạch. Dù dị năng hệ mộc của nguyên chủ tương đối thấp, nhưng trước khi lấy chồng thì nàng cũng cần sử dụng hai, ba viên linh thạch hạ phẩm để bồi dưỡng tăng thêm linh khí hệ mộc bên trong đan điền của bản thân.

oOo

Cập nhật ngày 9/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Tiểu Âu Nhi

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Sau này ta sẽ gọi ngươi là Long tiên sinh

Mục Loan Loan âu sầu, mang theo tâm lý hơi chờ mong mà mở cái rương đựng linh dược. Bên trong rương chỉ có một gốc cây Lão Tham chưa đủ năm với mười viên linh quả màu vàng bên ngoài có vẻ ù rũ, héo úa. Dựa theo sự hiểu biết nông cạn trong ký ức của nguyên chủ về thực vật, loại trái cây này có tên là Bách Trân Quả, xét theo bề ngoài thì là nhị giai, dùng để bồi bổ thân thể, một quả có giá trị vào khoảng năm viên linh thạch hạ phẩm.

Bên cạnh đó còn có mấy cái bình sứ nhỏ, Mục Loan Loan mở ra ngửi thử, đây chính là thuốc chữa ngoài da, phẩm chất rất bình thường.

Ở trong rương còn lại một túi linh gạo, một bao hạt giống không biết tên, thế là hết.

Mục Loan Loan ảo não mà thở dài, nhìn sắc trời dần dần tối, nàng cũng chẳng chờ đợi gì vào cái người một lòng muốn chạy trốn là Bạch Thủy Dao sẽ trở về giúp nàng làm việc mà đem hai cái rương ở ngoài sân để vào trong phòng.

Long tiên sinh vẫn nằm nguyên trên giường y như lúc sáng nàng rời đi, tư thế không hề thay đổi, chỉ là gần một ngày không mở cửa, mùi trong phòng càng trở nên khó ngửi. Nhưng vừa nhìn thấy hán ở đó, trong chớp mắt, Mục Loan Loan lại cảm thấy yên tâm rất nhiều.

Dựa theo cốt truyện gốc, đêm nay nàng sẽ bị Ngao Khâm đâm chết. Nhưng hiện tại, tuy là nàng bị linh lực của Ngao Khâm đè ép một chút nhưng cũng chỉ gây nên một vài vết thương nhẹ, mấy vết thương này tính toán cẩn thận thì chỉ cần dùng tiền tiêu tháng và linh dược là chữa được rồi. Tính thể nào cũng thấy còn chút may mắn. (Vẫn tốt hơn việc bị giết chết)

Ở trước gương mặt bị trái đầy hoa văn tà dị đen đỏ của Long tiên sinh, Mục Loan Loan từ từ giãn hai đầu lông mày ra, bắt đầu suy nghĩ. Trong trí nhớ của nguyên chủ, tâm cung của bạo quân cũng không phải là nhỏ, ngoại trừ chính điện dùng để nghỉ ngơi, còn có thiên điện cùng với một cái sân nữa, phòng bếp và phòng tắm đều đầy đủ nhưng Long tiên sinh dường như chưa từng sử dụng.

Dựa theo ký ức, Mục Loan Loan tìm được phòng bếp nhỏ được xây dựng ở thiên điện. Có chút vui mừng vì phát hiện ra một túi gạo được phát cho hạ nhân ăn ở đó, nàng liền lấy một chút linh gạo đem ra nấu nửa nồi cháo.

Chờ đến khi nàng làm xong tất cả thì toàn thân mệt mỏi đến đầu ngón tay cũng không nhấc lên nổi, trời đã phủ một màn tối đen nhưng Bạch Thủy Dao vẫn chưa có mặt ở tâm cung. Không biết cô ta vẫn giữ nguyên kế hoạch hay đã từ bỏ việc chạy trốn. Tóm lại, dù Bạch Thủy Dao có ra sao thì nàng cũng không quan tâm vì cô ta nói thể nào cũng có quang hoàn của nữ chính(*) nên không thể chết được.

(*)Quang hoàn của nữ chính: nó kiểu như được buff khi chơi game ấy.

Cố gắng múc cháo ra bát, Mục Loan Loan tự mình uống trước một chén. Tuy rằng bên trong chỉ là linh gạo bị pha tạp nhưng khi uống vào nàng vẫn cảm thấy được dạ dày thoải mái hơn một chút, ấm áp dào dạt, sức lực cũng khôi phục lại được chút ít.

Nàng nghỉ ngơi một lát xong đi đốt đèn rồi dọn băng ghế ra, bung một chén cháo ngồi xuống trước giường của bạo quân.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, gương mặt hơi dọa người của Long tiên sinh dường như cũng mềm mại ôn nhu mấy phần.

Sắc mặt của hán vẫn tái nhợt, môi cứ thế mím chặt. Không biết có phải là nhờ chút cháo hơi sáng mà khuôn mặt hán đã mất đi phần nào nét xanh tím trước đó. Mục Loan Loan nhẹ nhàng bóp cằm của hán, từng muống từng muống bón hán ăn chút cháo.

Chẳng rõ có phải ảo giác hay không mà nàng cảm thấy hình như tối nay Long tiên sinh nuốt nhanh hơn buổi sáng rất nhiều.

Dù là như vậy, vẫn có không ít cháo từ miệng của hán chảy xuống theo cằm tạo thành những vết nước ái muội.

Theo bản năng, Mục Loan Loan vươn ngón tay ra, vuốt qua cằm của hắn, lau sạch đi vệt nước canh, lẩm bẩm: "May là ngươi đang ngủ, cái này coi như là quá khứ xấu hổ của ngươi đi."

Không chú ý đến hàng lông mi hơi nhẹ nhàng rung động của con rồng nào đó, Mục Loan Loan nói xong liền cảm thấy có chút hài hước lại có chút chua xót, hạ giọng xuống: "Nói mới nhớ, ta còn chưa biết tên của ngươi nữa... Hay là từ nay trở đi, ta gọi ngươi là Long tiên sinh nhé, chúng ta coi như là nương tựa lẫn nhau mà sống."

Hốc mắt nàng bắt đầu đỏ đỏ, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: "Sau này nếu ngươi có tỉnh lại, mong hãy nhớ lại quãng thời gian ta đã từng đối xử tốt với ngươi mà..."

Mục Loan Loan nhận ra bản thân không biết nói gì nữa, cảm thấy mắt mặt mà lau đi dòng nước mắt: "Thật là... Ta đang nói gì với một con rồng thực vật đây."

Cất giữ lại cảm xúc có chút bi quan của mình, là do trong phòng quá quanh quẽ hay bởi vì quá cô đơn, nàng lại tiếp tục lên tiếng: "Long tiên sinh, đợi lát nữa, ta sẽ xử lý miệng vết thương của ngươi một chút, rồi bôi ít thuốc, tóm lại là sẽ rất đau đấy."

"Long tiên sinh, tiền của chúng ta rất ít, sau này chắc sẽ phải đối bụng..."

Giọng của nàng rất nhẹ nhắc đến tương lai của hai người, từng việc, từng việc như dung nham nóng chảy đang cuộn cuộn chảy xuôi theo màng tai, đánh trống reo hò mà tiến đến gần bụi gai lạnh trải dài bên trong nội tâm của hắn.

oOo

Cập nhật ngày 10/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Tiểu Âu Nhi

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Là hắn nghe nhầm sao?

Long tiên sinh liễu mạng áp chế nguyên rùa trong cơ thể, nghe người nọ lải nhải bên tai hắn về các kế hoạch sau này, một chút ý thức mà hắn vất vả lắm mới khôi phục như lại trở nên mơ hồ.

Là hắn nghe nhầm sao?

Nhất định là hắn nghe nhầm, đáng vẻ hiện tại của hắn như thế này, con người kia sao có thể không để ý chút nào, nàng là bị ép đến đây làm phu nhân xung hi cho hắn mà? Mấy ngày trước nàng ta còn khóc lóc mãi, mới đó mà đã thay đổi sao?

Long tiên sinh liễu mạng áp chế chút cảm tình kì lạ trời dấy từ đáy lòng, chờ mong rồi lại sợ hãi, hắn cất lực tẩy não cho bản thân:

Không có khả năng, hắn là một con rồng phế vật, cái đuôi hư thối, cũng không có sừng, toàn thân đều có dấu vết nguyên rùa, xấu như vậy, khó nghĩ như vậy, nàng ấy làm sao có thể không chê bai?

Hắn ở thời điểm đẹp nhất cũng chưa từng có người thật lòng đối đãi hắn, nếu có cũng là ôm mục đích không thể cho ai biết tới tiếp cận hắn...

Nàng ta vừa mới bón cháo cho hắn ăn, thái độ dịu dàng như vậy, hắn là giả vờ thôi... đúng không?

Bạo quân không hiểu Mục Loan Loan giả vờ như vậy để làm gì, sẽ có lợi gì cho nàng ta, ngay cả chính hắn cũng không biết bây giờ hắn còn có thứ gì để tính kế.

Tu vi bị phong ấn, trứng nguyên rùa, cặp sừng quý giá và cái đuôi cũng đã mất, sau khi thất bại tài sản đều bị lục soát đem đi cả rồi, bởi vì tin sai người mà quyền lực cũng mất hết. Nếu khẳng khẳng nói trên người hắn còn có thứ gì giá trị, chắc đó là viên nguyên hạch bị vỡ thành mấy mảnh nằm trong cơ thể hắn.

À, xương cốt rồng nếu làm thành canh, hắn là mùi vị cũng không tồi, chỉ là không biết lời nguyên của các ma vật vực sâu có khắc vào trong xương không.

Long tiên sinh có chút châm biếm mà tưởng tượng. Nhưng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, Mục Loan Loan đều chẳng thể biết, nàng còn đang tập trung

tính toán cho tương lai sau này, thật sự không dễ dàng chút nào, phải tính toán chi li làm cách nào có thể phân chia tiền tiêu hàng tháng một cách hợp lý nhất. Giọng nói của nàng hết sức nhẹ nhàng, như là một ngọn lửa lặng lẽ len lỏi khắp nơi, từng chút một hòa tan hàng rào phòng ngự mà Long tiên sinh vất vả dựng lên.

"Bây giờ là giữa tháng mười, tiền tiêu hàng tháng lại ít ỏi như vậy, linh gạo cũng không còn nhiều lắm." Mục Loan Loan tính về sau một ngày ba bữa, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên duỗi tay sờ sờ phần bụng bị lộ ra bên ngoài của Rồng tiên sinh, xác nhận trừ bỏ từng khối cơ bụng rắn chắc, bụng chỉ bị bẹp một chút, lúc này nàng mới yên tâm.

Động tác của nàng kỳ thật rất nhẹ, nhưng vì mang theo nhiệt độ cơ thể nên khiến cho Long tiên sinh, một con rồng chỉ biết đánh nhau, chưa từng có tiếp xúc thân mật với bất kì ai, trong lòng như có pháo hoa nổ vang, mang theo chút tê dại như điện giật, nóng đến hần trở nên ngứa ngáy.

Nàng sờ hần!

_____oOo_____

Cập nhật ngày 11/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: jenykhuong

Beta: Kimmnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cần gì phải ôm chờ mong

Trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ như vậy, Long tiên sinh hòa hoãn hồi lâu, mới nghe thấy Mục Loan Loan nói tiếp:

"Bụng hình như hơi bẹp, chắc vẫn chưa tổn thương tới dạ dày." Mục Loan Loan lẩm bẩm: "Nếu vậy những thứ khác cũng có thể ăn, không biết trong bao chứa hạt giống gì, nếu là đồ ăn thì tốt rồi..."

Chỉ là xác định dạ dày của hần không bị gì thôi sao?

Trong lòng chậm rãi dâng lên cảm giác kỳ quái, hàng mi của bạo quân không ngừng run rẩy, yên lặng giải thích ở trong lòng, khi hần ở trạng thái nửa rồng nửa người, bụng chính là bẹp bẹp, không giống những con rồng khác.

Khi còn nhỏ là vì ăn không đủ no, trưởng thành thì dạ dày cũng trở nên rất nhỏ.

Ký ức không tính là vui vẻ cùng với đuôi rồng ngựa và đau đớn, nguyên rủa của ma vật giống như tìm được thời cơ, không ngừng tàn phá cơ thể của bạo quân.

Long tiên sinh cật lực áp chế sự đau đớn trong kinh mạch, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mục Loan Loan chú ý tới cặp mày của Long tiên sinh ngày càng nhăn lại, tầm mắt vừa chạm đến nửa cái đuôi rồng bị hư thối, da đầu nàng lập tức tê dại, trên đuôi của hần có rất nhiều con trùng nhỏ màu đen bò lúc nhúc.

"Rất đau sao?" Nàng tự cổ vũ bản thân, bỏ xuống một câu: "Ta lập tức giúp ngươi."

Mục Loan Loan nhanh chóng đứng dậy, nàng nhớ thiên điện có vài con dao và một ít băng gạc, vết thương trên đuôi của Long tiên sinh không thể để lâu được, nàng còn phải đi tìm chút nước ấm.

Nhưng tiếng bước chân gấp gáp và hơi thở hỗn loạn của nàng lại như là một cây kiếm sắc bén, chọc nát một tia chờ mong mới dâng lên của bạo quân.

Quả nhiên nàng đang giả vờ.

Nghe thấy không, giọng nói mang theo sự sợ hãi của nàng ta.

Tám phần là nàng ta bị đáng vẻ của hần dọa rồi, những lời nói trước đó quả nhiên là dối trá!

Bạo quân tự mình châm chọc, hần có thể cảm nhận được có chút dịch mù và máu ở những chiếc vảy đang chảy ra liên tục từ cái đuôi đáng sợ kia, dấu vết nguyên rủa màu đen đỏ phập phồng không ngừng, thực đáng sợ.

Ngay cả hần còn ghê tởm bản thân, thì cần gì phải ôm chờ mong?

Cập nhật ngày 12/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: jenykhuong

Beta: kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lau sạch đuôi cho Long tiên sinh

Nhiệt độ ban đêm giữa tháng mười giảm xuống hơi thấp, cung điện to như vậy lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Màn đêm góp phần phóng đại tất cả thanh âm của sự đau đớn, sắc mặt bạo quân trắng bệch, vẩy trên khắp cơ thể pháp phòng lên xuống cùng với hoa văn màu đỏ đen lúc ẩn lúc hiện, những chiếc váy khô vàng bong tróc ra cùng với hỗn tạp mù huyết rót ở trên giường ngọc, âm thanh phát ra tuy rất nhỏ nhưng chói tai vô cùng.

Nguyên thần tổn thương, linh lực cạn kiệt, chỉ áp chế đau đớn và sự nguyên rủa đã buộc hắn phải hao phí gần như toàn bộ sức lực và tinh thần, mỗi ngày chỉ có thể thoát khỏi nguyên rủa một chút, dựa theo tốc độ này, ngay cả việc tỉnh lại hắn cũng phải mất ít nhất ba năm.

Vì sự ăn mòn tạm thời làm tê liệt toàn thân khiến hắn không thể động đậy, đám sâu đen vốn chỉ cần ít linh lực là có thể dễ dàng bóp chết, giờ phút này lại điên cuồng hút lấy máu thịt của hắn.

Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, lướt qua mí mắt, sau đó lọt vào mái tóc đen nhánh.

Thần thức dần dần mơ hồ, nhưng khi hắn sắp lằm vào vực sâu hắc ám, tiếng bước chân dồn dập gấp gấp lại chợt vang lên, hơi thở dốc của người nọ, giống như đang dán sát vào lỗ tai của hắn.

Một bàn tay mang theo độ ấm nhẹ nhàng chạm vào trán hắn, trước khi hoàn toàn lằm vào hôn mê, hắn nghe nàng nói:

"Sắc mặt thật là tệ, người rất đau sao..."

Mục Loan Loan hoàn toàn không biết việc Long tiên sinh đã tỉnh lại một lần, lau đi mồ hôi lạnh trên trán của hắn, lại đi tới bỏ thêm dầu vào đèn đốt, căn phòng lập tức sáng ngời hẳn lên.

Nàng nhìn cái đuôi bị hư thối hơn phân nửa của Long tiên sinh, những giọt mù huyết không ngừng tí tách rơi xuống, rõ ràng cảm thấy da đầu tê dại.

Mục Loan Loan trong tay cầm dao nhỏ đã khử trùng đơn giản bằng nước sôi, nhìn cái đuôi dài của Long tiên sinh đột nhiên có một loại ảo giác mình đang làm rong sushi. Nghĩ như vậy giống như sẽ khiến nàng ít nhiều cảm thấy thoải mái hơn, Mục Loan Loan mặt trắng bệch chậm rãi cầm dao rạch xuống.

Cái đuôi Long tiên sinh bị thổi rửa từ chóp cho đến hơn nửa đuôi dưới, Mục Loan Loan nhẹ nhàng khây ra mù huyết bám vào những miếng váy khô vàng, một lớp mùi hôi thối khó lòng tả nổi nháy mắt bay ra, nàng cảm thấy bản thân như sắp nghẹt thở mà chết.

Nhưng nghĩ đến khuôn mặt bạo quân đau đến trở nên trắng bệch, Mục Loan Loan vẫn liều mạng nín cái cảm giác bất ổn mà tiến gần lại, tay dùng sức cạy từng mảnh váy ra, sau đó xèo những miếng thịt thối đã chảy mù xuống.

Trong lúc cắt thịt, nàng không thể tránh khỏi chạm những con sâu đen, vỏ ngoài của bọn chúng rất cứng, còn bò lung tung, cảm giác như có thứ gì cứ bò tới bò lui trên tay, trên đùi mình, quả thật quá khủng khiếp.

Đến khi đại khái xử lý xong cái đuôi của Long tiên sinh, Mục Loan Loan chỉ cảm thấy toàn thân mình chỗ nào cũng hơi muốn chết, áo ngoài đều bị máu đen vấy bẩn, nàng nhìn cái nệm lót dưới người Long tiên sinh, bên trên đều là xác của đám sâu đen vừa bị nàng bóp chết, Mục Loan Loan dâng lên cơn buồn nôn.

Nàng nhanh chóng cởi áo ngoài, bọc ở trên tay, kéo Long tiên sinh sang chỗ khác, sau đó mới đi thu thập những thứ còn lại như nệm, mấy thứ bẩn từ trên đuôi Long tiên sinh cất xuống và cả áo ngoài của mình, ném ra ngoài.

Tỉ mỉ rửa tay sạch sẽ, Mục Loan Loan mới cầm thuốc mỡ và băng gạc vào phòng.

Không biết có phải do cái đuôi hư thối đã được xử lý, không khí trong phòng cũng trở nên dễ chịu hơn một chút. Có lẽ là bởi ảo giác, khiến nàng cảm

thấy sắc mặt của Long tiên sinh đã tốt hơn nhiều so với lúc đầu.

Nàng cẩn thận bôi thuốc mỡ lên cái đuôi dài, rồi lấy băng gạc cẩn thận băng kín lại, Mục Loan Loan lại chạy ra chạy vào mấy lần để bê xô nước, lấy mớ quần áo hôm qua chưa kịp giặt thay thế khăn lông, chà lau cái đuôi đã dơ không dám nhìn của Long tiên sinh. Nghĩ một hồi, nàng đỏ mặt mà quyết định giúp hắn lau luôn phần trên.

Lúc đang chà nhẹ lau sạch cái đuôi, Mục Loan Loan không cẩn thận chạm tới chỗ vẩy gần eo, nơi đó không hoàn toàn giống với những nơi khác, có một tầng màng rất dày, còn có chút cứng, nhưng nàng cũng chẳng nghĩ nhiều, cả nơi đó và những nơi khác lau sạch sẽ một lần, sau đó mới gắng gượng đi rửa mặt của mình.

_____oOo_____ Cập nhật ngày 13/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: jenykhuong

Beta: kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nàng là nữ nhân của mình ta!

Vệ sinh sạch sẽ xong, Mục Loan Loan ngẫm nghĩ, lấy ra một khối linh thạch hạ phẩm đặt bên gối Long tiên sinh. Dựa theo trí nhớ của nàng, những người có năng lực càng lớn, thì cả khi ngủ mơ cũng có thể hấp thu linh khí từ linh thạch trong lúc vô thức. Tuy nàng không biết hiện giờ Long tiên sinh có thể làm được như vậy hay không, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

Mục Loan Loan lại lấy từ trong rương ra một viên Bách Trân Quả, dùng con dao nhỏ rạch một đường trên vỏ quả, nặn lấy nước cốt nhỏ vào đôi môi đang xanh tím của Long tiên sinh.

Nặn gần nửa quả, Mục Loan Loan dừng lại, nàng lục tìm ký ức của nguyên thân, từ trong đan điền rút ra một ít linh lực mỏng manh hệ mộc, rót vào nửa viên bách quả đã hơi khô héo kia, nhìn thấy vết cắt lúc này liền trở lại nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại bọn họ rất nghèo, nếu trước đây chỉ cần năm cái linh thạch hạ phẩm là có thể mua một viên Bách Trân Quả, bạo quân vốn khinh thường chẳng thèm nhìn tới, thì hiện tại đối với họ lại là không thể với tới.

Bách quả dù có hơi héo nhưng tản ra mùi hương vẫn còn nồng, Mục Loan Loan nuốt nước miếng, nhưng vẫn quyết định không ăn, Long tiên sinh bây giờ cần nó hơn nàng.

Trước khi lấy chồng, nguyên thân ở nhà tuy không tôn quý như Bạch Thủy Dao, nhưng Mục phủ cũng không đối xử tệ với nàng. Mục phụ tuy chỉ là cấp bốn, nhưng sức chiến đấu lại hơn hẳn chiến sĩ cấp năm, mỗi tháng cũng sẽ cho nàng hơn mười đồng vàng để tiêu xài, khổ nỗi lần nào cũng bị Bạch Thủy Dao tìm cách cướp mất.

Mục Loan Loan xoa xoa cái đầu đau đớn của mình, lần này nguyên thân bị ép gả vào đây khi Mục gia gặp nạn, chính xác là một quân cờ vút đi, ngoại trừ một ít quần áo chăn nệm, thì chẳng có gì cả, vậy nên, nàng hiện tại coi như giống trong truyền thuyết chăn đàng(*).

(*) Chăn đàng: chỉ những người con gái đã xuất giá, chăn là từ bên nhà gái đưa cho nữ nhi của mình.

Mục Loan Loan cười khổ một tiếng, vẫn là đi tới ngăn tủ ở trong một góc phòng, cầm ra hai bộ chăn nệm, đó là bộ giường cưới đỏ thắm được thuê uyên ương.

Nguyên thân căn bản không có tâm tư và cũng không dám ngủ chung một chỗ với bạo quân, cho nên cũng chẳng nghĩ tới đi dọn dẹp lại giường.

Kỳ thật nếu có thể, Mục Loan Loan cũng chẳng muốn nghĩ nhiều về việc cùng ngủ một giường với Long tiên sinh. Trước kia tính khí của Long tiên sinh khá nóng nảy, nếu có người hầu cả gan vào tầm cung của hắn lục lọi, kết cục cũng chỉ có một chữ: Chết.

Cho nên thiên điện và đại điện chỉ có duy nhất một cái giường, ngay cả chăn nệm dùng cho mùa đông cũng không có thêm bộ nào khác.

Chỉ có phòng bếp nhỏ này may mắn tích trữ được một chút đồ ăn.

Bất quá cái giường ngọc lớn thế kia, ít cũng phải hơn ba mét, hai người ngủ chung chỉ cần chú ý khoảng cách một chút, hẳn là sẽ không thể có chuyện gì được?

Mục Loan Loan có chút may mắn, nệm có hai cái, chăn cũng là một cặp, như vậy không cần phải cùng chung chăn gối với bạo quân rồi.

Tuy nói hiện tại nàng là thê tử trên danh nghĩa của Long tiên sinh, Long tiên sinh lớn lên cũng không tính là xấu xí, nhìn lâu thậm chí còn cảm thấy hắn có một loại anh tuấn dụ hoặc chứa nét hoang dã, nhưng...

Thứ nhất, Long tiên sinh không phải con người, nghe nói rồng có hai cái gì đó, không chắc đó là sự thật đâu nha...

Khụ, vấn đề này tạm thời có điểm vượt mức quy định, tạm thời không đề cập tới.

Quan trọng nhất là ở trong tiểu thuyết, tuy rằng khi Long tiên sinh hôn mê bị Bạch Thủy Dao và Ngao Khâm liên tục cho đội nón xanh ngay trước mặt, nhưng hắn lại không hay biết gì cả, tỉnh lại thì chắc mắt bị mù nên khi vừa nhìn thấy Bạch Thủy Dao xuất hiện ở tầm cung của mình liền nhất kiến chung tình mà yêu cô ta, rồi nói ra cái lời kịch kinh điển kia:

"Nàng là nữ nhân của mình ta!"

Mục Loan Loan nghĩ đến đây, nhìn không được len lén nhìn về khuôn mặt tái nhợt dị thường và hàng mi vừa dài vừa cong của con rồng nào đó, trái tim khẽ dao động mà đập mạnh lên, rồi ngay tức khắc bị năng cường chế áp xuống.

Liền nghĩ biểu hiện bây giờ của Long tiên sinh dù có khiến nàng mê muội như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật sau khi tỉnh lại hắn sẽ nhanh chóng thay lòng đổi dạ. Nàng vẫn là không nên suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao Long tiên sinh hiện tại chẳng cảm nhận được bất cứ thứ gì, nàng thấy giờ nàng và hắn dù có ngủ chung một giường, sau này tỉnh lại hắn cũng sẽ không biết.

Mục Loan Loan một bên lo trải chăn mềm một bên lại mãi suy nghĩ, nhưng chờ đến khi nàng trải chăn trên giường xong xuôi, nhìn tới hai chiếc chăn cưới đỏ thẫm đặt sát cạnh nhau kia, còn có con rồng nào đó bị nàng lấn qua lộn lại nãy giờ, hiện tại chỉ lộ ra một khuôn mặt tuần tú ở ngoài chăn, nàng không kiềm chế được mà lập tức đỏ mặt tía tai.

Khi còn ở hiện đại, nàng là một cô nhi, từ nhỏ tới lớn, ăn mặc đều phải tự lo. Vất vả lắm mới dựa vào vài chính sách phúc lợi để bước chân tới đại học, vừa học vừa làm, chịu đựng đủ khó khăn để học hành. Sau khi tốt nghiệp lại nỗ lực kiếm tiền trả nợ, thú vui thường ngày chính là đọc tiểu thuyết, lớn lên tuy rằng không phải không có ai theo đuổi, nhưng nàng lại chưa từng quen ai.

Thật không nghĩ tới, cuộc đời lần đầu tiên ngủ trên giường cưới, lại là cùng với một con rồng, đã vậy còn là rồng thực vật...

Tâm tình Mục Loan Loan phức tạp lên đôi chút, nhưng nếu so sánh với sự mệt mỏi cực độ của cơ thể những ngày qua, một chút rối rắm này có tính là gì. Nếu theo như nguyên bản cốt truyện, nàng hẳn là đã chết, hiện tại còn có thể ở đây nghĩ ngợi lung tung, lại có giường để ngủ, xem như không tệ rồi.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 15/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Jencykhuong

Beta: Kimmiana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đây là cảm giác hôn môi sao

Mục Loan Loan không tiếp tục do dự nữa, cẩn thận giẫm lên trên tấm nệm mềm mại, nhẹ xốc tấm chăn đặt ở ngoài mép giường, chậm chậm ngồi vào trong chăn.

Đèn bị nàng thổi tắt chỉ còn sót lại một ngọn duy nhất, ước chừng bên ngoài là rạng sáng khoảng hai, ba giờ, nhìn ra chỉ thấy một mảng tối đen như mực, toàn bộ căn phòng giờ chỉ còn lại có một tia sáng mỏng lung từ ánh đèn le lói.

Mục Loan Loan nằm xuống, khẽ duỗi eo và đôi chân mệt mỏi đã lâu, chạm vào chăn nệm mềm mại, làm nàng nhận không được phát ra một tiếng than thở. Ban đầu chân có hơi lạnh, dần nhiễm nhiệt độ thân thể, từng chút từng chút một ấm lên, giống như gò má nàng lúc này, cũng từng chút một đỏ lên.

Nàng tự nhủ với chính mình, không động chạm đến con rồng đang ngủ bên cạnh nàng, nhưng trong không gian an tĩnh, hơi thở mười phần yếu ớt của Long tiên sinh lại vô cùng rõ ràng, Mục Loan Loan nhận không được quay đầu lại, mắt lạng lẽ liếc nhìn hắn.

Long tiên sinh vẫn không nhúc nhích nằm ở trong tấm chăn đỏ thẫm, vô cùng ngoan ngoãn, từ góc độ của nàng chỉ có thể thấy nửa bên gò má lạnh lẽo, cùng hàng mi trường thành có chút lờ mờ người ta đồ kỵ, vừa cong, vừa dày.

Mục Loan Loan yên lặng đưa ngón tay sờ sờ lông mi của mình, sau đó yên lặng quay đầu đi.

Đôi này của nàng có lẽ chẳng bao giờ có được hàng mi dài và đẹp như vậy...

Mục Loan Loan vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được, rốt cuộc, lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng ngủ chung giường cùng một người khác phái, nhưng chẳng mấy chốc, nàng đã khép đôi mắt chìm vào mộng đẹp, những suy nghĩ miên man trong lòng liền hết chỗ phát huy, bị sự mỏi mệt ản bẹp trên giường.

Nàng ngủ rất say, mệt đến nỗi một ngón tay cũng không nâng lên được, an an ổn ổn, nằm ở trên giường.

Căn phòng nhất thời trở nên an tĩnh, trong không gian tĩnh lặng, bỗng có một tia sáng nhàn nhạt như sương mù, từ bên trong linh thạch hạ phẩm mà Mục Loan Loan đặt ở dưới gối Long tiên sinh tràn ra, sau đó giống như hơi nước, biến mất trong thân thể của bạo quân.

Nhưng rõ ràng linh lực trong linh thạch hạ phẩm kia quá ít, quá trình này ngắn ngủi đến đáng sợ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, khối linh thạch hạ phẩm ban đầu hơi hơi trong suốt, liền vỡ vụn thành bột phấn.

Căn phòng lại lần nữa lâm vào màn yên tĩnh đáng sợ, kéo dài thật lâu.

Có lẽ là vào lúc trời sắp sáng, ngón tay của Long tiên sinh hơi hơi giật giật.

Cảm nhận được chấn nệm mềm mại dưới thân, cái đuôi ban đầu đau đớn cùng ngứa ngáy cũng đã có người xử lý qua. Bạo quân có thể cảm giác trên miệng vết thương được đắp một tầng thuốc mỡ phẩm chất không quá cao, cảm giác dính nhớp trên mặt cũng đã biến mất, đại khái có lẽ là có người lau mặt cho hắn.

Đáy lòng có chút mềm mại, bởi vì trong cơ thể khô cằn lại bỗng nhiên có một tia linh lực như vậy, thật sự rất dễ chịu, vì vậy hắn mới có cơ hội dùng hết toàn lực, liên kết lại một mảnh nhỏ của Nguyên Hạch đã bị vỡ nát, xua tan một tia nguyên rủa, giảm bớt một ít đau đớn.

Thì ra...

Nàng thật sự không chê hắn sao?

Long tiên sinh không nói rõ được những gì hắn cảm thấy trong lòng, cái đuôi của hắn dơ bẩn như vậy, hắn cũng tự thấy xấu hổ, thế mà nàng lại không chê.

Trong tâm hắn động, một sợi thần thức chậm rãi tràn ra, chậm rãi rà quét hết thảy mọi thứ xung quanh.

Lần trước, là hắn quá hẹp hòi.

Thần thức của hắn đầu tiên chạm phải chấn nệm hiêu uyên ương đỏ thắm, Long tiên sinh giống như bị thứ gì đột nhiên làm phẫn, vội vàng thu hồi thần thức về, trái tim đã lâu chưa từng một lần dao động, bây giờ lại đang kịch liệt nhảy loạn lên.

Sao nàng, sao nàng có thể...

Thì ra, thứ mềm mại lót bên dưới thân thể hắn không chỉ đơn giản là một cái chăn, mà là nệm hiêu sao?

Nàng tiếp nhận hắn rồi sao, nghĩ muốn cùng hắn, hai người cùng nhau... sao?

Lỗi tai hắn nóng lên, lần đầu tiên thấy sự đau đớn của kinh mạch, so ra kém với trái tim đang đập thình thịch không ngừng nhảy lên. Long tiên sinh hơi ngáp ngừng, chậm rãi, lại lần nữa rút ra một sợi thần thức, từ từ thấy cái nệm hiêu màu đỏ khiến hắn vô cùng xấu hổ, buồn bực, trong lòng lại vui mừng nhìn ra.

Đây vẫn là căn phòng quen thuộc của hắn, giường ngọc cũng là chiếc giường mà hắn vẫn thường xuyên ngủ, chỉ là, trên giường trải thêm hai cái nệm hiêu, cách hắn không xa, người nào đó đang nằm trong chăn, tư thế không có một chút phòng bị, cơ người ngủ ngon lành.

Máu của hắn chậm chạp lưu động, nếu như Mục Loan Loan tỉnh dậy, nếu như ấn ký nguyên rủa đen đỏ lẫn lộn không quá rõ ràng như vậy, nàng nhất định sẽ phát hiện, trên mặt và cổ của Long tiên sinh, còn cả hai lỗ tai, đều đã biến thành màu hồng phấn, thậm chí sắp chuyển sang màu đỏ thắm.

Ở bên cạnh một con rồng tạp chủng bị mọi người cho là vừa tàn tật lại vừa đáng ghê tởm, ở bên cạnh một tên bạo quân bị mọi người cho rằng lãnh khốc tàn nhẫn lại giết người vô số, nàng ngủ đến thật sự an tĩnh.

Long tiên sinh chậm rãi cố gắng di chuyển thần thức của mình, một sợi thần thức so với không khí còn muốn nhỏ hơn, chậm rãi từ cổ Mục Loan Loan, một đường lướt qua gò má của nàng, chóp mũi, lông mi, cái trán...

Nàng lớn lên không tính là đặc biệt xinh đẹp.

Lúc hắn còn ở thời kỳ đỉnh cao, gặp qua vô số mỹ nhân xinh đẹp, rồng bạo quân đều như cũ, tự mình khước từ những thị phi, hai lỗ tai hồng rõ ràng, thẳm nghĩ.

Nàng hắn không xem như là rất đẹp...

Nhưng sợi thần thức mỏng manh duy nhất Long tiên sinh có thể vận dụng kia, không biết có phải là do mất kiểm soát mà nó lại không chịu khống chế,

chậm rãi lướt qua gò má Mục Loan Loan đang ngủ đến an ổn, cuối cùng dừng lại ở trên đôi môi có chút khô khốc của nàng, hơi run rẩy, giống như bị thời tiết, chiếc lông vũ từ từ rơi xuống, tiếp theo...

Liên giống như chưa từng xuất hiện, đột nhiên biến mất như không hề tồn tại.

Gương mặt nóng lên khiến Long tiên sinh có điểm hơi choáng váng, hần một bên áp chế đau đớn trong cơ thể đang dần dần dâng lên, một bên tai hồng nhuận mơ mơ hồ hồ nghĩ ngợi.

Đây là cảm giác lúc hôn môi với phu nhân sao?

Quả nhiên không giống với lúc hôn người bình thường.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 15/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lão Bà

Beta: Kimmuna

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ta muốn đưa người ra ngoài phơi nắng

Mục Loan Loan ở trong mộng bị thần thức hôn một cái hoàn toàn không cảm giác được, thậm chí còn ngủ rất ngon lành.

Chờ ngày hôm sau lúc nàng tỉnh lại, bên ngoài đã nắng rất to.

Mục Loan Loan chỉnh lại đầu tóc đang rối bời, miệng nàng hơi tanh, cảm thấy toàn bộ phần eo cùng chân đều không quá tốt. Từ lúc vừa mới xuyên qua tới giờ, thân thể nàng vẫn luôn ở trong trạng thái chưa từng được thả lỏng, tuy rằng lúc ấy cảm thấy đầu gối sưng lên rất đau, nhưng nàng cũng vẫn luôn cố chịu đựng.

Bao gồm tối hôm trước, lúc nàng bị Ngao Khâm dùng loại linh lực đáng sợ uy áp đến nỗi hộc máu. Trước khi rửa sạch miệng vết thương của Long tiên sinh, nàng đều phải cắn răng chịu đựng, ngược lại là bây giờ, ngủ một giấc tỉnh dậy, tất cả những cảm giác mỗi một đều mạnh mẽ mà tăng lên.

"Aiya." Cánh tay Mục Loan Loan run rẩy, xoa xoa phần eo nhức mỏi, cố gắng nửa người ngồi dậy.

Tầm mắt Mục Loan Loan chuyển qua trên người bạo quân đang nằm phía trong, hần dường như là chẳng có chuyển biến gì, nhưng mà sắc mặt khó coi dường như đã hơi dịu xuống một chút, đôi môi tuy rằng vẫn tím tái như cũ, nhưng không rõ có phải bởi vì tối hôm qua nàng cho hắn uống nước cốt của Bách Trân Quả hay không, thoát nhìn giống như một tảng băng dính nhộp bóng loáng, tựa như...

Tựa như là bị người khác hôn sưng lên.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm như vậy, Mục Loan Loan vội vàng lắc lắc đầu, cố gắng rũ bỏ ý niệm ngu ngốc vừa rồi ra khỏi đầu.

Nhưng mà nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, Long tiên sinh là một con rồng thực vật, có lẽ ở trước mặt hắn nàng cũng không cần phải bận khoăn nhiều như vậy. Nghĩ thế nàng trực tiếp xốc chăn lên, trên người chỉ mặc áo trong, chậm rãi bò qua hơn phân nửa cái giường ngọc, hơi dựa vào người Long tiên sinh, duỗi tay lần mò khối linh thạch hạ phẩm tối hôm qua nàng đặt dưới gối của hắn.

Sờ soạng nửa ngày, cũng không tìm thấy khối linh thạch, ngược lại sờ được một đồng bột phấn.

Tâm hồn và thể xác Mục Loan Loan đều cảm thấy mệt mỏi, vốn đang có chút hơi buồn ngủ, sau khi tay sờ thấy dưới gối toàn là bột phấn thì mới hoàn toàn tỉnh táo, tâm tình phức tạp, vừa mừng vừa lo.

Không thấy linh thạch hạ phẩm, lại xuất hiện thêm một đồng bột phấn, chứng tỏ là Long tiên sinh có thể ở trong trạng thái thực vật, hấp thu linh lực, việc này có nghĩa, nếu nàng mỗi ngày đều đặt bên gối Long tiên sinh một ít linh thạch, nói không chừng hắn có thể bớt phải chịu một chút đau đớn, tỉnh lại sớm một chút.

Nhưng mà giây tiếp theo, Mục Loan Loan cơ hồ liền có điểm khóc không ra nước mắt, hiện tại bọn họ nghèo muốn chết, ăn cơm cũng thành vấn đề, nàng đâu thể làm gì để mà kiếm được nhiều linh thạch như vậy để bồi dưỡng cho Long tiên sinh cơ chứ?

Nàng duỗi tay phui một nắm bột phấn kia xuống dưới, nhẹ nhàng sờ sờ cái sừng gãy của Long tiên sinh, "Xem ra ta phải nỗ lực nghĩ cách, bằng không

nuôi không nổi người."

Mục Loan Loan vốn định bò dậy, kết quả mới hơi dùng sức, bụng liền đau quặn lại, đau đến nỗi chân nàng mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống chần.

Trên trán dần dần chảy ra mồ hôi lạnh, Mục Loan Loan thở hổn hển vì kinh ngạc, giờ tay vén lên áo trong của mình, lọt vào trong tầm mắt của nàng là một tảng lớn xanh tím, thoát nhìn là thương tổn ở bên trong.

Là do ngày hôm qua Ngao Khảm áp tới mức bị thương sao? Nàng còn tưởng rằng sẽ không lưu lại dấu vết gì.

Mục Loan Loan đau trong chốc lát, cố gắng đứng dậy, đầu tiên là tự bôi cho mình một ít thuốc mỡ chữa ngoại thương của Long tiên sinh, thuốc mỡ màu xanh lục lạnh lẽo vừa tiếp xúc với làn da liền chậm rãi dịu xuống, chỉ lát sau từ chỗ vết thương màu xanh tím truyền đến từng lớp cảm giác mát lạnh, sự đau đớn rõ ràng giảm đi rất nhiều.

Mục Loan Loan vô cùng hài lòng với tác dụng ngay tức khắc của loại thuốc mỡ này, nàng dù đã nghĩ không dám lấy nhiều, rốt cuộc thì thuốc mỡ cũng chỉ còn lại một chút.

Xử lý đơn giản miệng vết thương của chính mình, Mục Loan Loan lại vội vàng rửa mặt thay quần áo, đem một ít cháo còn dư lại tối hôm qua đun nóng lên, dứt cho Long tiên sinh ăn, rồi lại thu dọn giường đệm một chút, kiểm tra cái đuôi của Long tiên sinh xong, thu dọn phòng, rửa chén, giặt quần áo, thật là một ngày bận rộn.

May mắn gần đây thời tiết còn khá tốt, nắng ban ngày cũng không quá gay gắt. Mục Loan Loan tìm được hai cây cột vừa cao lại vừa chắc chắn, làm thành một cái giá phơi đồ, đem quần áo đã giặt sạch phơi lên.

Sau khi hoàn tất hết thảy mọi việc, Mục Loan Loan mới nhớ tới trên mặt bàn vẫn còn lại một nửa trái Bách Trân Quả.

Tuy rằng đã được nàng chuyển vận vào một ít linh lực hệ Mộc, nhưng để qua một đêm, vẻ ngoài Bách Trân Quả vẫn có chút khô héo, không còn đầy đặn được như lúc mới đầu.

Mục Loan Loan vốn dĩ tưởng rằng một quả có thể chia ra để ăn ba ngày, như vậy có thể hấp thụ lâu hơn, nhưng xem ra cái trái cây này không thể để quá lâu. Nàng liền cầm trái cây đi đến bên cạnh Long tiên sinh, cắt mở vỏ bên ngoài, vắt lấy nước cốt dứt cho Long tiên sinh.

Ấy ấy, nàng liền cảm thấy mặt người trước mặt này hình như có hơi đỏ, giấu bên dưới một vài hoa văn đen đỏ, nên không quá rõ ràng.

Nhìn kỹ hơn, thậm chí lỗ tai hình như có hơi hồng...

"Đỏ nóng quá sao?" Mục Loan Loan phát giác giống như chính mình vừa học được kỹ thuật nuôi rồng mới, "Rồng không thích nóng sao?"

Nàng thấp giọng nói, khiến cho con rồng vừa mới hấp thụ được một ít năng lượng, thật vất vả mới khôi phục được chút thần chí, lâm vào trầm mặc.

Kỳ thật rồng cũng không phải là không thích nóng.

Long tiên sinh yên lặng nói ở trong lòng, liền cảm thấy chần bị người nào đó xúc lên, một bàn tay vừa ấm vừa lạnh nhẹ nhàng chạm vào nhấc cánh tay của hắn lên, nơi đó giống như đột nhiên bị người khác in lên một dấu vết nhỏ, rõ ràng không có độ ẩm, lại khiến con rồng cảm thấy thật nóng.

Mục Loan Loan sờ sờ cánh tay của Long tiên sinh, cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hắn vẫn ổn định, nên không xúc toàn bộ chân lên, mà giúp hắn lau khô miệng, nhìn trong tay chỉ còn dư lại phần da khô quắt của trái cây, vẫn là không nỡ ném, yên lặng xoay người giặt trái cây sạch sẽ.

Nàng cho rằng sẽ không có người biết đến một màn mặt mặt như vậy, nhưng ngón tay của Long tiên sinh đặt ở trong chân lại run rẩy, co rút giống như đau đớn.

Mục Loan Loan gặm vỏ trái cây, không rõ có phải đúng vậy hay vì trong lòng nghĩ có tác dụng, nàng liền cảm giác bản thân hấp thụ được không ít linh lực, đuổi cái eo lười biếng. Bên ngoài căn phòng sắc trời vừa lúc có nắng lên, nghĩ tới gì đó, nàng nhin không được nở nụ cười, "Ta sẽ mang người ra ngoài phơi nắng."

"Lâu lắm rồi chưa phơi nắng, vậy có thể bị thiếu Canxi không?"

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng, nhưng thần thức Long tiên sinh chạm vào cái hột bị gặm đến sạch sẽ, vẫn còn luyến tiếc đặt trên bàn, trong lòng lại đau xót, cảm xúc phức tạp.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 16/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lão Bà

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bạch Thủy Dao bị phạt

Mục Loan Loan đang nghiêm túc suy xét chuyện nàng có nên đưa Long tiên sinh ra sân trong viện phơi nắng hay không.

Tuy rằng trước kia nàng không có kinh nghiệm chăm sóc... hư long, nhưng Long tiên sinh hiện tại là nửa hình rồng, nàng nghĩ đến so với mấy người thực vật ở hiện đại cũng không khác biệt lắm, chẳng qua thân thể Long tiên sinh cường tráng hơn so với bọn họ một chút, chịu thống khổ cũng nhiều hơn bọn họ một chút.

Trước kia nàng đã từng tham gia làm tình nguyện, những người mà thân thể sau khi bị thương trở nên tàn tật, nếu một thời gian dài không ra khỏi cửa, sẽ sinh ra chứng ngại về tâm lý.

"Ta phải tự mình làm một cái xe lăn mới được." Mục Loan Loan thấp giọng nói, nàng không biết ở thế giới này có loại đồ vật giống như xe lăn hay không, nhưng cái đuôi của Long tiên sinh đã đứt, về sau tính lại, xem chừng chân sẽ để lại di chứng, có lẽ đi lại cũng không thuận tiện.

Bạo quân nghe nàng nói cái gì mà "xe lăn", tuy không rõ đó là thứ gì, nhưng theo như trực giác của hắn, cái gọi là "xe lăn" này nhất định có liên quan đến mình, miệng vẫn còn tràn ngập vị ngọt của Bách Trân Quả, trong lòng lại dâng lên một tia chua xót.

Đây là loại trái cây mà hắn từng ghét ăn nhất.

Long tiên sinh chậm rãi thu hồi thần thức, chịu đựng cái cảm giác nói không nên lời kia, hắn điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, muốn đem Nguyên Hạch đã vỡ vụn thành nhiều mảnh ghép nối lại, phá bỏ nguyên rủa, lúc đầu hắn cảm thấy vốn không có vấn đề gì cả, nhưng hiện tại, hắn lại muốn tỉnh dậy thật nhanh.

Ít nhất, hắn muốn tận mắt nhìn thấy phu nhân xung hi của mình, người đã không chê cái đuôi của hắn.

Lông mi run rẩy, không biết Long tiên sinh nghĩ tới cái gì, đáy lòng đột nhiên trải rộng một lớp khói mù.

Cái đuôi của hắn, trước khi nguyên rủa được phá giải, sẽ tiếp tục lặp đi lặp lại cảnh hư thối.

Một lần hai lần, nàng có lẽ sẽ cố gắng chịu đựng hắn, nhưng thời gian lâu dài thì sao?

Nàng sẽ bỏ chạy.

Trên gò má của hắn, hoa văn nguyên rủa màu đỏ đen đột nhiên co giật một cách dữ tợn, giống như con rắn độc len lỏi trong bụi gai âm u, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt tia ánh sáng mỏng manh cuối con đường kia.

Mục Loan Loan lúc này căn bản không biết Long tiên sinh lại là một hư long đầy tâm tư rồi bởi vì phiền toái như vậy.

Nàng ngồi ở trên ghế, bắt đầu tự hỏi cốt truyện sau này sẽ như thế nào.

Dựa theo nguyên văn, hắn là tối hôm qua Bạch Thủy Dao đã chạy trốn, hơn nữa còn bị Ngao Khâm cưỡng hôn, diễn biến mở đầu cho cuốn tiểu thuyết "Lâu ngày sinh tình: cô vợ xung hi bỏ trốn của bạo quân tàn tật".

Ngao Khâm chiếm cứ phần đầu, hơn phân nửa quyền tiểu thuyết đều viết về hắn, trước khi bạo quân tỉnh lại, hắn cùng Bạch Thủy Dao dây dưa không dứt, ái muội quán quýt lấy nhau.

Mục Loan Loan còn nhớ rõ đoạn nữ phụ bị đâm chết trong sách, khiến bóng ma tâm lý bám chặt rất sâu trong lòng nàng.

"Ngao Khâm thế lực lớn mạnh, vô cùng tức giận đối với hành vi chạy trốn của hai người. Trong cơn giận dữ, hắn phóng ra ám khí kim sắc, không biết vì sao sắc mặt Mục Loan Loan bỗng nhiên cứng đờ, hai mắt tròn lớn, chậm rãi trượt xuống góc tường, giống như xương cốt toàn thân đều bị chặt đứt vậy. Bạch Thủy Dao khiếp sợ, nước mắt lưng tròng, tiến về phía trước hai bước dường như muốn đỡ Mục Loan Loan ngồi dậy, kết quả còn chưa chạm được nửa góc phiếm áo của vị tiểu thư trên danh nghĩa của mình, cô ta liền ngã vào lồng ngực lớn vững trãi."

"Ngao Khâm một tay vòng qua eo nàng, động tác không thể nói là ôn nhu, cũng không được tính là thô bạo, chỉ lạnh nhạt nói với nàng, "Đừng chạm vào, dơ".

Bạch Thủy Dao tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, gò má ửng đỏ, Ngao Khâm không biết tại sao, giật mình, đột nhiên ôm lấy cô, hung hăng hôn lên đôi môi hồng nhuận. Bạch Thủy Dao không thể phản kháng, vừa khóc vừa nói "không được", chờ hai người vừa dứt màn hôn môi kia bình tĩnh lại, Bạch Thủy Dao mới chú ý tới, góc tường vừa rồi còn thấy Mục Loan Loan, giờ chỉ còn lại có một đồng thịt nát mặc quần áo."

Mục Loan Loan bỗng nhiên rung mình một cái, trong lòng run rẩy, tuy rằng bây giờ nàng đã tránh được một kiếp, nhưng có ký ức như vậy đúng là khó

chịu, cũng không biết Bạch Thủy Dao bây giờ đã chạy trốn rồi, hay là vẫn ở lại chưa đi.

Mục Loan Loan cảm thấy thật đau đầu, đưa vào tay khẽ xoa xoa cái trán, đối với Bạch Thủy Dao, nàng thực ra cũng chẳng có biện pháp nào tốt để giải quyết. Bạch Thủy Dao trên danh nghĩa là nha hoàn của nàng, nhưng dù sao cũng là đứa con gái được Mục phụ rất mực yêu thương, cũng không được ghi tên trong danh sách nô tài của phủ, tuy rằng có thể dùng lời nói, lấy thân phận tiểu thư áp chế cô ta, nhưng cũng không thể gây ảnh hưởng gì lớn đến Bạch Thủy Dao.

Hơn nữa nếu cô ta một lòng muốn thông đồng với Ngao Khâm, nàng cùng Long tiên sinh lại không có chỗ dựa, đến lúc đó nhất định sẽ bị cô ta bắt nạt.

Mục Loan Loan đang đau đầu suy nghĩ, liền thấy Bạch Thủy Dao vội vã từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

Tóc cô ta rối loạn, trên lớp váy màu trắng dính toàn bùn đất, một bên má dính vết máu, thần sắc còn có chút hoảng loạn cùng bi phẫn. Mục Loan Loan còn chưa kịp buông hạt giống xuống, đã bị nàng ta nắm lấy cánh tay, "Tiểu thư... ta, ta thảm rồi, người phải giúp ta!"

Vừa nghe hai chữ "tiểu thư", Mục Loan Loan trong lòng đã hơi căng thẳng, Bạch Thủy Dao chủ động gọi nàng là tiểu thư, nhất định không có chuyện gì tốt!

Giọng nói của Bạch Thủy Dao khàn khàn lại uly khuyết, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn ngập nước, đuôi mắt còn lưu lại vệt nước, môi có điểm hơi sưng đỏ, thoạt nhìn hình như là bị người nào khinh bạc một phen, cô ta nhẹ giọng nói: "Loan Loan, ta... ta..."

Mục Loan Loan trong lòng lo lắng, như thể đã thông qua những vết đỏ chằng chịt trên cổ Bạch Thủy Dao, nhìn thấu tương lai bi thảm vất vả của mình cùng Long tiên sinh, trong lòng hoảng hốt, "Chẳng lẽ người bị Ngao Khâm..."

Ba chữ "coi trọng sao?" còn chưa kịp nói ra, đã bị tiếng khóc lóc của Bạch Thủy Dao đánh gãy: "Ta bị Ngao Khâm phạt đi làm khổ dịch trong lãnh điện bên cạnh cấm địa!"

Hả?

Khổ dịch?

Mục Loan Loan lập tức bị lời nói của cô ta làm cho ngây người, hạt giống trong tay "lộp bộp" rơi xuống đất phát ra tiếng, nàng có chút không dám tin nên vội hỏi lại: "Ta không nghe lầm chứ? Miệng người không phải bởi vì bị Ngao Khâm cưỡng hôn mới sưng lên sao?"

Bạch Thủy Dao vốn dĩ bởi vì chuyện tồi tệ xảy ra ngày hôm qua mà trong lòng không thoải mái, vẫn đang khó chịu nén giận, bây giờ thấy Mục Loan Loan lại tỏ vẻ kinh ngạc hỏi, làm sự tức giận trong lòng cô ta như chuẩn bị bùng phát: "Người nói cái gì thể, miệng ta là do bị Thanh Diệp hôn!"

Mục Loan Loan: "..."

Cốt truyện này thế nào lại khác với những gì nàng nghĩ?

_____oOo_____

Cập nhật ngày 17/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Lão Bà

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vấn đề là: Chỉ có một cái chặn, nên làm gì bây giờ?

Mục Loan Loan đang muốn hỏi Bạch Thủy Dao điều gì đó thì bên ngoài có một đoàn người bước vào.

Người cầm đầu là Phát Liễu, đi theo phía sau ả là ba, bốn nha hoàn khác.

Phát Liễu nhìn tay Bạch Thủy Dao đang nắm chặt lấy Mục Loan Loan, liền nhướn mày nói: "Người còn mười lăm phút để thu dọn đồ đạc."

Bạch Thủy Dao bị ánh mắt của Phát Liễu quét qua, sắc mặt khó coi, vội giữ lấy tay Mục Loan Loan: "Tiểu thư Loan Loan, người phải cứu nô tì, chỉ có người mới có thể giúp được thôi, nô tì không muốn phải đi khổ sai."

Cô khóc lóc thảm thiết, Phát Liễu cùng mấy nha hoàn phía sau đều khịt mũi khinh thường. Phát Liễu cười nhạo nói: "Khóc cái gì mà khóc, Ngao Khâm

đại nhân cũng chỉ phạt người đi làm nô dịch, lại chẳng hề lấy mạng của người, ngược lại còn cho phép người quay về thu dọn đồ đạc mang theo, đã như vậy mà người còn chưa biết đủ."

Phát Liễu nhìn về phía Bạch Thủy Dao, ngữ khí mùiù phần trào phúng: "Người thừa dịp sáng sớm thị vệ thay ca trực liền nhờ Thanh Diệp giúp người chạy trốn, bây giờ bị phát hiện, còn khóc đáng thương như thế, người cũng thật lợi hại."

"Ta chỉ muốn ra bên ngoài kia xem một chút, ta không có chạy." Bạch Thủy Dao sụt sùi, nước mắt lưng tròng nhìn Mục Loan Loan, bày ra bộ dạng đầy ủy khuất.

Một nha hoàn bên người Phát Liễu nhìn không được, chẳng biết có phải tiểu nha hoàn này có tư tình với Thanh Diệp hay không, mặt đỏ lên tức giận: "Hồ ly tinh, người câu hồn Thanh Diệp đi rồi, hần vì giúp người chạy trốn mà bị Ngao Khâm đại nhân phê đi tu vì đuổi ra khỏi phủ, còn người nữa câu cũng chưa từng nhắc tới hần!"

Bạch Thủy Dao nghẹn hống, khóc lóc thảm thương, ý đồ muốn dùng tiếng khóc của mình chứng minh bản thân không phải là một nữ nhân lòng lang dạ sói.

Nghe xong, Mục Loan Loan cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Kết hợp với chuyện ngày hôm qua Bạch Thủy Dao vì bị nàng làm cho tức giận bỏ đi, nhưng vẫn không chịu từ bỏ ý định muốn chạy trốn. Nghĩ muốn nhân thời điểm thị vệ tuần tra thay ca sáng sớm để chuồn êm ra khỏi phủ, kết quả vừa đúng lúc bị Ngao Khâm phát hiện. Người giúp nàng là Thanh Diệp bị phê đi tu vì ném ra ngoài, còn Bạch Thủy Dao bị phạt đi làm nô dịch.

Về cơ bản là giống với nguyên tác, chỉ là thời điểm Bạch Thủy Dao chạy trốn chuyển từ đêm sang sáng sớm hôm nay, bị Ngao Khâm khinh bạc cường hôn trong cốt truyện chuyển thành bị phạt đi làm nô dịch.

Là do quang hoàn nữ chủ của Bạch Thủy Dao bị yếu đi sao?

Mục Loan Loan âm thầm suy đoán, nhưng nàng cũng chẳng muốn quản chuyện của Bạch Thủy Dao, càng không nghĩ sẽ nói giúp cho cô ta.

Đây là do Bạch Thủy Dao tự mình tìm đường chết, nàng không có nghĩa vụ đi quản chuyện này, mà cứ cho là nàng có ý định quản đi chẳng nữa, cũng lực bất tòng tâm.

Sau khi bạo quân bại trận, Ngao Khâm lấy cớ giúp bạn tri kỉ quản lý mọi chuyện trong phủ, liền đoạt lấy tất cả quyền hành của Long tiên sinh, sau đó ném Long tiên sinh đang sống thực vật vào một nơi rồi bỏ mặc không bao giờ hỏi han gì đến, đối với vị phu nhân xung hi như nàng, thái độ của hần quả thực càng kém hơn.

Bọn họ đến thân mình còn khó giữ, nói gì đến việc nàng đi nói đỡ vài lời giúp Bạch Thủy Dao, không biết chừng những ngày tháng sau này sẽ càng thêm khổ sở, khả năng cao là Ngao Khâm sẽ đem nàng cùng Bạch Thủy Dao cùng ném đi làm nô dịch khổ sai.

"Tiểu thư, người nói gì đi, đừng bỏ mặc ta."

Bạch Thủy Dao túm tay áo Mục Loan Loan không buông. Bên kia, Phát Liễu cùng đám nha hoàn gương mặt lạnh tanh mà chứng kiến màn kịch này.

Phát Liễu đã chuẩn bị xong, chỉ cần Mục Loan Loan có ý bao che cho Bạch Thủy Dao, ả sẽ dùng vũ lực đem Bạch Thủy Dao đi, dù sao hai người này đều là những kẻ thấp cổ bé họng nhất ở đây, thực quá yếu ớt.

Mục Loan Loan thở dài một hơi, chậm rãi rút tay ra: "Dao Dao, người sao lại có thể làm ra loại chuyện ngốc nghếch thế như này, nếu để phụ thân biết được, người nhất định rất đau lòng."

Bạch Thủy Dao vội vàng trùng giọng xuống nói: "Nô tì biết sai rồi, nô tì không dám nữa." Mục Loan Loan bày ra vẻ mặt khó xử: "Dao Dao, ta tin tưởng người."

"Người nghe ta nói, ta cũng muốn giúp người, rất muốn giúp người nữa là đằng khác." Mục Loan Loan thoát nhìn có thể thấy sự chân thành: "Nhưng hiện tại ta đang bị cấm túc ở chỗ này, mười ngày nữa mới có thể ra ngoài, ta ở bên ngoài, mới có thể thường xuyên đến thăm người, mang cho người chút đồ ăn."

Bạch Thủy Dao lau nước mắt, đến giờ, nàng cũng biết chính mình chẳng thể chạy được, lâm bảm nói: "Nếu không, nếu không người thay ta đi đi, cha thương ta nhất, nhất định sẽ đau lòng khi biết ta phải đi chịu khổ."

Mục Loan Loan bị sự vô sỉ của cô ta làm cho chấn động, sút chút nữa hoài nghi là mình đang nghe nhầm.

Đi thay cô ta? Bạch Thủy Dao tính kể chuyện cười sao?

Bạch Thủy Dao rung rung nhìn Phát Liễu. "Phát Liễu tỷ tỷ, Mục Loan Loan thay ta đi khổ sai được không? Là do ả khuyên ta chạy trốn! Tất cả là do ả hét, chứ thực ra bản thân ta không hề muốn trốn đi!"

Mục Loan Loan đứng là bị chọc tức, Bạch Thủy Dao đến nước này rồi, còn muốn để nàng đi nhận tội thay, tại sao lại có loại người không biết xấu hổ vậy! Người như vậy lại được làm nữ chủ trong nguyên tác, còn được Ngao Khâm và Long tiên sinh ngàn vạn lần sùng bái, tranh tói tranh lui. Rốt cuộc

Long tiên sinh cùng Ngao Khâm bị mù hay là Mục Loan Loan nằng đầu óc bị hỏng rồi?

"Đều là Mục Loan Loan bảo ta đi, Phất Liễu tỷ tỷ đừng bắt ta, hãy bắt ả đi làm khổ dịch, ta có thể thay ả chăm sóc cho con rồng phé vật kia! Ở chỗ ta còn có bảo vật, có thể cho ngươi, ngươi phải biết, bạo quân đã thành kẻ tàn tật rồi, bạo quân phụ nhân là ai Ngao Khâm đại nhân sẽ không để ý đâu."

Bạch Thủy Dao chẳng lo giữ mặt mũi, một lòng rấp tâm lời Mục Loan Loan xuống nước: "Cùng lắm thì, ta lại dùng chút đại giới (*) để biến thành bộ dạng của cô ta, Ngao Khâm đại nhân sẽ không phát hiện ra đâu."

(*) Đại giới: Dùng năng lực để thay đổi khuôn mặt và chấp nhận sự trả giá

Mặt mày Phất Liễu giật giật, hình như là đang suy xét chuyện này.

Rốt cuộc là tình huống gì thế này, thay đổi khuôn mặt, dùng chút đại giới cũng không có gì khó...

Bạch Thủy Dao chó cùng rứt giậu khiến cho bao nỗi tức giận trong lòng Mục Loan Loan trào ra, cũng lười giả bộ, cười lạnh một tiếng: "Bạch Thủy Dao, ngươi với ta tuy rằng là chủ tớ, nhưng ta vẫn luôn coi ngươi là tỷ muội, hiện tại ngươi phạm phải sai lầm, ngược lại muốn đổ nước bẩn lên người ta, ngươi nghĩ Phất Liễu ngốc sao, ngươi nói ngươi có bảo vật liền có bảo vật sao? Ngươi nói thay đổi người liền thay đổi người sao? Ta sao lại không biết ngươi có bảo vật?"

"Đó là cha cho ta" Bạch Thủy Dao tức giận, phần nộ trùng đôi mắt đẹp nhìn nàng: "Ngươi là phé vật bị ghét bỏ, làm sao mà có được! Phé vật! Tiện... Ô!!!!" Cô ta chưa mắng xong, miệng liền bị thứ gì đó thô bạo chặn lại.

Mục Loan Loan dùng sức nhét vào miệng cô ta. Vỗ vào nửa bao hạt giống kia một chút, nàng cười nói: "Làm muội muội, ngươi phải tôn trọng ta. Làm người hầu, ngươi càng không có tư cách bôi nhọ ta."

Nàng vốn dĩ chẳng muốn đắc tội gì với Bạch Thủy Dao, cô dù sao cũng là nữ chủ, đắc tội cô ta, sau này chỉ tự chuốc thêm phiền toái, nhưng hiện tại Bạch Thủy Dao muốn ngồi lên đầu nàng, nàng còn nhẫn cái quỷ gì?

_____oOo_____

Cập nhật ngày 18/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Hồng trà hoa quế

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Miệng hằn hình như dính gì

Miệng Bạch Thủy Dao đau nhức, đôi mắt đào hoa của cô trừng lớn, bày ra bộ dạng không thể tin được.

"Ô!"

Đây là tỷ tỷ ngu ngốc luôn vâng vâng dạ dạ, cô nói gì nghe nấy kia sao? Nàng ta sao dám đem túi hạt giống dơ bẩn nhét vào miệng cô!

Mục Loan Loan lười nhìn đến cô ta, hướng mắt về phía Phất Liễu đang kinh ngạc dõi theo hành động của nàng, mặt không biến sắc mà bịa chuyện: "Hôm qua Ngao Khâm đại nhân có đến gặp ta, đã đưa cho ta một tín vật, nếu ta chết, Ngao Khâm đại nhân lập tức sẽ biết."

"Hơn nữa..." Mục Loan Loan nhìn đến Phất Liễu cười nói: "Nếu ta nói, mẫu thân cho ta đá nguyên tố Hỏa cấp hai?"

"Đá nguyên tố Hỏa cấp hai!" Một tiểu nha hoàn hoảng hốt lớn tiếng, tự động lui về sau hai bước.

Đá nguyên tố Hỏa cấp hai, là kết tinh của nguyên tố hệ Hỏa, nếu bị tác động mạnh hoặc bị linh lực lôi kéo sẽ gây ra một vụ nổ kịch liệt, kẻ dưới cấp hai chắc chắn phải chết, dưới cấp ba bị trọng thương. Ngoài thị trường, giá của một viên đá nguyên tố Hỏa cấp hai là một khối linh thạch thượng phẩm.

Trong lòng Phất Liễu vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Mục Loan Loan, lúc này ả thật sự bội phục vị phụ nhân xung hi lúc trước chỉ biết khóc sụt sùi. Kỳ thật ả biết rõ người này có lẽ chỉ đang lừa ả, chắc chắn nàng không có đá nguyên tố hệ Hỏa, nhưng bản thân ả không cần thiết phải vì món bảo vật không rõ có tồn tại hay không từ miệng Bạch Thủy Dao mà mạo hiểm.

"Phụ nhân, người đừng nghe Bạch Thủy Dao nói bừa, chúng ta chưa từng có ý nghĩ tráo đổi người." Phất Liễu lên tiếng trước. Nhìn khuôn mặt giả thanh thuần nở không ngừng của Bạch Thủy Dao, ả không hề có chút thương hoa tiếc ngọc, từ trong ống tay áo lôi ra một bó dây màu xanh lục, liếc nhìn

về phía mấy nha hoàn đằng sau mà vẩy vẩy tay, những người kia liền tiến lên, trời Bạch Thủy Dao lại.

"Chờ một chút." Thời điểm mấy nha hoàn chuẩn bị lùi ra Bạch Thủy Dao vẫn không ngừng giãy giụa, Mục Loan Loan mặt không biến sắc bước tới, dùng sức túm lấy bao hạt giống trong miệng Bạch Thủy Dao. Khi giật ra có chút tàn nhẫn mà vẫn chỉ lùi ra được có một nửa.

Tiểu nha hoàn lúc này nói thay Thanh Diệp nhìn thấy Bạch Thủy Dao chịu đau đớn, vui vẻ mắng: "Phi, đáng đời!"

Mục Loan Loan giật mạnh túi hạt giống ra, khiến Bạch Thủy Dao lập tức hét lên: "Mục Loan Loan, ngươi là đồ tiện nhân tâm địa độc ác, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

"Kêu la cái gì!" Tiểu nha hoàn kia thấy Phát Liễu không có động thái gì, liền hung hăng tát cho Bạch Thủy Dao một cái: "Ngươi có tư cách gì để nói năng lỗ mãng như thế với phu nhân!"

Một cái tát này của nàng không hề lưu tình, phát ra một tiếng "Bốp" rõ ràng.

Cái tát này làm Bạch Thủy Dao ngây người, khóe miệng chảy máu, khóe mắt rớm nước, thấy cũng có chút đáng thương.

Phát Liễu nhìn về phía Mục Loan Loan rồi hơi cúi xuống, liền mang theo người đi ra ngoài, tiểu nha hoàn kia nhìn Mục Loan Loan với ánh mắt sùng bái cũng quỳ xuống vái nàng một lạy, rồi cố tình đẩy mạnh sống lưng Bạch Thủy Dao, sau đó rời đi.

Chờ khi tất đều đã đi hết, Mục Loan Loan mới chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, đem nửa túi hạt giống đặt sang một bên, chậm rãi đi về phía cửa viện, đẩy cánh cửa lớn dày nặng khóa chặt lại.

Nàng nhìn con rồng vàng được điêu khắc trên cánh cửa sinh động giống y như thật, tức giận đưa tay vỗ nhẹ lên đầu con rồng.

Lần này nhìn qua tưởng như đã giải quyết mọi chuyện êm xuôi, nhưng trên thực tế cũng ẩn chứa một mối nguy rất lớn.

Nếu không phải Bạch Thủy Dao quá nóng vội để lộ ra nhiều sơ hở như thế, nếu nàng không cẩn thận tính kế một phen, nói không chừng nàng sẽ trở thành kẻ thế thân thật. Nàng căn bản nào có đá nguyên tố Hỏa nhị cấp. Mẫu thân của nguyên thân là một người yếu đuối, thực lực cũng chỉ ở nhị cấp, ngày thường ở nhà với Mục phụ luôn cúi đầu khom lưng, nếu không phải vì thế thì một nữ nhi bên ngoài như Bạch Thủy Dao sao có thể trèo lên đầu mẹ con của nàng được?

Đừng nói là đá nguyên tố Hỏa cấp hai, mẫu thân của nguyên thân một đồng vàng cũng chẳng có nổi, cũng không để lại được cái gì cho nguyên thân.

Mục Loan Loan khề vò đầu, thở dài một hơi, nàng thật muốn cảm ơn Bạch Thủy Dao tự mình tìm đường chết. Lần này Bạch Thủy Dao bị phạt đi đến cấm địa ở lãnh cung làm khổ sai, nàng cùng Long tiên sinh tạm thời có thể sống yên ổn mấy ngày.

Ba năm, chỉ cần nhìn ba năm, chờ Long tiên sinh tỉnh lại, thấy được công sức mà nàng chăm sóc, nhất định hẳn sẽ chữa cho nàng một con đường sống.

Nàng cũng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ hy vọng có thể bình an sống qua ngày.

Mục Loan Loan dựa lưng vào cánh cửa lớn lạnh như băng, ánh mắt xa xăm nhìn về phía tẩm cung của bạo quân, đột nhiên cảm thấy trống trải cô đơn.

Nàng là một người mạnh mẽ kiên cường như vậy, nàng đã sống một mình nhiều năm như vậy, có gì để cô đơn đâu.

Mục Loan Loan nghĩ một chút, cái gì cũng không muốn làm nữa, rửa tay sạch sẽ, trở về phòng, nhìn Long tiên sinh đang nằm trên giường ngọc..

Không rõ có phải vì đã được tắm rửa sạch sẽ không mà nhìn sắc mặt của hắn cũng tốt lên không ít, tuy rằng những hoa văn màu đỏ đen vẫn trải rộng đầy đủ tợn như trước, nhưng lông mày đã giãn ra đôi chút, những nét hoa văn vẫn vẫn thỉnh thoảng di chuyển, nhưng nhìn qua cũng không còn đáng sợ nữa.

Vốn dĩ trong lòng Mục Loan Loan đang khó chịu, nhưng nhìn kẻ đã từng là một bạo quân tàn ác hiện tại lại ngoan ngoãn nằm trong chăn cười đỏ thắm mà hoàn toàn dựa dẫm vào nàng giống như nàng thật sự là tiểu tức phụ (*), trong lòng liền dâng lên một cảm giác thoải mái quý dị.

(*) Tiểu tức phụ: Dùng để chỉ những người con gái đã kết hôn, hay còn gọi là con dâu.

Ma xui quỷ khiến, nàng duỗi tay chọc chọc gò má Long tiên sinh.

Thực gầy, không có chút thịt nào, nhưng vẫn rất mềm mại.

Gò má Long tiên sinh tuy có những hoa văn màu đen đỏ nổi lên, nhưng cảm nhận cẩn thận vẫn nhận thấy sự tròn mịn.

Mục Loan Loan chọc mấy cái mới chợt nhận ra mình đang làm gì, vội vàng rút tay lại, bất đắc dĩ cười cười "Long tiên sinh, ngươi về sau thực sự sẽ thích Bạch Thủy Dao sao?"

Giọng nói của nàng thực êm, tựa hồ như gió nhẹ thoảng qua, một thoáng liền biến mất, mà vị bạo quân kia cũng không nghe thấy, dĩ nhiên cũng chẳng thể đáp lại nàng được.

Mục Loan Loan không muốn nghĩ gì nữa, nàng ngồi ở mép giường một lát, trong lòng thực sự đang rất loạn. Trước mắt hiện ra ánh mắt căm hận của

Bạch Thủy Dao trước khi đi, chốc lát lại biến thành thời điểm ở từ đường, Ngao Khâm uy hiếp cảnh cáo nàng, chốc lát lại biến thành mấy khối linh thạch hạ phẩm trong túi, chốc lát lại biến thành hình ảnh sáng nay nàng sờ đến bên tai Long tiên sinh có một đồng tro bụi.

Nguy hiểm tiềm tàng cùng áp lực sinh hoạt tất cả đều đè lên nàng. Mục Loan Loan thật sự mệt mỏi, nàng ngồi thật lâu, bên ngoài mặt trời đã dần xuống núi, trong phòng dần tối lại.

Mục Loan Loan day day trán, thoáng nhìn qua Long tiên sinh.

Hồ hấp của hân ổn định, lúc trước trong phòng tuy rất sáng, nhưng Mục Loan Loan cũng không chú ý tới trên miệng hân còn dính một lớp nước cốt của Bách Trân Quả, thoáng nhìn sáng lấp lánh, môi hân màu xanh tím, hỗn hợp như thế nhìn lại có chút mỉa mai.

Nàng không nhận được mà cong khóe môi, nhớ tới lúc trước nàng dứt nước cốt cho hân đã quên không lau khô miệng, nhưng mà, nhìn rất tuần tú.

Không biết có phải bị màu môi Long tiên sinh chọc cười không, Mục Loan Loan cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Nàng đứng dậy, chuẩn bị đi phòng bếp nấu cơm.

Mặc cho loạn trong giấc ngoài, sinh hoạt khó khăn, nhưng nàng vẫn muốn sống tiếp, phải luôn hướng về phía trước mà đi.

Ngồi chờ chết cũng không phải là cách, hai ngày này nàng sẽ chăm sóc cho Long tiên sinh thật tốt, nàng sẽ xin ra ngoài một lần, nhìn xem có thứ gì tốt không.

oOo

Cập nhật ngày 19/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Hồng trà hoa quế

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hân ăn linh gạo, nàng ăn phàm mễ

Nhà bếp ở thiên điện, Mục Loan Loan lấy một ít linh gạo, sau khi suy nghĩ một chút, nàng cắt lấy một ít rễ nhân sâm nhỏ.

Mục Loan Loan đã suy nghĩ thật kỹ lưỡng, kể từ hôm nay, nàng sẽ ăn riêng với Long tiên sinh.

Họ không có nhiều tiền và linh gạo. Với túi linh gạo nhỏ này, nếu hai người cùng ăn, có lẽ chưa đầy một tháng sẽ hết, nhưng nếu Long tiên sinh ăn một mình, tính ra nếu tiết kiệm một chút, có khi còn có thể kéo dài hai tháng.

Nàng cũng muốn ăn linh gạo, nhưng không còn cách nào khác. Nghèo đói khiến họ thấy bất lực và tuyệt vọng.

Mục Loan Loan thở dài đi vào nhà bếp.

Trong bếp, bệ bếp nhìn qua thấy rất bóng loáng, Mục Loan Loan không biết nó được làm từ chất liệu gì, nhiên liệu được sử dụng để đốt cũng không phải là khí tự nhiên như ở hiện đại, cũng không phải rơm rạ như ở nông thôn, mà là một loại cây đặc biệt được gọi với cái tên Nhiên thảo.

Dùng đá đánh lửa để lấy ra lửa màu xanh nhạt để đốt Nhiên thảo, loại cây này không những có thể cháy trong khoảng thời gian dài mà còn không có khói. Một cây Nhiên thảo khi đốt cháy có thể đủ để nấu một bữa cơm, hương vị cũng tốt hơn so với nấu bằng than đá.

Giá của Nhiên thảo cũng không tính là rẻ, nó chỉ có thể dùng linh lực hệ Mộc nuôi dưỡng. Một cây Nhiên thảo tương đương một đồng bạc. Trên thực tế, chỉ có một số gia đình khá giả mới có thể mua được.

Mục Loan Loan bật lửa đốt một gốc cây Nhiên thảo, nấu cơm cho Long tiên sinh trước, lại nấu cơm chiều của mình ở bệ bếp bên cạnh. Nàng nhìn chăm chăm vào mấy chục cây Nhiên thảo đang để trong góc bếp, nhìn một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên...

Nàng thật sự ngạc nhiên, nguyên thân tốt xấu gì cũng là tu sĩ hệ mộc cấp một. Trồng các loại linh thực khác khả năng sẽ gặp khó khăn, nhưng trồng loại linh thực không có phẩm cấp như Nhiên thảo thì vẫn dư sức, nàng hoàn toàn có thể mua một ít hạt giống Nhiên thảo về trồng, sau đó đem ra ngoài bán lấy tiền lo cho hư long!

Ánh chiều tà buông xuống, gánh nặng cuộc sống đè trên đôi vai Mục Loan Loan như một ngọn núi. Nhưng, trước niềm hi vọng nhỏ nhoi này, nàng cảm

thấy bao nổi nặng nề dường như voi bót.

Mục Loan Loan cầm một cây Nhiên thảo đặt trong lòng bàn tay, nàng cố dẫn một chút linh lực hệ Mộc từ đan điền, linh khí từ từ thâm nhập vào gốc cây có điểm khô khốc. Dựa theo ký ức của nguyên chủ, đứt một cây Nhiên thảo, giống như đứt lông tóc, một đường dẫn linh khí từ lá cây đến rễ cây.

Cũng không biết có phải do nàng sinh ảo giác, mà nàng cảm thấy nhánh cây trong tay giống như có sức sống hơn so với lúc trước, nhìn qua thấy khác so với những cây Nhiên thảo khác...

Đang xanh lên!

Cháo trong nồi đã sắp sôi, Mục Loan Loan liền không tiếp tục thử nuôi nấng cây Nhiên thảo kia nữa, nàng cắt nhỏ cây nhân sâm rồi cho vào nồi, khuấy đều, nấu thêm hai món nữa rồi đặt tất cả vào trong hộp thức ăn và mang về phòng.

Sắc trời không còn sớm, Mục Loan Loan đặt hộp thức ăn xuống rồi kiểm tra xem cửa đã được khóa kỹ hay chưa. Sau đó, nàng thu lại y phục bên ngoài vào, đóng cửa sổ lại và thắp đèn trong phòng lên, đến lúc cho hư long ăn rồi.

Mục Loan Loan làm việc thanh âm không lớn không nhỏ, nhỏ vụn hỗn độn, nhưng ở trong tai của vị Long tiên sinh vừa mới khôi phục thần chí, lại vô cùng rõ ràng, làm hắn cảm thấy, giống như từ khi sinh ra đến giờ, hắn vẫn luôn chỉ có một mình, nhưng hiện giờ có người luôn để ý quan tâm hắn.

Long tiên sinh khắc chế chính mình, không cho phép bản thân suy nghĩ linh tinh, nhưng lại không không chế được mà điều động toàn bộ linh lực chuyển đến cái đuôi đang có dấu hiệu hư thối kia.

Ấm áp mấy ngày vừa rồi chỉ như một cái thoáng qua vô cùng ngắn ngủi, hắn lưu luyến, muốn kéo dài nó, muốn níu giữ tất cả.

Vào buổi tối cuối thu, không khí lạnh dần lên. Nó không xuyên vào da thịt một cách quá rõ ràng, nhưng lại giống một cây kim nhọn chạm đến khiến người ta khó chịu. Với Long tiên sinh, cường long đứng đầu nơi đây, cái lạnh này chẳng là gì. Nhưng, hiện tại hắn lại đang trọng thương, mặc dù trên người đã được đắp một tấm chăn dày nhưng hắn vẫn cảm thấy hơi lạnh đang bò trên cơ thể, thấm vào da thịt lạnh buốt.

Không biết có phải hai người tâm linh tương thông, vài giây tiếp theo, Mục Loan Loan đứng dậy đóng cửa, chặn lại làn gió đông mang theo hơi lạnh.

Long tiên sinh chịu đựng nỗi đau do lời nguyên và vết thương mang lại. Đột nhiên, hương vị linh gạo thoang thoảng ngang qua chớp mũi hắn, trái tim Long tiên sinh run lên, hắn lại bắt đầu rơi vào một nỗi đau khác.

Trong ánh đèn mờ hồ chiếu lên sự ấm muối, cô nam quả nữ ở chung một phòng.

"Ăn cơm." Mục Loan Loan không biết Long tiên sinh đã tỉnh dậy, nàng chỉ đơn thuần nghĩ không thể làm bản thân khi cho hắn ăn, vì vậy, liền đi đến bên giường, lật một ít chăn lên.

Nàng giữ chặt chiếc gối của bản thân, Mục Loan Loan nhẹ nhàng nói: "Thất lễ", một tay nâng đầu Long tiên sinh, một tay còn lại đặt lên một chiếc gối khác dưới đầu Long tiên sinh.

Lông mi Long tiên sinh hơi run rẩy, xúc cảm lạnh lẽo từ ngón tay nàng chạm vào vùng cổ, trong thoáng chốc, máu toàn thân hắn bỗng nhiên chảy ngược.

Ngay cả khi có là một cường long hùng mãnh, cổ vẫn là điểm yếu chết người của chúng. Khi hắn thất thế, kẻ chạm vào cổ hắn đều phải chết. Ngược lại, khi hắn thắng thế, sẽ chẳng có kẻ nào có gan chạm vào điểm yếu chết người ấy.

Nhưng, khi bàn tay nàng chạm qua, hắn không cảm thấy ghê tởm, trong trái tim bỗng nhen nhói một cảm giác không thể diễn tả được, khiến hắn thấy run rẩy, kích thích cảm giác của hắn.

Mục Loan Loan nấu không nhiều cháo, nó chỉ là một phần của cái bát, nhưng lại rất thơm. Một bát cháo linh gạo có thể có ba phần sức mạnh linh lực của loại đá nhất phẩm. Động tác nàng không nhanh không chậm, mỗi lần đều đưa cháo lên thổi nguội rồi mới đưa đến bên miệng Long tiên sinh.

May mắn thay, Long tiên sinh có phản ứng nuốt xuống theo bản năng, công việc của nàng cũng không mấy khó khăn.

Sau khi xong xuôi, nàng suy nghĩ đôi chút về cánh môi đỏ hồng của nam nhân trước mặt, lần này, nàng lấy chiếc khăn lau miệng cho Long tiên sinh một cách thân mật. Nàng di chuyển rất nhẹ, nhưng cách tấm khăn, hơi ấm từ lòng bàn tay nàng vẫn truyền tới môi hắn. Cảm giác thật rõ ràng, Long tiên sinh ním chặt môi, từng đầu ngón tay hắn bỗng chốc run rẩy bên dưới lớp chăn.

"Ha, cuối cùng cũng xong, tốt hơn rồi." Mục Loan Loan xoa xoa thất lưng đau nhức vì phải cúi người một lúc lâu, nàng bắt đầu ăn bữa tối của mình, trong khoảng thời gian hơi lâu đó, cháo đã hơi nguội.

Mục Loan Loan chẳng thể nào vui vẻ. Rốt cuộc, chỉ có khi ăn và ngủ mới có thể khiến nàng tạm thời quên đi nhiều thứ rắc rối. Thời gian vừa qua, Long tiên sinh cũng dần hồi phục.

Khứu giác Long tiên sinh rất nhạy bén, nhưng trừ hương vị linh gạo bên miệng, hắn lại không cảm nhận được một tia linh khí nào khác.

Trong lòng hắn, một ý nghĩ trời dậy khiến hắn không dám tin, nhưng suy nghĩ ích kỷ muốn tin vào điều đó đang trời dậy. Long tiên sinh chậm rãi thả ra thần thức đến bên cạnh Mục Loan Loan.

Hắn thấy nàng vui vẻ húp một chén cháo, trong chén cháo ấy không có một chút linh khí, trái tim hắn bỗng cảm thấy thật thoải mái, song trong lòng cũng lại có một loại cảm giác khó chịu khó tả.

Trái lại, thất vọng, bất lực hòa lẫn tự trách trĩu nặng như thủy triều dâng, ép ngực hắn đến khó thở.

Chút cơm ấm trong dạ dày bỗng hóa thành lưỡi dao sắc nhọn.

Rõ ràng chỉ là một chút linh gạo, chỉ là một chút linh gạo không nghĩa lý gì thôi.

Hắn hiện tại phải sống dựa vào chút lòng thương cảm và bố thí của một nữ nhân.

Ngay cả cho một cuộc sống sung túc hắn cũng không thể, đến giúp nàng thoát khỏi cảnh chất còp tiết kiệm này hắn cũng không làm được.

Hắn chẳng cho nàng nổi bất cứ thứ gì, như vậy, kết duyên cùng một phế long như hắn, đối với nàng chính là lãng phí cuộc đời.

Nếu biết rằng tất cả linh gạo Mục Loan Loan đều dành hết cho hắn, hắn tình nguyện không ăn. Mặc dù cảm giác khi đói thật khó chịu, nhưng khi còn trẻ hắn cũng đã đói nhiều năm như vậy, sớm đã quen, chịu thêm chút nữa cũng chẳng là cái gì.

Theo thần thức trôi nổi trong phòng, hắn cảm thấy bản thân như chạm vào cái gì đó khiến toàn thân đau đớn và dần tan biến.

Trong bóng tối, tất cả những gì còn sót lại chỉ là dạ dày ấm áp với chút linh gạo, không nhiễm tạp chất, lại tựa như một hồi hào quang thuần khiết. Đối với người ngoài, có lẽ nó chỉ như muối bỏ biển, nhưng với hắn, nó bùng cháy như một ngọn lửa ấm áp, từ từ nuôi dưỡng phần kinh mạch bị thương tổn nặng nề.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 20/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: Kimmara

(*) Phàm phẩm: Gạo bình thường, không chứa linh khí

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đồ Nhà quê Loan Loan muốn vào thành dạo chơi!

Mục Loan Loan không hề biết vì nàng muốn tiết kiệm mà ăn gạo thường đã khiến cho Long tiên sinh bị đá kích tâm lý, vì bản thân nàng cũng đã bị công việc ban ngày vắt kiệt hết sức lực rồi. Đun nước rửa mặt qua loa cho bản thân và Long tiên sinh, nàng nhắm tính lại toàn bộ gia sản, có chút khó xử chột chột cánh tay Long tiên sinh: "Long tiên sinh, ta có một chuyện muốn nói cho ngươi biết, tối nay có khả năng tạm thời không có linh thạch cho ngươi dùng."

Giọng nói của nàng thật nhẹ nhàng mà xuyên qua màng tai của Long tiên sinh.

"Tuy hiện tại ngươi không có ý thức, nhưng đột nhiên linh khí bị cắt đứt nói thế nào cũng sẽ cảm thấy khó chịu." Mục Loan Loan lẩm bẩm: "Nhưng bây giờ chúng ta thật sự rất nghèo, ta chuẩn bị ngày mai sẽ đi ra ngoài để mua hạt giống Nhiên thảo, đến lúc kiếm được tiền, mới thể tiếp tục để ngươi dùng linh thạch, sau đó sẽ mua cho ngươi thật nhiều đồ bổ..."

Mục Loan Loan vừa nói vừa không nhịn được mà nở nụ cười, nàng nhìn về mặt Long tiên sinh không biết từ khi nào đã trở nên có hơi dữ tợn, lại có chút đồng tình: "Long tiên sinh, mày của ngươi luôn nhăn lại, có phải ngươi đau lắm không..."

Nàng nhìn thấy mày hắn nhăn lại, nhìn không được duỗi tay muốn vuốt nó, nàng nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó đột nhiên ý thức được mình đang làm gì, liền đỏ mặt thu tay lại.

Mục Loan Loan cảm giác đầu ngón tay của mình như bị bỏng, cảm thấy bản thân có hơi vô sỉ, hiện tại nàng lại thừa dịp hắn không có ý thức mà chột chột mặt hắn, chiếm tiện nghi của hắn, như vậy thật sự không tốt, không tốt.

"Thật xin lỗi, Long tiên sinh, không phải ta cố ý muốn sờ ngươi đâu."

Mục Loan Loan thấp giọng xin lỗi, nhưng Long tiên sinh không có phản ứng, lá gan nàng cũng lớn hơn, tiếp theo nàng cẩn thận giúp hắn đắp chăn, sau đó

thổi tắt đèn, nói: "Long tiên sinh, ngủ ngon."

Mục Loan Loan nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nhưng nàng lại không hề biết rằng những hành động và lời nói hôm nay của nàng lại làm cho nội tâm của long mã cảm thấy áy náy và thống khổ. Còn nàng thì lại mơ một giấc mộng đẹp hiếm thấy, trong mộng nàng kiếm được rất nhiều linh thạch, rồi đặt chúng bên cạnh Long tiên sinh, nhìn linh thạch chậm rãi hóa thành linh khí nhẹ nhàng tiến vào trong cơ thể Long tiên sinh, sau đó Long tiên sinh liền biến càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn....

Sau đó, nàng tỉnh lại.

Mục Loan Loan xoa xoa đầu, cảm thấy gần đây nhất định do mình quá mệt mỏi, Long tiên sinh bên cạnh hô hấp ổn định, thoát nhìn không khác gì so với tối hôm qua, sắc trời bên ngoài thì mới tờ mờ sáng.

Trong lòng có tính toán nên nàng vội vã rời giường, nghĩ đến đây lần đầu tiên ra ngoài nên muốn đi sớm một chút, cũng không ăn gì, chỉ đơn giản rửa mặt cho hai người một chút, cầm nửa bao hạt giống trong viện và một cây Nhiên thảo, mang theo gần như toàn bộ gia sản ra cửa.

Phủ bạo quân rất lớn, được xây theo hình chữ nhật, tầm cung của bạo quân lại đặt ở nơi sâu nhất của phủ đệ, hướng vào bên trong một tòa núi cao, cũng chính là cấm địa. Không biết có phải vẫn luôn bị giám sát hay không, Mục Loan Loan vừa mới ra khỏi tầm cung, không bao lâu liền có người ngăn cản nàng.

Người tới chính là người mà nàng đã gặp ngày hôm qua, là tiểu nha hoàn ngày hôm qua hung hăng tát Bạch Thủy Dao một cái, nàng ấy cười hi hi nhìn Mục Loan Loan, sau đó hành lễ với nàng, xem như có quy củ: "Phu nhân đi sớm như vậy là muốn đi đâu thế?"

Mục Loan Loan cười cười với nàng ấy: "Ta muốn đi chợ một chút, người..."

Tiểu nha hoàn kia nhìn ra vẻ quần bách của nàng, "Phu nhân cứ gọi ta Hồng Diệp là được."

"Hồng Diệp." Đối với tiểu nha hoàn này, Mục Loan Loan rất có hảo cảm, nhưng nghĩ tới tên nàng ấy là Hồng Diệp lại có chút xấu hổ, Hồng Diệp hẳn là muội muội của Thanh Diệp rồi.

Lúc trước nàng thấy nha hoàn này ghét Bạch Thủy Dao như vậy, còn tưởng nha hoàn này thích Thanh Diệp chứ...

"Nếu hôm nay phu nhân muốn đi, thì lần sau phải mười ngày nữa mới có thể ra cửa, hôm nay phu nhân thật sự muốn đi ra ngoài sao?" Hồng Diệp hỏi.

"Đúng vậy." Mục Loan Loan gật gật đầu.

"Được, phu nhân từ nơi này ra phủ đệ đi đến chợ gần nhất vẫn hơi xa, ta sẽ đưa phu nhân ra ngoài, thỉnh phu nhân ở chỗ này chờ một lát." Hồng Diệp nói xong liền bước nhanh đi.

Thật mau, bên tai Mục Loan Loan liền truyền đến thanh âm "lộc cộc", nàng có chút vui sướng nghĩ chẳng lẽ có xe ngựa để ngồi sao? Vừa quay đầu liền thấy Hồng Diệp đang khua xe bò, vẫy tay với nàng: "Phu nhân, lên xe đi, con bò này rất ngoan."

Mục Loan Loan: "..."

Thì ra trong phủ còn có xe bò, Mục Loan Loan đội đầu lạp (*) mà Hồng Diệp đưa cho, ngồi trên xe yên lặng chửi thề.

(*) Đầu lạp: Mũ trúc, có rèm che

Hồng Diệp một bên đánh xe bò, một bên hỏi: "Phu nhân, gần phủ chúng ta có ba cái chợ, người muốn đi cái nào?"

Mục Loan Loan có chút ngây ngốc, nguyên thân này lúc trước chỉ sinh hoạt tại một địa phương nhỏ trong lãnh địa của bạo quân, đối với chợ xung quanh phủ bạo quân một chút cũng không biết, nàng hơi khó xử nói: "Hồng Diệp, có thể phiền người nói cho ta biết mấy cái chợ đó là như nào không?"

Hồng Diệp quay đầu nhìn nàng một cái đầy sâu xa: "Phu nhân không biết sao?"

Mục Loan Loan nghẹn họng, nghĩ tới cái gì đó, cắn răng móc một khối linh thạch hạ phẩm trong túi ra, sau đó lại đưa cho Hồng Diệp: "Hồng Diệp, phiền người rồi."

Hồng Diệp mỉm cười với nàng, ngoài miệng thì nói "Phu nhân thật khách sáo" nhưng tay lại lưu loát nhận lấy linh thạch cất vào túi.

"Chợ Long tộc là gần nhất, nhưng nơi đó bán toàn những đồ vật rất quý giá, xa một chút có một ngôi chợ do Nhân tộc và tộc Người Lùn cùng nhau mở, chợ được xem là nhỏ nhất, rách nát nhất là chợ của Tinh Linh tộc." Hồng Diệp nói: "Phu nhân tốt nhất thì người vẫn nên đi chợ của Tinh Linh tộc."

"Tại sao lại không đi chợ của Nhân tộc và tộc Người Lùn?" Mục Loan Loan có chút nghi hoặc, trong trí nhớ của nguyên thân, lãnh địa của Mục phụ có mấy người thuộc Tinh Linh tộc vô cùng bài xích người ngoài, Nhân tộc và tộc Người Lùn hình như đỡ hơn một chút.

"Phu nhân có điều không biết, tuy tính cách của Tinh Linh tộc có chút bài xích với bên ngoài, nhưng bọn họ là những người thanh cao, khinh thường việc lừa gạt kẻ yếu, bán đồ vật dễ dàng hơn." Hồng Diệp cười khẽ một tiếng: "Hạ nhân giống như chúng tôi, cũng chỉ đi chợ của Tinh Linh tộc."

"Có điều vẫn phải xem nhu cầu của phu nhân, nếu muốn đặt mua một ít hàng dệt và rau dưa, nên đi chợ của Tinh Linh tộc, còn nếu muốn đi bán đồ vật đầu giá hoặc muốn mua đồ trần quý thì đi chợ của Long tộc, chợ của Nhân tộc và tộc Người Lùn là chợ đen bán vũ khí và nô lệ."

Hồng Diệp xem như còn rất tốt với nàng, đem những gì mình biết đều nói hết cho Mục Loan Loan nghe, "Phu nhân muốn đi chợ nào?"

"Đi chợ Tinh Linh tộc đi." Mục Loan Loan nghĩ thầm nàng hiện tại rất nghèo, và lại vốn dĩ chỉ muốn mua hạt giống thôi, Tinh Linh tộc dù sao cũng am hiểu về gieo trồng, hơn nữa nàng là tu sĩ hệ mộc, qua bên đó nói không chừng có thể tìm được một ít hạt giống.

"Được." Hồng Diệp cũng không trì hoãn thời gian: "Từ nơi này đi đến đó ước chừng cần một canh giờ, phu nhân ngàn vạn lần không được lấy đầu lạp xuống."

Mục Loan Loan rầu rĩ gật gắt đầu, âm thầm suy đoán, cái mũ này có rèm này chắc là tránh cho thân phận của nàng bị phát hiện?

Xe bò dần dần đi xa khỏi tầm cung, Mục Loan Loan không nhìn được mà xoay đầu nhìn cung điện nguy nga tráng lệ bên ngoài mà bên trong thì vô cùng hoang vắng kia, trong lòng lẩm nhẩm "Long tiên sinh"...

Vừa mới chuẩn bị ra cửa, nàng lại có chút nhớ hần.

Nàng rời đi một ngày, hần có thể bị người khác khi dễ hay không?

Nàng đã khóa cửa rồi, chắc là không có việc gì.

Thời điểm xe bò từ cửa bên hông phủ bạo quân rời đi, Ngao Khâm đang ở gần cửa chính của cung điện chậm rãi mở bừng mắt.

Thần thức của hần có thể lan tràn đến gần như toàn bộ phủ bạo quân, giống như một con mắt vô hình, nhìn thấy Mục Loan Loan ngồi trên xe bò chạy tới lãnh địa của Tinh Linh tộc.

"Đại nhân, có nên phái người theo bảo vệ phu nhân hay không?" Tâm phúc Hắc Long quỳ sát ở dưới hỏi.

Ngao Khâm gõ gõ ngón tay, lạnh nhạt nói: "Không cần."

Một nhân vật nhỏ bé chỉ là dùng để làm vật che mắt thiên hạ mà thôi, chết thì chết.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 21/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: yuri318, -Jenny-

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Con đường bán Nhiên thảo dưỡng long

Ngồi xe bò không thoải mái chút nào, Mục Loan Loan mang mũ có rèm là một tầng lụa trắng nhạt màu, nhìn xuyên qua vẫn có thể thấy rõ cảnh sắc bên ngoài.

Bốn phía phủ bạo quân đều là tường cao, bên ngoài còn có một tầng kết giới, cần phải có tín vật mới có thể vượt qua kết giới để ra ngoài.

Kết giới gần như trong suốt, cơ hồ không nhìn thấy được, nhưng thời điểm đi xuyên qua vẫn có thể cảm giác được sự khác biệt. Mặc dù Hồng Diệp có vẻ rất sôi nổi hoạt bát, nhưng dọc đường đi lại không nói gì nhiều. Trừ những vấn đề mà Mục Loan Loan hỏi, nàng mới lựa chọn đề trả lời.

Bên ngoài phủ bạo quân có rất ít hộ gia đình sinh sống xung quanh, đi xe bò gần nửa tiếng đồng hồ, mới thấy người đi chợ đi tới đi lui.

Hiện tại sắc trời còn sớm, nên hầu hết mọi người đi vào trong chợ, Mục Loan Loan thấy nhiều người có mang theo bao tải hoặc giỏ đồ, và họ hình như đang giao dịch mua bán đồ với nhau.

Khi xe bò dần đến gần chợ, Mục Loan Loan còn thấy có một số tộc nhân Tinh Linh tộc đứng bên ngoài chợ, tất cả những người muốn vào chợ đều phải dừng lại trước những Tinh Linh này. Nhìn thấy như vậy, trong lòng Mục Loan Loan có chút lo lắng, điều này chính là muốn vào chợ thì phải trả phí sao, như thế ai chịu cho nổi.

Không chờ nàng bình tĩnh trở lại, Hồng Diệp đã dừng xe bò, ngẩng đầu mỉm cười với nàng: "Phu nhân, đi qua cổng là người có thể đi vào chợ rồi, ta sẽ tìm một chỗ để cho bò ăn và ở đợi người trở về."

Mục Loạn Loạn ngạc nhiên hỏi: "Hồng Diệp, người không đi cùng ta sao?"

Hồng Diệp cầm lấy sợi dây thừng dắt bò nói: "Phu nhân, ta cũng muốn đi vào chợ cùng người, nhưng nếu người đưa cả ta và xe bò vào chợ, người phải trả thêm năm đồng bạc."

Mục Loạn Loạn: "...Một con bò cũng bị tính phí vào chợ sao?"

Hồng Diệp chạm vào đầu con bò rồi nói: "Con bò này chỉ là một con bò bình thường, nên chỉ mất ba đồng bạc. Nếu nó ở bậc cao hơn chút, thì giá sẽ không chỉ có như vậy đâu."

Mục Loạn Loạn: "..."

Rõ ràng trong ký ức của nguyên thân, đến chợ không hề mất phí ra vào. Tại sao chợ ở bên phía này lại phải trả phí đi khi vào?

Có lẽ biểu hiện của Mục Loạn Loạn quá buồn cười, nên Hồng Diệp không nhịn được cười mà giải thích: "Phu nhân, phí vào cửa của chợ Tinh Linh như thế là rất rẻ rồi. Một tu sĩ yếu nhất như chúng ta chỉ cần hai đồng bạc, còn những người phạm trần bình thường thì chỉ cần hai đồng xu. Ở chợ do tộc Người Lùn và Nhân tộc mở, thu phí vào cửa của chúng ta không chỉ hai đồng bạc thôi đâu."

Mặt Mục Loạn Loạn đầy vạch đen. Như thế là vẫn rẻ? Phải biết rằng, lúc này nàng là người nghèo. Nàng tạm biệt Hồng Diệp rồi đi về phía cổng chợ.

Mục Loạn Loạn có chút lo lắng. Bản thân nàng chỉ thấy các mô tả về Tinh Linh qua các tiểu thuyết và phim truyền hình. Ngay cả trong ký ức của cơ thể này, số lần mà nguyên thân nhìn thấy Tinh Linh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Số lượng Tinh Linh thực sự không nhỏ, nhưng do bản tính bài xích với bên ngoài nên không thường thấy.

Nguyên nhân là do phân bố của nơi này. Thế giới này phân bố rất kỳ lạ, giống như hình của một con mèo lớn. Khối lớn nhất chính là lãnh địa của bạo quân cũng chính là lãnh địa của Long tộc. Bốn lãnh địa nhỏ còn lại, gồm Yêu tộc, Vu tộc, Nhân tộc, cùng Tu Chân Giới có sinh mệnh đặc thù chiếm giữ một phần lãnh địa. Ở xung quanh năm lãnh địa này là biển rộng mênh mông không thấy điểm cuối. Còn một nơi cuối cùng nữa, đó chính là vực thẳm, là thiên đường của quái vật.

Chỉ có năm tộc có sức mạnh cường đại này mới xứng đáng có lãnh địa riêng của họ.

Mặc dù tộc Tinh Linh không yếu, nhưng cũng không được tính là cường đại. Tộc Tinh Linh có tuổi thọ khá dài nhưng số lượng thưa thớt.

Trước khi lãnh địa lớn nhất bị loài rồng chiếm giữ, tộc Tinh Linh sống trong một khu rừng như thiên đường và có cây sinh mệnh bảo vệ cả tộc. Sau đó, chiến tranh giữa các chủng tộc nổ ra, cây sinh mệnh bị đe dọa. Tộc Tinh Linh bị thua trận, không thể không hàng phục dưới sự cai trị của Long tộc.

May mắn, Long tộc luôn gặp khó khăn trong việc duy trì giống nòi, tuy thực lực vô cùng cường đại nhưng số lượng người rất ít. Long tộc cũng không kiểm soát quá nghiêm ngặt đối với các vùng lãnh thổ mà họ chiếm giữ, vì thế tộc Tinh Linh mới có thể tồn tại đến ngày nay.

Chỉ là phần lớn các Tinh Linh đều có tướng mạo vô cùng xuất sắc. Bất kể là nam hay nữ, một khi họ rời khỏi tộc để đi ra bên ngoài, họ sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Đó cũng là lý do vì sao Tinh Linh tộc bài xích với thế giới bên ngoài và cũng là lý do mà cơ thể này không nhìn thấy Tinh Linh.

Mục Loạn Loạn vừa đi vừa suy nghĩ, rồi đến cổng chợ xếp hàng một lúc sau đó mới đến trước mặt một Tinh Linh canh cổng.

"Cô nương hãy đặt tay lên hòn đá kiểm tra sức mạnh này và chuyển vào đó một chút linh lực." Người phụ trách đón tiếp nàng là một Tinh Linh tóc vàng xinh đẹp. Giọng nói của nàng thanh thoát, đôi mắt xanh như nước hồ...

Mục Loạn Loạn đặt tay lên hòn đá và dẫn một chút linh lực đi vào. Chẳng mấy chốc, hòn đá phát ra một ánh sáng xanh mờ nhạt mỏng manh và dần thành hình một chiếc lá.

"Tu sĩ cấp một, phí vào cửa là một đồng bạc."

Cô nương Tinh Linh kia cúi nhìn Mục Loạn Loạn và nở một nụ cười thân thiện, trên má xuất hiện một lúm đồng tiền nhỏ.

Thật may, chỉ mất một đồng bạc. Mục Loạn Loạn lầm bầm trong lòng. Trong nguyên tác, Long tiên sinh đúng là mất mùa mới có thể bỏ qua nhiều cô nương Tinh Linh xinh đẹp như thế này trong lãnh địa của mình mà đuổi theo Bạch Thủy Dao. Mặc dù, quyền sách cũng chưa hoàn thành và Long tiên sinh cũng không thực sự theo đuổi Bạch Thủy Dao thành công.

Chỉ là, tuy được ngắm người đẹp, nhưng Mục Loạn Loạn vẫn cảm thấy đau lòng khi phải trả một đồng bạc. Hiện tại, một đồng xu nàng vẫn chưa kiếm được.

Nàng đau lòng lấy ra một đồng bạc, đặt vào tay cô nương Tinh Linh. Sau đó nàng nhận được một tấm thẻ bài bằng gỗ và được dặn rằng tấm thẻ bài này phải được trả lại khi nàng ra về, nếu không nàng sẽ phải trả phí thêm lần nữa.

Mục Loan Loan nhìn tấm thẻ bài bằng gỗ rồi thở dài.

Bên trong chợ không khác nhiều so với chợ trong ký ức của nguyên thân, nhưng quy mô lớn hơn so với trong suy nghĩ và có nhiều người đi lại trên đường hơn.

Chủ cửa hàng chủ yếu là Tinh Linh, đồ họ bày bán chủ yếu là trái cây và rau dưa họ trồng được. Mà người đến mua là những người thuộc Nhân tộc như nàng và một số thuộc tộc Người Lùn. Hơn nữa, Mục Loan Loan còn nhìn ra được, có không ít người không có tu vi.

Mặc dù thế giới này có nhiều tu sĩ, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể bước vào con đường tu luyện được.

Nguyên nhân là do thiên phú không được tốt cho lắm. Nếu nàng mệnh không tốt, không có một người cha cường giả cấp bốn, từ nhỏ nàng đã được uống các loại thuốc bổ trân quý và trở thành tu sĩ cấp một thì nàng vốn không có khả năng.

Mục Loan Loan đi được một lúc. Khi nàng đi ngang qua một con hẻm nhỏ, thì một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên: "Tỷ tỷ muốn mua đồ ăn sao?"

Mục Loan Loan quay đầu lại, đối diện với một đôi mắt to đẹp. Chỉ là, trái ngược với đôi mắt xanh tuyệt đẹp ấy, trên mặt cô bé này còn có thêm một vết bớt màu nâu, làm hỏng đi toàn bộ vẻ đẹp của khuôn mặt.

Đôi tai của cô bé hơi nhọn. Hình như cô là một Tinh Linh, nhưng là một Tinh Linh có phần hơi xấu xí. Mục Loan Loan nhìn Tinh Linh đang đứng ở trong hẻm, có chút do dự.

Con hẻm này dường như tách biệt hoàn toàn với khu chợ náo nhiệt kia, như thể mọi người đang cố tính tránh nó, liệu bên trong có gì nguy hiểm hay không?

"Tỷ tỷ, ta cùng ca ca của ta thực sự đang bán rau, ta không nói dối tỷ đâu!" Tinh Linh dường như nhìn thấy sự do dự trong mắt Mục Loan Loan, vội vàng giải thích.

"Lam Nhi, đừng làm loạn." Khi Mục Loan Loan chuẩn bị rời đi, cô thấy một Tinh Linh khác bước ra từ một cửa hàng bên hẻm. Nói chính xác, Tinh Linh này chống lưng đi ra.

Giống như Lam Nhi, hắn có một đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp, một vết bớt màu nâu trên má, tai nhọn, tóc dài màu xanh nhàn nhạt như băng, trên người mặc một bộ quần áo hơi cũ. Mục Loan Loan có thể nhìn thấy cẳng chân của hắn có chút vấn đề. Nhưng thực sự trên lưng hắn đang cõng một cái giỏ, bên trong chứa một ít rau dưa theo mùa.

"Cô nương, muối muối của ta không hiểu chuyện, mong cô bỏ qua." Tinh Linh nam thành khẩn xin lỗi Mục Loan Loan, một tay hắn chống quai lưng, trông thật đáng thương.

"Ca ca." Lam Nhi ủy khuất kêu lên "Nhưng chúng ta không có tiền, nếu không có tiền đóng thuế, chúng ta sẽ không có nơi để sống."

"Đừng làm loạn." Tinh Linh nam kia quát lớn một câu, rồi không nhìn được thấp giọng ho khan.

"Ta không có làm loạn!" Mắt Lam Nhi đỏ hoe, nắm chặt tay, ánh mắt chờ mong nhìn Mục Loan Loan: "Tỷ tỷ, mua một chút đồ ăn đi! Đồ của chúng ta bán rất rẻ, tất cả đều bán cho tỷ mười lăm đồng xu!"

Mục Loan Loan cuối cùng có chút không chịu nổi. Nàng liếc nhìn các loại rau dưa trong giỏ của Tinh Linh nam. Nhiều như thế này mà chỉ mười lăm đồng xu thì thực sự quá rẻ. Quan trọng là, nàng đang muốn mua rau. Vài ngày tới, nàng còn có thể làm một chút rau dưa muối để có thể để được lâu hơn.

Nàng còn nhìn thấy bên trong có cả củ cải, dùng để hầm canh hoặc xào cũng rất ngon. Mục Loan Loan nhỏ giọng nói: "Ta có thể xem rau dưa một chút được không?"

Nàng nói thật nhẹ và trầm ổn, nhưng không ngờ Tinh Linh nam lại giống như nghe được điều gì đó cực kỳ ghê gớm, hắn trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi là những Tinh Linh không được chúc phúc."

Mục Loan Loan đứng hình trong hai giây khi nghe thấy những gì Tinh Linh nam kia nói.

Trong tộc Tinh Linh, những Tinh Linh có ngoại hình hoặc tay chân không được hoàn hảo bị phân biệt đối xử, họ được gọi là những Tinh Linh không được cây Sinh Mệnh chúc phúc.

Mặc dù các chủng tộc khác không có phân biệt đối xử đối với những Tinh Linh này, nhưng họ cũng không chủ động tiếp cận với những Tinh Linh này.

Mục Loan Loan mỉm cười nói: "Chỉ cần đồ ăn không có vấn đề gì, tại sao ta lại không thể ăn chúng chứ?"

Các Tinh Linh thường kết hôn với những người trong tộc. Nhưng cũng có một số ít kết hôn với tộc bên ngoài. Và những Tinh Linh đó khi sinh ra có thể không được hoàn hảo về mặt di truyền và bị người trong tộc gọi là những Tinh Linh bị nguyên rủa. Mục Loan Loan là người hiện đại, nên nàng cũng không tin vào những điều như thế.

"Ta tên là Phong." Tinh Linh nam đột nhiên nói rồi đem giỏ đựng rau khoác trên lưng đặt xuống đất. Mục Loan Loan dùng tinh thần lực kiểm tra một

chút. Rau dưa này không có vấn đề gì, nó không khác gì các loại rau dưa bình thường, thậm chí còn tươi mới hơn.

"Nhiều như vậy, thực sự chỉ cần mười lăm đồng xu thôi sao?" Mục Loan Loan lo lắng nhìn như vậy là đang tranh thủ lợi dụng người khác, hỏi lại.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Lam Nhi mỉm cười hạnh phúc: "Ca ca, có tiền chúng ta có thể mua hạt giống được rồi!"

Mục Loan Loan nghe thấy vậy mới hỏi lại: "Lam Nhi, muội biết mua hạt giống ở đâu sao?"

"Biết."

"Vậy muội có biết mua hạt giống cây Nhiên thảo ở đâu không?" Mục Loan Loan hỏi: "Có thể đưa ta đi được không?"

"Được." Lần này, Phong chủ động nói chuyện, hấn dùng đôi mắt màu xanh nhìn nàng: "Ta sẵn lòng dẫn cô nương đi."

Mục Loan Loan có chút xấu hổ, lấy ra hai đồng bạc đưa cho Phong: "Ta cũng không có đồng xu ở đây. Chỗ này coi như ta trả tiền phí dẫn đường."

Phải nói rằng, chỗ rau dưa này nhiều như vậy, theo giá cả ở đây, trả hai đồng bạc cũng là nàng có lời rồi.

_____o0o_____

Cập nhật ngày 21/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cái đuôi của Long tiên sinh lại thối rữa

Lam Nhi biểu hiện vô cùng vui vẻ khi nghe thấy Mục Loan Loan sẽ đưa hai đồng bạc cho bọn họ, còn Phong chỉ nhìn nàng thật lâu, sau đó vươn bàn tay thon gầy tái nhợt đón lấy hai đồng bạc kia giống như đang tiếp nhận một vật trân quý. Mục Loan Loan cũng không hề chú ý tới, Phong nắm chặt hai đồng bạc kia trong lòng bàn tay.

"Đi thôi." Phong xoay người lại, tay chống trượng, nhỏ giọng nói.

Mục Loan Loan gật đầu, mỉm cười với Lam Nhi, rồi đi theo sau hai anh em này.

Do Phong có vấn đề ở chân, nên bọn họ đi rất chậm, trong lúc đó cũng không thể tránh được việc phải đối diện với nhiều ánh mắt từ những người qua lại trong chợ. Nhân tộc còn đỡ, chỉ liếc mắt nhìn hai anh em này một cái, cũng không có hành động gì, rồi liền nhìn đi chỗ khác. Nhưng ngẫu nhiên, bọn họ còn gặp không ít tộc nhân của Tinh Linh tộc có tướng mạo xuất sắc, những Tinh Linh này đều nhìn họ bằng ánh mắt vô cùng chăm chọc xem thường.

Khi đi qua một cửa hàng bán sơn phấn, một tiểu cô nương thuộc Tinh Linh tộc với mái tóc màu đen đáng yêu, trực tiếp gọi thẳng tên Lam Nhi: "Trời ạ, đây không phải là Lam Nhi hay sao? Hôm nay ngươi không có rau để bán sao?"

Mục Loan Loan để ý thấy tay Lam Nhi nắm chặt thành nắm đấm, cô ấy cắn cắn môi, một lúc lâu mới nói to: "Sao ta phải nói với ngươi chứ!"

"À" Đôi mắt đẹp đẽ của tiểu cô nương kia tròn tròn, "Ta mới chẳng thèm biết. Dù sao không lâu nữa, các ngươi cũng không đóng nổi thuế. Đến lúc đó, không phải tất cả rau dưa các ngươi cực khổ trồng được đều thuộc về ta hay sao!"

"Ngươi!" Lam Nhi tức đến đỏ mặt, nghẹn họng nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Phong lặng lẽ quay lại, đôi mắt màu xanh như băng nhìn nữ nhân đang cãi nhau. Ngay lập tức tiểu cô nương kia giống như con gà bị bóp cổ, khịt mũi không nói thêm nữa.

Mục Loan Loan thoả mãn nhìn Phong đầy tình cảm xoa đầu Lam Nhi đang nức nở khóc.

Trong lòng nàng lại nghĩ tới Long tiên sinh nhà mình...

Chỉ vì sinh ra có vết bớt mà đã bị tộc nhân kỳ thị như vậy thì có lẽ Long tiên sinh cũng đã từng trải qua loại chuyện này. Ở Tinh Linh tộc, kẻ sinh ra có vẻ ngoài không hoàn mỹ đã chịu tất cả chăm chọc nhưng may mắn là sự kỳ thị này không hề mang tính chất bạo lực thương tổn sâu.

Nhưng ở trong Long tộc luôn coi trọng sức mạnh thì sự kỳ thị nghiêm trọng hơn rất nhiều. Từ trước đến nay cá lớn nuốt cá bé, mà Long tiên sinh từ nhỏ sinh ra đã có năm móng vuốt, khi còn bé cũng không có cách để hóa thành hình người, không biết hẳn đã phải trải qua cuộc sống thâm như thế nào.

Trong truyện cũng chỉ đề cập đến chuyện đó một cách đơn giản ngắn gọn, nhưng hiện tại nàng đang nghĩ tới. Long tiên sinh là một con rồng mồ côi. Mà trong Long tộc cũng không có Viện phúc lợi gì, một con rồng nhỏ yếu đuối không biết đã sinh tồn như thế nào?

Mục Loan Loan đi theo phía sau hai anh em kia, mà trong tâm trí của nàng lúc này toàn là hình ảnh Long tiên sinh với cái đuôi bị hư thối đang nằm trên chiếc giường ngọc bích, nàng cảm thấy trong lòng có một cái gì đó dâng lên và cổ họng giống như đang bị bóp nghẹt. Thời điểm nàng quay trở lại với thực tại, thì bọn họ đã đi qua hết một nửa số cửa hàng trong chợ, và đi đến phía rìa chợ.

Nơi này rõ ràng vắng hơn phía trong chợ, chỉ thỉnh thoảng có vài người đi qua đi lại. Mà Mục Loan Loan cũng để ý tới, nơi này có rất ít Tinh Linh lui tới, cơ bản chủ yếu là Nhân tộc.

"Chính là nơi này." Phong chỉ vào một cửa hàng tồi tàn phía trong góc, rồi bước vào.

"Tỷ tỷ." Lam Nhi túm ống tay áo Mục Loan Loan, nói thầm: "Chủ cửa hàng là một sư tử thuộc tộc Thú Nhân (tộc thú có thể hóa thành hình người), tính tình ông ấy không được tốt cho lắm."

"Nói bừa, tính tình ta rất tốt!"

Mục Loan Loan còn chưa phản ứng lại thì một giọng nói thô ráp vang lên từ phía trước. Nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một nam tử trung niên có khuôn mặt góc cạnh, trên trán ông ta còn có hoa văn phức tạp màu đỏ ba lớp. Theo trí nhớ của nguyên thân, hoa văn đó là biểu tượng của Thú Nhân.

Người này tám chín phần chính là chủ cửa hàng mà Lam Nhi vừa nhắc tới, mà nhìn hoa văn của ông ta, có lẽ là một chiến sĩ Thú Nhân tộc thuộc hệ hỏa cấp ba.

"Xin chào tiền bối." Mục Loan Loan chào hỏi với chủ cửa hàng nửa khách khí nửa cung kính.

Đối phương lại mùi phần hào sảng: "Người là người mà bọn Lam Nhi dẫn tới. Người tới mua hạt giống hay là bán linh thực?"

Đoàn người vừa nói vừa đi vào cửa hàng.

Thật ngoài sức tưởng tượng của Mục Loan Loan, bên trong cửa hàng rất gọn gàng sạch sẽ, bên trong còn có một tấm rèm vải, có lẽ vị thú nhân này cũng sống luôn ở đây.

Bên ngoài quầy có đặt hai cái giá gỗ lớn. Một giá gỗ bày hạt giống, trên mặt có không ít các ô vuông nhỏ, mỗi ô vuông đều có chú thích tên loại hạt giống. Mà ở một giá gỗ khác có một tầng bảo vệ trong suốt dùng để bảo quản linh thực khô và linh thực còn tươi mới. Mục Loan Loan liếc mắt một cái liền nhìn thấy cây Nhiên thảo đặt ở tầng thứ nhất của giá gỗ thứ hai.

Nàng lập tức phản kích. Lần này thực sự phải cảm tạ hai anh em Phong và Lam Nhi, cửa hàng này không chỉ bán hạt giống, mà có khả năng còn sẽ thu mua cả linh thực nữa.

"Người cứ tùy ý xem, nơi này của ta đã lâu cũng chưa có khách mới, ha ha ha." Vị thú nhân cười nói, "Hoặc người cứ nói xem người muốn cái gì, chỗ này của ta cái gì cũng có."

Nghe thấy vậy, hai mắt Mục Loan Loan sáng lên, nàng hướng ánh mắt đầy biết ơn nhìn về phía Phong này giờ vẫn không nói một lời nào, đang đứng đợi ở ngoài cửa.

"Tiền bối, ta muốn mua một ít hạt giống cây Nhiên thảo." Mục Loan Loan cẩn thận hỏi.

"Hạt giống cây Nhiên thảo" Thú nhân nhìn nàng rồi nói "Thứ đó, ở cửa hàng của ta có rất nhiều. Bởi vì người là do Phong mang đến, nên ta bán cho người một đồng xu một hạt."

Mục Loan Loan hơi hơi nhú mồm, một đồng xu cho một hạt giống cây Nhiên thảo, còn chưa tính tới việc trồng cây Nhiên thảo còn có rủi ro, khả năng gieo trồng của tu sĩ hệ mộc cấp một như nàng xác suất thành công chỉ có 60%. Dựa theo linh lực hiện tại của nàng, một ngày nàng chỉ có thể dùng linh lực thúc giục tăng trưởng được mười hạt giống, nói cách khác, tính theo tỷ lệ thành công, mười hạt giống, nàng chỉ có khả năng trồng được sáu cây Nhiên thảo.

Nếu dựa theo giá cả thị trường, một gốc cây Nhiên thảo bán ra với giá một đồng bạc, nếu tính như thế thì một ngày nàng chỉ có thể kiếm được năm đồng bạc. Năm đồng bạc còn không mua được một nửa linh thạch cấp thấp! Còn không kể nàng chưa chắc có thể tìm được người đồng ý trả một đồng bạc để mua một gốc Nhiên thảo của nàng.

Mục Loan Loan lặng lẽ tính toán trong lòng, không nói thẳng điều mình muốn mà đưa ra một vấn đề mới: "Tiền bối, không biết cửa hàng của người có thu mua cây Nhiên thảo tươi mới được gieo trồng không?"

Vị thú nhân nghe câu nói này thì sững sốt ngạc nhiên mất mấy giây, sau đó ha ha cười: "Nha đầu này thật không tồi, cửa hàng của ta có thu mua. Người muốn mua hạt giống từ chỗ ta, gieo trồng xong lại đưa đến chỗ ta bán kiếm tiền sao?"

Mục Loan Loan biết thực lực của đối phương không hề yếu, lại còn là một lão thú nhân, chút tâm tư nhỏ của mình khẳng định không thể gạt được ông ta, nên cũng không có ý che giấu: "Tiền bối, người yêu của ta hiện đang bị bệnh nặng nằm trên giường. Nếu sau này tiền bối thu mua cây Nhiên thảo mà ta gieo trồng, ta thực sự vô cùng cảm kích."

Không biết lời nàng nói đã chạm phải nỗi đau nào của lão thú nhân, vẻ mặt của ông ta ngay lập tức biến đổi, trở nên cực kỳ hung ác, hoa văn trên trán lập tức đỏ bừng, ông ta nện nắm đấm vào vách tường, phát ra một tiếng vang lớn.

Mục Loan Loan hoảng sợ thấy thú nhân kia đang trừng trừng nhìn nàng, cổ họng phát ra tiếng rít gào trầm thấp: "Nếu ngươi gạt ta, ta sẽ lập tức xé nát ngươi ra."

Lam Nhi cũng bị dọa sợ, Phong bình tĩnh hơn nói: "Tông thúc, bình tĩnh."

Mục Loan Loan rõ ràng nghe thấy, sau khi giọng nói của Phong dừng lại, từ phía sau tấm rèm kia truyền ra một tiếng ho khan rất nhỏ, mà khi tiếng ho khan này vang lên, thì thú nhân Tông thúc cũng lập tức bình tĩnh lại. Hoa văn trên trán cũng mờ dần xuống, đôi mắt đang đỏ bừng bừng cũng dần trở lại bình thường.

Tông thúc nhìn Mục Loan Loan vẫn đang sững sờ, nói: "Cửa hàng của ta có thu mua Nhiên thảo, ta trả cho ngươi theo giá thị trường, một đồng bạc một gốc cây, hoặc ngươi có thể dùng mười hai cây Nhiên thảo tới đổi một khối linh thạch cấp thấp."

Mục Loan Loan lúc này mới chú ý tới, không khí bên trong cửa hàng như có như không mùi hương dược liệu, lúc này nàng quá để ý đến linh thực nên không chú ý đến mùi hương này. Kết hợp với tiếng ho khan mà nàng vừa nghe thấy, nàng có thể đoán được, câu nói "người yêu của ta đang bệnh nặng nằm trên giường" đã chọc tới vị thú nhân có vẻ vô cùng đáng sợ này.

Đoán chừng cũng không ít người dùng biện pháp khiến thân thể của mình thật đáng thương để mua được đồ giá rẻ, nhưng thực chất bọn họ đều là những kẻ lừa đảo.

Mặc dù vậy, vị thú nhân này vẫn nguyên ý tin tưởng nàng không lừa hắn.

Nghĩ vậy, Mục Loan Loan nói: "Tiền bối, ta tuyệt đối không lừa người."

"Đừng nói nữa, ngươi muốn bao nhiêu hạt giống, mau cầm lấy rồi đi đi." Tông thúc dựng lông mày lên quát, nhưng biết tính tình ông ta ngoài cứng trong mềm, Mục Loan Loan mặt dày muốn một tác lại tiến lên một thước (giống ý nghĩa câu được voi đòi tiên) hỏi: "Ta đang có một ít hạt giống, không biết tiền bối có thể xem giúp ta đây là hạt giống gì được không?"

***

Thời điểm Mục Loan Loan đang ở chợ hao hết tâm tư mặc cả giá cả với lão thú nhân, thì Long tiên sinh đang nằm trên giường cũng vô cùng thống khổ để áp chế lại nguyên rủa trong cơ thể.

Hắn đã làm vậy cả đêm.

Vì không muốn thời điểm Mục Loan Loan ngủ say đột nhiên ngửi thấy mùi hôi thối.

Nguyên hạch cùng kinh mạch đã đứt trong cơ thể hắn do bị nguyên rủa không thể hấp thu được linh khí trời đất. Hơn nữa mấy ngày nay không có linh khí để bổ sung, mặc dù hắn vẫn luôn liều mạng áp chế nguyên rủa, nhưng rốt cục cũng không đủ sức để áp chế nữa. Khi Mục Loan Loan rời đi chưa đến mười lăm phút, cái đuôi của hắn lại bắt đầu hư thối.

Đầu ngón tay hắn run rẩy vì đau đớn, khuôn mặt nhợt nhạt, trán ướt đầm mồ hôi. Hắn có thể cảm nhận được vảy đang nứt ra, da thịt đau đớn như đang bị xèo từng chút một.

Căn phòng lúc trước được Mục Loan Loan quét tước sạch sẽ, thậm chí còn có mùi thơm nhẹ nhàng trong phòng, giờ phút này lại bị mùi hôi thối của hắn làm cho rối tung.

Nếu hắn có thể động đậy được, hắn thật muốn tự cắt đuôi mình, nhưng hiện tại hắn không thể làm gì được.

Long tiên sinh cảm nhận được cái đuôi đang từ từ thối rữa, trong lòng chịu đau đớn cùng cô độc.

Xong rồi, sẽ không có ai nguyện ý chăm sóc một con rồng xấu xí còn có cái đuôi hôi thối như vậy. Nàng cũng chỉ là phu nhân xung hỉ mà thôi, nàng không có lý do gì để phải đối tốt với hắn cả?

Chờ nàng trở lại, mộng đẹp sẽ kết thúc.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 23/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Chương 26: Chọn mua

Sự thật chứng minh dù Mục Loan Loan được một tác lại tiến thêm một thước (có voi đòi tiền) nhưng cũng không bị Tông thúc chán ghét. Tuy ngoài mặt ông ta ra vẻ ghét bỏ nhưng vẫn cực kỳ nghiêm túc tiếp nhận nửa gói hạt giống mà Mục Loan Loan đưa tới, chỉ cần nhìn lướt qua một cái liền nói: "Đây chỉ là hạt giống rau dưa bình thường mà thôi."

Mục Loan Loan nhếch khóe miệng. Chính nàng cũng biết là Ngao Khâm không có khả năng đưa đồ tốt cho nàng. Nhưng không sao, có hạt giống rau dưa bình thường, sau này nàng cũng có thể trồng một chút rau ở trong sân.

"Tông thúc, không biết cửa hàng của người có loại hạt giống linh thực nào có linh lực tương đối dồi dào một chút để bồi bổ thân thể không?" Mục Loan Loan dè dặt hỏi. Nàng thực sự muốn mua một ít dược liệu tốt để bồi bổ cho Long tiên sinh, mà những loại thuốc đó đều là đồ đắt, nàng căn bản không mua nổi một thứ. Vì thế hiện tại nàng rất hi vọng có thể tìm được một loại hạt giống hữu ích.

Khi nàng nói xong câu này, liền cảm thấy ánh mắt Tông thúc ôn hòa hơn, nhưng ngữ khí của ông ta vẫn lạnh tanh như thê: "Nhìn cấp bậc của ngươi có thể gieo trồng được Bích Tinh thảo cấp một, thứ này tuy khó nuôi cho mau lớn, nhưng dùng để bồi bổ lại rất hiệu quả, mà cũng rất quý. Một hạt giống Bích Tinh thảo tương đương với năm đồng bạc."

Tông thúc cảm thấy hoàn cảnh của nàng cũng giống mình, liền nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Nếu ngươi trồng được Bích Tinh thảo cấp một, ngươi cũng có thể mang đến chỗ ta đổi linh thạch, bốn cây Bích Tinh thảo ta sẽ đổi cho ngươi một khối linh thạch cấp thấp."

Nghe xong, hai mắt Mục Loan Loan lập tức sáng lên, nếu tính như vậy, so với Nhiên thảo, gieo trồng Bích Tinh thảo càng có lợi hơn, vừa có thể kiếm được nhiều tiền vừa có thể bồi bổ thân thể cho Long tiên sinh.

Nàng lấy cái túi tiền cũ nát ra, bắt đầu đếm...

Tiền tiêu vật một tháng của nàng là một linh thạch trung cấp và ba đồng bạc. Nhưng Phát Liễu đã ăn chặn một ít, nàng vừa mới cho Hồng Diệp một khối linh thạch cấp thấp, Long tiên sinh dùng một khối, còn dư lại tám linh thạch cấp thấp. Lúc vào cổng chợ, nàng mất phí một đồng bạc, bỏ thêm hai đồng bạc mua rau dưa, nên tiền đồng bạc nàng đã dùng hết rồi.

Bởi vì linh thạch tương đối hiếm nên một linh thạch cấp thấp nàng có thể đổi được mười hai đến mười lăm đồng bạc. Mười ngày nàng có thể ra ngoài một lần, thế nên dùng một linh thạch cấp thấp để mua hạt giống Nhiên thảo là đủ dùng trong mười ngày rồi.

Nhưng một đồng bạc chỉ có thể mua được hai hạt giống Bích Tinh thảo... Mà thường ngày Long tiên sinh cũng cần phải dùng linh thạch để trị thương.

Mục Loan Loan tính toán một lúc, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm dùng một linh thạch cấp thấp để mua hạt giống Bích Tinh thảo, nếu nàng có thể gieo trồng được Bích Tinh thảo, nàng vừa có thể kiếm tiền vừa có đồ bỏ cho Long tiên sinh.

"Tông thúc, ta muốn dùng một linh thạch cấp thấp mua hạt giống Nhiên thảo, một linh thạch cấp thấp khác mua hạt giống Bích Tinh thảo."

Tông thúc tiếp nhận hai linh thạch cấp thấp Mục Loan Loan đưa cho, rồi đến bên giá gỗ chọn đủ số hạt giống, gói lại đưa cho nàng.

"Cảm ơn Tông thúc." Mục Loan Loan nhận lấy hai túi hạt giống nhỏ xíu, cẩn thận cất đi, rồi tính toán muốn đi đến tiệm thuốc.

"Tiểu nha đầu từ từ đi." Tông thúc thấy nàng chuẩn bị đi, bỗng nhiên gọi lại. Ông ta đi ra phía sau quầy lấy ra một cái túi màu xám hơi bẩn rồi đưa cho nàng, "Ngươi rắc đất này lên trên mặt đất bình thường, có thể tăng tỷ lệ thành công."

Mục Loan Loan vui mừng khôn xiết, hai tay cẩn thận nhận lấy rồi cất đi. Nàng nhìn Tông thúc rồi nói lời cảm ơn.

"Không có gì, cùng hoàn cảnh, không có gì."

Tông thúc không biết nghĩ tới cái gì, giọng có chút cô đơn.

Mục Loan Loan đoán là có liên quan đến người ở đằng sau tấm rèm vải kia, nhưng nàng không dám hỏi nhiều, chỉ cảm ơn vài câu rồi cùng anh em Lam Nhi rời đi.

Ra khỏi cửa hàng, Phong đưa giỏ rau dưa cho Mục Loan Loan.

"Cái giỏ này cho ngươi." Phong hơi mím môi, nghiêng đầu, rồi tầm mắt đi nơi khác: "Thứ này nhà ta có rất nhiều, hơn nữa nó cũng không đáng bao nhiêu

tiền, chỉ một hai đồng xu thôi."

Giọng hân hạnh, Mục Loan Loan cũng không tiện từ chối ý tốt của hân, tầm mắt nàng nhìn đến cái mũ áo choàng lông lêu của Lam Nhi, trong lòng đã có chủ ý.

"Vâng, cảm ơn người." Mục Loan Loan một tay nhận lấy giỏ rau dưa có hơi nặng một chút, một tay khác sờ sờ đầu Lam Nhi, lặng lẽ đặt một linh thạch cấp thấp vào mũ choàng của cô ấy.

Nàng làm rất cẩn thận, Phong không phát hiện ra, nhưng Lam Nhi lại thấy mũ choàng bỗng nhiên nặng hơn một chút, thì ngẩng đầu nghi hoặc nhìn nàng.

Mục Loan Loan vỗ vỗ đầu nàng ấy, phát phát tay, "Hôm nay thực sự cảm ơn hai người, hi vọng có ngày gặp lại."

Nàng không phải là người hào phóng, nhưng lần này nếu không có Phong giới thiệu, tuy nàng vẫn có thể tìm được người bán hạt giống cây Nhiên thảo, nhưng chắc chắn không mua được giá rẻ như thế, càng không thể mua được hạt giống Bích Tinh thảo.

Tuy Phong và Lam Nhi đồng ý dẫn nàng đi gặp Tông thúc, nhưng nàng không thể coi những việc làm này là việc đương nhiên được.

Một linh thạch cấp thấp, trả cho việc nàng được giới thiệu với Tông thúc, cũng coi như thực sự đáng giá.

Mục Loan Loan đeo giỏ rau dưa lên lưng, tâm tình nàng rất tốt. Hôm nay nàng đã thu hoạch được khá nhiều thứ. Tiếp theo, nàng tính toán đi qua tiệm thuốc, đúng rồi, thuận tiện đi xem giá cả quần áo, nàng muốn mua quần áo cho Long tiên sinh.

Ngăn tủ trong phòng chỉ có quần áo, chắc do nàng mang đến, còn vật dụng cá nhân của Long tiên sinh thì thiếu thốn đến đáng thương. Ai nói rằng tham tiền, thích đồ vật óng ánh như vàng bạc đá quý chứ. Trong tâm cung của Long tiên sinh, thứ đáng giá nhất chính là cái giường!

À, nàng còn có một nghi vấn tế nhị, Long tiên sinh hiện tại đã tu thành chính quả, tuy rằng vẫn là hình dáng nửa người nửa rồng, nhưng nàng lại không thấy... Cũng không phải là nàng muốn thấy nhưng nàng thực sự rất tò mò.

Truyện cũng chưa kết thúc, mà trong cốt truyện cũng không viết Long tiên sinh có như vậy như vậy cùng Bạch Thủy Dao không... Chỉ đề cập đến việc Long tiên sinh yêu Bạch Thủy Dao mà không có được, nên cũng không biết hân có phải thực sự không có năng lực ở phương diện kia hay không, chẳng lẽ truyền thuyết rồng có hai cái... là gat người?

Mục Loan Loan vừa đi mua quần áo vừa lo lắng cho sức khỏe sinh lý của Long tiên sinh, lúc tinh thần phục hồi trở lại, thì hai tai đã ù ù bùm bùm rồi. Nàng lắc lắc đầu, cảm thấy mình thật đen tối, nhưng vẫn quyết định đi mua vài dẹt để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

Cuối cùng nàng chọn một cửa tiệm có giá cả tương đối rẻ và mua một tấm vải bông cực lớn. Lão bán kia cũng rất phúc hậu, trả lại cho nàng tám đồng bạc (ý là đưa cho lão bán 1 linh thạch cấp thấp, vì lúc này Mục Loan Loan đâu còn đồng bạc, lão bán trả lại 8 đồng bạc, tính ra nàng mua tấm vải to như thế mà chỉ mất 4-5 đồng bạc).

Mục Loan Loan cẩn thận cất đồng bạc đi rồi đến tiệm thuốc nhìn một chút. Tiệm thuốc kia bán toàn đồ quý giá, ngay cả thứ có chất lượng kém như Bách Trân quả cấp hai cũng phải mất hai linh thạch cấp thấp để mua, nàng cảm thấy không mua còn hơn. Cuối cùng nàng chỉ dùng một đồng bạc mua một lọ thuốc giảm đau của phẩm nhân. Chân cùng bụng dưới của nàng vẫn còn rất đau, thuốc mỡ của Long tiên sinh chỉ có một chút như thế, hai người dùng sẽ không đủ.

Khi nàng mua xong đồ những đồ cần thiết thì thời gian đã gần đến trưa rồi, nhiều người bán hàng rong cùng các cửa hàng bắt đầu lục tục bán đồ ăn. Ở hiện đại, nàng không bao giờ bị bánh bao và bánh nướng hấp dẫn, nhưng giờ phút này, hương thơm của bánh bao lại làm nàng chảy nước miếng.

"Bánh bao có nhân được làm từ linh thịt lợn cấp một, năm đồng xu một cái!"

Lão bán hàng hét to đến nỗi Mục Loan Loan chỉ có thể nuốt nước miếng vào, tầm mắt bắt đầu không kiểm soát được.

Bánh bao nhân thịt, nhân dùng Linh thịt lợn để làm, vỏ mỏng, nhân nhiều. Linh thịt lợn mềm, tươi và có vị mặn. Cắn một miếng, nước sốt nóng hổi chảy vào trong miệng. Vỏ làm bằng bột mì trắng. Nghe thì có vẻ hơi dầu mỡ nhưng nhân thịt to như thế đủ làm thỏa mãn cơn thèm ăn của người ta...

Mục Loan Loan nghiêng răng, năm đồng xu một cái, thật là đắt. Mua bánh làm gì, chẳng thà trực tiếp mua linh thịt lợn hầm canh cùng Long tiên sinh uống!

Nàng chạy về phía quầy thịt lợn hỏi.

"Ông chủ, một cân linh thịt lợn bán bao nhiêu?"

"Năm đồng bạc một cân."

Đôi mắt Mục Loan Loan liếc sang nhìn xương lợn được đặt ở một bên, bắt đầu mặc cả, "Ông chủ, ta mua nửa cân thịt và cho thêm ta một ít xương được chứ?"

"Ha ha, người tính thật tốt, một cân xương bán một đồng bạc, không mặc cả." Ông chủ sáng khoái cười lớn.

Mục Loan Loan nghiêng răng: "Năm đồng bạc, nửa cân thịt, bốn cân xương."

"Không mặc cả" Ông chủ từ chối, nhất định không nhân nhượng.

Cuối cùng, đại chiến giá cả không thuốc súng này cũng kết thúc mà không có người chiến thắng. Mục Loan Loan tốn ba đồng bạc mua một ít thịt cùng hai cân xương. Nàng nghĩ Long tiên sinh hiện tại chỉ có thể nuốt theo bản năng, không thể ăn thịt, nên chỉ cần mua thêm xương.

Khi nàng ra khỏi chợ với chiếc giỏ nặng thì trời đã là buổi trưa rồi. Ra khỏi cổng, nàng nhìn thấy Hồng Diệp đang đứng đợi bên ngoài.

"Phu nhân, người đã mua đủ đồ cần mua rồi chứ?" Hồng Diệp một tay cầm dây thừng dắt bò, mắt nhìn vào cái giỏ có vẻ nặng ở trên lưng Mục Loan Loan.

"Đủ rồi." Mục Loan Loan trả lời, đem cái giỏ đặt cẩn thận lên xe "Chúng ta trở về thôi."

Long tiên sinh còn đang ở nhà chờ nàng.

"Vâng." Hồng Diệp cũng không nói nhiều, chờ Mục Loan Loan ngồi ngay ngắn trên xe, liền đánh xe bò trở về.

Mục Loan Loan dùng nắm tay dầm dẫm lên hai chân đau nhức vì phải đi bộ liên tục trong mấy giờ liền, nhìn chợ Tinh Linh tộc ngày càng xa, trong lòng liền buồn bã, cuộc sống sau này của nàng, cũng không biết sẽ đi đâu về đâu.

Đường từ chợ về phủ bạo quân có hơi xa, Mục Loan Loan đi bộ cả buổi sáng cũng thấm mệt, nàng ôm giỏ đồ ngủ thiếp trên xe bò, khi tỉnh lại thì đã đi qua kết giới phủ bạo quân và sắp đến tẩm cung.

"Phu nhân đi thông thả."

Sau khi tạm biệt Hồng Diệp, Mục Loan Loan liền đeo giỏ lên lưng, lấy chìa khóa mở cánh cửa lớn của tẩm cung bạo quân.

Mở cửa ra, một mùi hôi thối trong không khí ập tới, nàng liền cảm thấy có gì đó không đúng. Phản ứng đầu tiên của nàng là linh thịt heo hỏng rồi, nàng vừa mới mất ba đồng bạc để mua chỗ thịt này đây, nàng thật muốn mắng ông chủ tiệm thịt là kẻ lừa đảo. Nhưng khi nàng kiểm tra thì thịt không hề hỏng.

Không xong rồi!

Mục Loan Loan nghĩ tới cái gì đó, vội vàng buông giỏ, đóng cửa lại rồi chạy vội vào trong phòng.

Thời điểm nàng không có ở đây, tên Ngao Khâm kia lại đến làm khó Long tiên sinh nhà nàng đúng không?

_____oOo_____

Cập nhật ngày 24/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: yuri318, kimnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nước mắt của nàng

Nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn trong sân viện, Long tiên sinh nén đau đớn đang hành hạ trong xương cốt, cố giữ cho đầu óc được tỉnh táo.

Hắn muốn nhìn xem Mục Loan Loan sẽ ghét bỏ hắn như thế nào. Nếu nàng ghét bỏ hắn hồi thối, hắn sẽ có lý do để đem tất cả sự quan tâm chăm sóc mấy ngày trước của nàng thành việc nàng có ý đồ xấu mới có đối xử với hắn tốt như thế. Như vậy, hắn liền có thể xóa bỏ một cách không thương tiếc hình bóng của vị phu nhân xưng hi đang dần khắc sâu vào tâm can hắn mấy ngày nay.

Thay vì mỗi ngày, hắn cứ như một oán phụ nơi khuê phòng, âm thầm thả ra thần thức để xem nàng đối xử tốt với mình ngày này qua ngày khác.

Long tiên sinh dồn sức lấy ra một tia thần thức, dò ra khỏi phòng, bám vào một góc quần áo của Mục Loan Loan. Hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nàng dành cho hắn.

Mục Loan Loan không phát hiện ra sự tồn tại của tia thần thức, nàng nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt như trước khi nàng đi ra ngoài, trên mặt sân cũng không có dấu chân, thì thở phào một hơi. Nhưng giây tiếp theo, nàng liền cảm thấy mùi hôi thối trong không khí càng lúc càng nặng hơn.

Trong lòng nàng lo lắng cho Long tiên sinh, vội vàng đẩy mạnh cửa tiến vào.

"Rằm"

Ngay lập tức, một mùi hôi thối nồng nặc xông tới, nàng không nhận được mà lui lại hai bước...

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Vì sao trong phòng lại có mùi hôi thối như thế này? Nàng nhớ rõ buổi sáng trước khi nàng đi, Long tiên sinh vẫn còn tốt lắm mà.

Nhưng khi nàng lùi lại hai bước, trái tim nhảy cảm, mong manh của Long tiên sinh đã sắp không chịu nổi nữa.

Đúng vậy, hẳn có tư cách gì mà yêu cầu vị phu nhân xưng hi này có tình cảm với hắn. Mọi quan hệ giữa bọn họ chỉ là hữu danh vô thực, còn chưa nói đến hắn cũng chưa thể cho nàng bất cứ thứ gì, ngược lại còn làm phiền nàng chăm sóc hắn mấy ngày nay.

Coi như hiện tại nếu nàng có ghét bỏ hắn, hắn cũng không có lý do gì để hận nàng.

Long tiên sinh cắn chặt môi, từ từ thu hồi thần thức lại.

Bỗng nhiên hắn không muốn thấy bộ dạng chán ghét của nàng khi nhìn thấy hắn. Dù sao, nàng cũng không biết hắn tính, tất cả đều chỉ do một mình hắn suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Mục Loan Loan không hề biết hành động lùi bước do không nhận được mùi hôi thối quá nồng nặc lại khiến cho Long tiên sinh bị tổn thương sâu sắc. Nàng dừng lại vài giây, rồi nhìn vào trong phòng. Cửa mở, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng làm cho phòng sáng hơn hẳn, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Long tiên sinh vẫn an tĩnh nằm trên giường.

Chăn trên người hắn không bị dịch chuyển, chắc hẳn không có ai tới đây.

Thật may, Long tiên sinh không bị làm khó.

Mục Loan Loan nghĩ một chút rồi cố gắng chịu đựng mùi hôi thối trong phòng, bước nhanh đến mép giường..

Trên giường, chăn của nàng được gấp gọn gàng để một bên, mà chăn đang đắp trên người Long tiên sinh giống như bị tắm ướt vậy, chiếc chăn màu đỏ bị nhuộm mà trở nên thâm đen.

Mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc hơn.

Nàng nhìn gò má nhợt nhạt quý dị của Long tiên sinh, cắn môi, hai tay vội vàng cẩn thận nhấc chăn trên người Long tiên sinh ra.

Động tác của nàng tuy nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng thế mà lại làm cho cả người Long bỗng như rơi vào hầm băng. Hắn cảm thấy hắn như đang đứng bên bờ vực thẳm.

Sớm thôi.

Chờ nàng nhìn thấy cái đuôi hôi thối của hắn, những ngày hắn được nhận sự quan tâm chăm sóc mà từ nhỏ hắn chưa bao giờ được hưởng qua, những ngày hắn cảm thấy giống như trên thiên đường này sẽ sớm phải kết thúc thôi.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút hi vọng mong chờ. Nếu nàng không ghét bỏ hắn, nếu nàng không...

Không đâu, sẽ không có người thật lòng đối xử với hắn. Không phải hắn vẫn luôn cô đơn một mình hơn một trăm năm qua sao? Hắn có coi một người là "anh em tốt" nhưng kẻ đó thấy hắn bị thương cũng đã tới đâm hắn thêm một dao...

Đừng xúc phạm lên!

Đừng nhìn...

Cầu xin người...

Đầu ngón tay Long tiên sinh không ngừng run rẩy. Khi làn da tiếp xúc với không khí, hắn liền cảm thấy máu trong người như chảy ngược lại.

Và Mục Loan Loan cũng nhìn thấy tình trạng thảm hại của Long tiên sinh...

Vị trí bị thương trên đùi rỗng, lần trước đã được nàng bôi thuốc, lại bắt đầu nứt ra, một số chỗ đã đóng vảy lại chuyển thành màu đen, mủ đen trộn với máu từ vết thương rỉ ra làm ướt toàn bộ chăn.

Tình trạng hiện tại của Long tiên sinh không khác gì tình trạng thảm hại khi lần đầu nàng gặp hắn.

Nhìn vết thương mới tốt được mấy ngày mà hôm nay lại nứt ra chảy mủ, Mục Loan Loan chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, tâm tình cũng phức tạp hơn. Nàng không trách hắn làm bẩn chăn, đệm, mà nàng cảm thấy chua xót trong lòng, thương thế của Long tiên sinh thực sự nghiêm trọng.

Nàng mới chỉ ra ngoài có nửa ngày, tại sao vết thương lại biến thành như vậy.

Rõ ràng ngày hôm qua nàng bôi thuốc, cái đuôi của Long tiên sinh đã tốt hơn nhiều...

Nhìn chần đệm đầy đủ mồ hôi và máu, Mục Loan Loan đột nhiên cảm thấy bản thân bất lực. Nàng đứng ở đầu giường Long tiên sinh, hai mắt đỏ lên...

Trước khi xuyên qua, nàng chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, không có kiến thức y khoa, cũng không có dáng vẻ xinh đẹp, thậm chí nàng còn nghĩ rằng bản thân nàng vĩnh viễn sẽ cô đơn lẻ loi một mình.

Sau khi xuyên qua, mặc dù phải trải qua khó khăn, nguy hiểm luôn rình rập, nhưng bởi vì có sự tồn tại của Long tiên sinh, khiến nàng cảm thấy mình cũng có người muốn dựa vào, khiến nàng cảm thấy mình có thể vì người khác mà trở nên kiên cường hơn.

Ban đầu nàng chỉ đơn thuần muốn chăm sóc Long tiên sinh thật tốt, đợi ngày hấn tỉnh lại, có thể nhìn vào công sức nàng đã bỏ ra mà cứu nàng một mạng. Nhưng chỉ mấy ngày ở chung ngắn ngủi, nàng lại có cảm giác muốn cùng hấn nương tựa lẫn nhau.

Mà hiện tại, nàng lại không chăm sóc tốt cho hấn.

Mục Loan Loan cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt đến không thở nổi, thế giới trước mắt bỗng nhiên mờ hồ, nàng duỗi tay xoa xoa mặt, lại không biết mình đã rơi nước mắt từ lúc nào, chỉ có thể vô lực đứng bất động tại chỗ...

Nàng phải nghĩ cách thật nhanh mới được.

Vẫn bôi thuốc giống như lần trước sao? Hay lần trước nàng làm như thế là sai? Vô số suy nghĩ dồn nén trong đầu óc Mục Loan Loan, khiến nàng căn bản không có cách nào phản ứng kịp.

Trong phòng yên tĩnh, mà trái tim Long tiên sinh đập càng lúc càng nhanh. Hấn không nghe thấy tiếng mắng chửi căm ghét của nàng, không nghe thấy tiếng hét to sợ hãi của nàng, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng bước chân chạy trốn của nàng.

Đến cuối cùng nàng đã phản ứng thế nào?

Chẳng lẽ bị hấn dọa ngất rồi?

Long tiên sinh không nhận được lại âm thầm thả ra một tia thần thức. Mà khoảnh khắc tia thần thức tiến gần Mục Loan Loan, hấn lập tức ngã ngửa.

Nàng khóc.

Làm sao nàng có thể khóc.

Nàng khóc vì hấn sao?

Nàng không chán ghét hấn sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Long tiên sinh không biết được cảm giác của mình lúc này là gì, tất cả đều không giống như hấn đã phỏng đoán.

Hai tai đỏ rực, lông mi Long tiên sinh run rẩy, hấn bỗng nhiên cảm thấy cái đuôi hư thối do bị nguyên rủa không còn đau đớn chút nào nữa.

Mục Loan Loan đột nhiên nhớ ra Long tiên sinh trong cốt truyện xuất hiện sau một trăm chương, nàng rốt cuộc bình tĩnh lại. Hiện tại nàng vô cùng hối hận lúc trước tại sao không cẩn thận nhớ kỹ từng chữ trong tiểu thuyết.

Nếu nàng xem cẩn thận, nói không chừng có thể tìm ra biện pháp chữa khỏi đuôi cho Long tiên sinh. Trong sách chỉ nói qua rằng, Long tiên sinh bởi vì đánh nhau cùng thủ lĩnh một tộc khác nên mới bị thương nặng. Nàng căn bản không biết nguyên nhân, cũng không có cách nào mang Long tiên sinh ra ngoài gặp đại phu. Việc nàng có thể làm chỉ là đút cho hấn một chút đồ ăn, thỉnh thoảng còn cho hấn hấp thụ một ít linh thạch thôi...

Từ từ, linh thạch.

Trong đầu xẹt qua một ý niệm, Mục Loan Loan vội vàng đem tất cả linh thạch trong túi ra đặt ở hai bên tai Long tiên sinh, đồng thời cũng tự trách bản thân.

Tại sao nàng có thể quên được Long tiên sinh là linh long tu hành. Vết thương của hấn không thể chữa khỏi bằng phương pháp bôi thuốc đơn giản được, chủ yếu phải dựa vào linh khí để bồi bổ.

Hơn nữa, Long tiên sinh đã hôn mê lâu như vậy, tám phần là do kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, chắc chắn không thể trực tiếp hấp thụ linh khí trời đất, nếu không có linh thạch bên người, đừng nói là dùng linh lực để chữa trị kinh mạch, sợ rằng dễ tổn tại cũng khó.

Mục Loan Loan đưa ống tay áo lên lau khô nước mắt, cũng không sợ trong phòng hôi thối, ngồi ở mép giường, nhìn chằm chằm linh thạch đặt ở bên tai Long tiên sinh. Hy vọng biện pháp này có hiệu quả.

Không biết có phải do tác dụng của lời cầu nguyện, mấy khối linh thạch kia thực sự mờ đi, dần hóa thành linh khí tiến vào trong cơ thể Long tiên sinh.

oOo

Cập nhật ngày 25/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: yuri318, kimmana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vấn đề khó xử: Chỉ còn lại có một cái chặn thì nên làm gì bây giờ?

Đối với thương thể của Long tiên sinh thì linh khí ít ỏi từ mấy khối linh thạch hạ phẩm này vốn như muối bỏ biển, nhưng hiện tại lại vô cùng trân quý.

Linh khí từng chút một nhẹ nhàng chậm rãi từ linh thạch tiến vào thân thể hắn, giống như mưa xuân rơi xuống vùng đất khô hạn. Không giống như trước kia, hiện tại Long tiên sinh tụ tập thần thức thật cẩn thận hấp thu linh khí, dùng thần thức cường đại cấp bảy để hấp thu từng sợi linh khí mỏng manh, nhưng chỉ hấp thu tới khi có thể kết nối hai mảnh nguyên hạch rách nát của hắn thì liền dừng lại.

Hiện tại bọn họ rất nghèo, cần phải tiết kiệm.

Vì thế Mục Loan Loan liền nhìn thấy mấy viên linh thạch bên tai Long tiên sinh nhanh chóng vỡ vụn, cuối cùng còn dư lại ba viên.

Linh thạch vỡ vụn, điều đó có phải chứng minh là Long tiên sinh đã hấp thụ không ít linh khí, phương pháp này hữu ích đúng không?

Trong lòng vui mừng không ít, Mục Loan Loan nhìn ba khối linh thạch cấp thấp, trong lòng âm thầm suy đoán có phải do thân thể Long tiên sinh hiện tại bị thương quá nặng nên chỉ có thể hấp thu được mấy linh thạch cấp thấp.

Mục Loan Loan chưa xót trong lòng, nàng xoa xoa nước mắt vẫn còn vương trên đôi mắt, nghĩ vẫn nên để ba viên linh thạch kia bên tai Long tiên sinh.

Nếu đúng là do linh lực không đủ mới làm cho cái đuôi của Long tiên sinh tiếp tục hư thối, nàng không thể đem linh thạch đi được.

Mục Loan Loan kiểm tra lại cái đuôi hư thối của Long tiên sinh đã dừng rỉ máu, có lẽ thật sự do tác dụng của linh thạch.

"Long tiên sinh, thực xin lỗi." Mục Loan Loan nghẹn ngào, định duỗi tay chạm vào gai trên đuôi rồng, nhưng tay mới duỗi đến trên không trung thì dừng lại, lần này là do nàng không tốt, nếu nàng không làm đứt mạch hấp thu linh khí của Long tiên sinh, thì cái đuôi của hắn cũng không tiếp tục bị thối rửa như vậy.

Nàng nhẹ nhàng nói lời xin lỗi, nhưng khi vào tai Long tiên sinh, lại vô cùng hụt hẫng...

Hắn biết nàng nóng lòng muốn mang thêm chút tiền đi chợ để tìm xem có còn lối thoát khác hay không, cũng bởi vì lo nghĩ cho họ, cho cái nhà này.

Nhà...

Lỗ tai Long tiên sinh nóng lên, ở trong lòng nhắc đi nhắc lại từ "Nhà" tràn đầy ma lực hấp dẫn này.

Nếu phủ bạo quân lạnh như băng này, nếu nơi mà hắn từng coi là chỗ nghỉ ngơi tạm thời này, có lời nói của nàng, có lẽ cũng có thể gọi là nhà.

Hắn, chưa bao giờ có nơi được gọi là "Nhà".

Mục Loan Loan không ngờ tới lời nói xin lỗi của mình, làm cho Long tiên sinh nghĩ đến "Nhà". Nàng cũng không ngồi lại lâu, nhanh chóng lau sạch những linh thạch cấp thấp đã vỡ thành bột phấn bên gối Long tiên sinh, đem ba khối còn lại thay đổi vị trí, rồi mới mang chặn đệm dính đầy máu đen hôi thối đi.

Hiện tại trời còn sớm, thời tiết hôm nay khá tốt, vẫn nên nhanh chóng xử lý cái đuôi của Long tiên sinh sớm một chút, rồi mới giặt sạch chăn nệm.

Mục Loan Loan vừa tính toán những việc phải làm tiếp theo, vừa lấy nước đổ đầy chậu. Bởi vì muốn giặt chăn nên nàng phải lấy cái chậu lớn nhất trong phòng ra. Mục Loan Loan đem chăn bỏ vào trong nước, cho thêm thật nhiều xà phòng, lại vào bếp đun thật nhiều nước nóng, dùng nước nóng khử trùng dao, rồi cầm thuốc mỡ, quay về phòng.

Mục Loan Loan đặt chậu nhỏ lên bàn, cầm hai cái khăn, bao tay lại thật kỹ, nhìn Long tiên sinh vẫn còn đang nhắm mắt, nhẹ nhàng nói:

"Long tiên sinh, ta giúp người xử lý một chút, chắc sẽ hơi đau một chút."

Tuy rằng lời này của nàng hoàn toàn chỉ có ý giúp Long tiên sinh xử lý vết thương, nhưng khi vào tai Long tiên sinh, hắn lại nghe thành nàng đang muốn làm gì đó đối với hắn.

Trong lòng hắn cực kỳ khẩn trương, đầu ngón tay run lên, nhắm mắt chờ đợi mấy chục giây thì Mục Loan Loan bắt đầu động thủ.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng được nhiệt độ cơ thể nàng thấm qua cái khăn mỏng, thẳng tắp truyền đến đuôi hắn, nàng cẩn thận tránh miệng vết thương của hắn, bàn tay mềm mại dùng sức nhẹ nhàng kéo cái đuôi dài của hắn, đặt lên giường ngọc lạnh như băng.

Cái đuôi còn đang ở trạng thái nửa rỗng trừ bỏ một số chỗ cá biệt cùng vẩy rỗng bên ngoài thì cũng không có chỗ nào đặc biệt mất cảm, Long tiên sinh cảm thấy ổn, cũng không bị đau...

Nàng muốn làm sạch đẹn bị dơ bẩn sao?

Long tiên suy nghĩ, cảm thấy mình đã bình tĩnh trở lại.

Nhưng chẳng bao lâu, hắn lại không thể bình tĩnh được.

Bởi vì...

Mục Loan Loan đem cái khăn bao tay ném qua một bên, xắn ống tay áo lên ôm lấy eo hắn.

Từ giây phút làn da ấm áp của nàng tiếp xúc trực tiếp với ngực bụng hắn, Long tiên sinh cảm thấy có thứ gì đó từ làn da nàng tấn công vào cơ thể hắn, trực tiếp vọt thẳng lên, nổ bùm bùm trong đầu hắn.

Hiện tại, hắn trực tiếp bị đốn gục.

Sao nàng có thể ôm eo hắn.

Ngoại trừ trong cuộc chiến, trước nay đều không có kẻ nào dám cả gan chạm vào eo hắn.

Nếu không phải trên mặt hắn chẳng chít hoa văn đỏ đen do bị nguyên rửa thì Mục Loan Loan có thể nhìn thấy mặt Long tiên sinh đang đỏ hồng. Nhưng Mục Loan Loan vẫn nhìn thấy đôi tai và cổ Long tiên sinh hồng hồng sau khi nàng lột bỏ hoàn toàn cái nệm dơ bẩn ra khỏi người hắn.

Mục Loan Loan: "?"

Bị nóng sao?

Nàng không suy nghĩ nhiều, đuôi tay đặt lên trán Long tiên sinh, nhiệt độ khác hoàn toàn với nhiệt độ cơ thể hắn, lập tức truyền đến tay nàng, hơi nóng.

Cũng đúng, bởi vì không có linh khí nên cái đuôi của Long tiên sinh bị hư thối, người bị thương như thế đều sẽ phát sốt. Nghĩ vậy, mắt Mục Loan Loan lại hồng lên.

"Tất cả là do lỗi của ta, làm người bị sốt." Nàng thì thầm, giọng nói trầm xuống, thở nhẹ một hơi, ném tất cả chăn nệm xuống sàn.

Long tiên sinh còn chưa kịp bình tĩnh lại sau khi nàng ôm eo hắn, liền cảm giác được tay nàng đang chạy dọc trên tầng vẩy trơn trượt do dính đầy dịch mù dơ bẩn, chạm vào miệng vết thương đang hư thối.

Chút thẹn thùng khó chịu trong lòng hắn biến thành rung động. Hành động của nàng, lại một lần nữa nhắc nhở hắn.

Nàng chưa bao giờ ghét bỏ hắn, nàng thực sự chưa từng ghét bỏ hắn.

Dao nhỏ xẹt qua vẩy và da thịt hư thối, dù cho động tác của Mục Loan Loan có nhẹ nhàng cẩn thận đến đâu nhưng đau đớn vẫn không giảm chút nào. Mà như Long tiên sinh cảm nhận, đau đớn này giống như đau đớn khi hắn còn bé đánh nhau với ma quỷ vì muốn tranh đồ ăn mà bị cắn cho đau đớn.

Hắn cũng chưa từng xử lý miệng vết thương cẩn thận như vậy. Sức mạnh cường đại cùng năng lực tự phục hồi vết thương của Long tộc khiến hắn vừa thống hận tại sao mình được sinh ra, vừa đặc ý với thiên phú của hắn, cứ như vậy, hắn được người khác coi như trân bảo. Vậy nên lần này đúng là thử nghiệm mới lạ nhất của hắn từ khi sinh ra đến giờ.

Hắn thậm chí còn hy vọng, đau đớn như vậy có thể tiếp tục lâu hơn một chút.

Mục Loan Loan cẩn thận lau rửa sạch sẽ cái đuôi của Long tiên sinh, sau đó dùng một cái khăn sạch lau khô vẩy xung quanh miệng vết thương, rắc thuốc lên. Nhìn miệng vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương cốt, nàng có chút chua xót trong lòng.

Nàng hoàn toàn không biết lý do tại sao Long tiên sinh cùng những thủ lĩnh tộc khác đánh nhau.

Mục Loan Loan lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa. Hiện tại nàng chỉ là tu sĩ cấp thấp nhất, nàng không có năng lực đi quản việc phân tranh của những nhân vật lớn đứng đầu thế giới này. Hơn nữa, với thân phận là một phu nhân xung hĩ, ở Mục gia là một đứa con bỏ đi, ở trong mắt người dụng tâm kín đáo như Ngao Khâm thì nàng là một công cụ, chỉ có ở thời điểm Long tiên sinh ốm yếu nàng còn có chút giá trị, đại khái cũng không có tư cách đi quản chuyện trước kia của Long tiên sinh.

Suy nghĩ như vậy làm cho Mục Loan Loan có chút thương tâm, nàng bỗng cảm thấy mình suy diễn quá nhiều, liền không tiếp tục suy nghĩ miên man nữa, thu dọn phòng cho sạch sẽ, đem chăn của mình che lên một nửa người Long tiên sinh, rồi ôm chăn nệm bản ra ngoài.

Phòng yên tĩnh trở lại, Long tiên sinh cũng từ từ thoát ra khỏi cảm xúc khó tả kia, thần thức của hắn có thể cảm nhận được linh thạch ở bên gối, tâm tình âm u rốt cuộc cũng xuất hiện vài tia sáng mặt trời ấm áp. Hắn nghe thấy tiếng Mục Loan Loan đang giặt quần áo trong sân truyền đến tiếng nước xối xả, ý thức dần dần chìm.

Thời điểm Mục Loan Loan chưa xuất hiện, hắn cần phải mất ba năm mới có thể hoàn toàn "tĩnh lại", nhưng hiện tại, hắn cảm thấy, nhiều nhất một năm, hắn có thể phá giải được nguyên rủa.

...

Đến khi Mục Loan Loan vất vả giặt sạch được chăn nệm bị dơ thì sắc trời đã tối, nàng cảm thấy cái eo, cái chân đau nhức mệt mỏi đến không chịu nổi.

Kỳ thật, thân thể này khỏe mạnh hơn nhiều so với thân thể của nàng trước kia, thân thể này tốt xấu gì cũng là tu sĩ cấp một, làm sao có thể đem ra so sánh với phạm nhân được, nhưng tu sĩ cũng không chịu được mệt nhọc đến như vậy!

Mấy ngày nay nàng thật sự mệt muốn chết. Ban đầu Mục Loan Loan nghĩ buổi tối muốn ăn thịt, nhưng buổi chiều nhìn thấy cái đuôi của Long tiên sinh thực sự ảnh hưởng đến sự thèm ăn của nàng, còn chưa kể bây giờ mùi hương thối trong phòng vẫn chưa tiêu tán hết.

Vì vậy, bữa tối xa hoa được thay thành uống cháo trắng...

Vì sợ thịt sẽ hỏng, nên Mục Loan Loan đem thịt đi ướp muối đơn giản, nhưng không biết có phải do ảnh hưởng từ cái đuôi của Long tiên sinh, hiện tại nàng nhìn khối thịt heo cấp một này lại theo bản năng liên tưởng đến thịt rỗng.

So với thịt rỗng khỏe mạnh, màu sắc có vẻ đậm hơn, kết cấu thớ thịt cũng không chắc bằng. Nhưng so với thịt rỗng không khỏe mạnh, có vẻ như màu sắc tươi dịu hơn, nhưng hương vị có lẽ vẫn ổn?

Lúc Mục Loan Loan muối xong thịt và nấu xong cháo, nàng nhận thấy chắc bản thân điên rồi mới có thể nhìn thịt heo cấp một rồi liên tưởng đến thịt rỗng để tìm điểm khác biệt.

Sau khi ăn xong cơm tối thanh đạm, dứt cho Long tiên sinh một chén cháo nấu bằng linh gạo cùng nửa viên Bách Trân Quả, Mục Loan Loan lại đi đun ít nước, đến thiên diện tắm rửa, nghĩ một chút rồi đem nửa chậu nước ấm về phòng.

Buổi chiều khi nàng lau rửa cái đuôi cho Long tiên sinh, cũng để ý những cái vảy đang kết khô vàng, không biết có dính bẩn gì không, nghĩ lại vẫn nên lau rửa lại lần nữa cho hắn.

Mục Loan Loan xóc chăn lên, cái đuôi đang ở tư thế vận vẹo xuất hiện trước mắt nàng. Mục Loan Loan tinh nghịch cười khúc khích.

Buổi chiều nàng lau rửa cho Long tiên sinh xong, có lẽ đã quên mất không đặt lại cái đuôi cho hắn.

"Long tiên sinh, ta sẽ lau rửa đuôi cho ngươi một lần nữa." Mục Loan Loan theo thường lệ nhắm mắt, dùng nước ấm tắm ướt khăn, chà lau vảy của hắn, cẩn thận tránh miệng vết thương.

Nhưng khi lau đến cái eo săn chắc của hắn, trừ bỏ ở gần eo bụng hắn có ít vảy như phía dưới đuôi, còn lại thì so với những chỗ khác thì dày và mềm hơn một chút, Mục Loan Loan cũng không tìm thấy thứ đồ vật kia...

Lúc này, Mục Loan Loan đột nhiên cảm thấy rất an toàn, không phải hiện tại Long tiên sinh đang ở trạng thái cực kỳ an toàn, mà vốn nàng cũng không cần lo lắng đến trạng thái động dục của rồng... Vì Long tiên sinh kỳ thật không có.

Mục Loan Loan liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tà mị của Long tiên sinh, lông mi đen dài cong vút, ở cổ có yết hầu rất rõ ràng. Sau đó đỏ mặt liếc cái eo thon của hắn, rồi thờ dài, một con rồng đẹp trai như vậy lại không có... Thật đáng tiếc.

Mục Loan Loan chậm rãi rời tầm mắt ra khỏi cơ bụng tuyệt đẹp của Long tiên sinh, âm thầm phi nhỏ bản thân thể mà lại háo sắc như vậy, vội vàng rửa mặt cho Long tiên sinh rồi bê nước ra ngoài.

Mà lúc này, Long tiên sinh đang đau đớn chiến đấu với sự nguyên rủa bên trong kinh mạch vỡ vụn, căn bản không biết trạng thái nửa người nửa rồng của mình bị phu nhân hoài nghi năng lực. Nếu lúc đó hắn tỉnh táo, nhất định sẽ vô cùng khó chịu.

Ở thời điểm không dùng đến, Long tộc sẽ không tùy tiện để lộ bất cứ thứ gì ra ngoài. Hơn nữa rõ ràng Mục Loan Loan đã sờ đến, còn nói hắn không có, thực sự ừ ừ khuất.

(Tác giả có lời muốn nói:

Nhiều năm sau...

Mục Loan Loan cuối cùng sứt chảy máu mũi khi đọc được kiến thức về việc hạ cái gì đó xuống của người nửa hình rồng...

Long tiên sinh còn trẻ đùa: "Ta thế nào là không có, thế nào là sẽ không được đâu!")

Mục Loan Loan đem nước đổ đi, thu dọn lại phòng một chút rồi kiểm kê những gì hôm nay ra cửa mua được, xoa xoa cái cổ nhức mỏi, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng chờ đến khi nàng bò lên giường chuẩn bị ngủ thì mới phát hiện ra một vấn đề.

Chăn nệm dính bẩn của Long tiên sinh, nàng chỉ vừa mới giặt, hiện tại vẫn chưa kịp khô.

Bây giờ bọn họ chỉ còn có một giường, một chăn, một nệm

Chẳng lẽ nàng phải ngủ chung chăn với Long tiên sinh sao?

Mục Loan Loan thần người ra, nàng nhìn một nửa thân trên trần trụi của Long tiên sinh ở trong chăn hi đỏ thắm, đột nhiên cảm thấy khó thở. Trước khi xuyên qua nàng vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ, giờ có thêm một hư long là phu quân, lúc trước dù ngủ chung một giường với hắn nhưng một giường hai chăn, còn hiện tại chẳng lẽ hai người phải ngủ chung một chăn sao?

Hơn nữa, Long tiên sinh cũng là một con rồng "ngây thơ vô tội!" Tuy hiện tại hắn đang hôn mê, nhưng không thể thay đổi được sự thật hắn là một con rồng khác phái, mặc dù hiện tại hắn cũng chẳng thể làm gì.

Mục Loan Loan cảm thấy đau đầu, nàng nhìn ngoài trời tối đen như mực, cảm thấy hối hận tại sao hôm nay ra ngoài không tính toán trước để mua thêm chăn nệm.

Sắc trời đã không còn sớm, hiện tại lại đang cuối thu, dù ở trong phòng nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Mục Loan Loan đứng ở trên sân nhà, thở dài một hơi rồi đi tới tủ quần áo, tìm kiếm một hồi, thật không may là nàng chẳng tìm được bộ quần áo nào đủ dày.

Tầm mắt chuyển tới băng ghế cùng cái bàn mà lúc trước chưa giặt chăn nệm, nàng còn ngủ ở trên đấy, khoe mắt Mục Loan Loan giặt giặt, chẳng lẽ nàng phải nằm trên đó ngủ mà không có chăn nệm? Thế này thì cũng quá thảm rồi.

...

Thời điểm Mục Loan Loan rối rắm không biết có nên ngủ chung chăn với Long tiên sinh hay không, thì ở chợ của Tinh Linh tộc, tại cửa hàng mà hồi sáng Mục Loan Loan đến chọn mua hạt giống.

Thú nhân Sư tộc (sư tử) Tông thúc, đóng cửa thật cẩn thận rồi xoay người đi vào trong nhà.

Ở nơi này, tu sĩ từ cấp ba trở lên có thể thuê cửa tiệm dài hạn, cũng có tư cách ở lại cửa hàng trong chợ sau 6 giờ chiều sau khi chợ tan. Nhưng những người như Lam Nhi, Phong cùng những tộc nhân Tinh Linh tộc khác không có tư vị, thì chẳng có tư cách gì để tiếp tục ở lại chợ Tinh Linh tộc.

Vén rèm che trong phòng lên, Tông thúc bước vào.

Đúng như suy đoán lúc đó của Mục Loan Loan, sau tấm rèm có một cái giường nhỏ. Lúc này, một nữ nhân có tướng mạo thanh tú đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Khuôn mặt nàng sạch sẽ, cũng không giống người của tộc thú nhân, trên mặt lộ rõ tia mệt mỏi, thoạt nhìn cũng đã có tuổi.

"Khụ..." Nữ nhân khẽ ho một tiếng, Tông thúc lập tức trở nên căng thẳng. Một người đàn ông to lớn, cơ bắp rắn chắc, lúc này lại luống cuống bên mép giường, thật cẩn thận đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng.

"Lỗi ca." Nữ nhân với gương mặt tái nhợt tươi cười với ông: "Huynh đã xong công việc chưa?"

Nàng cố gắng bày ra bộ dạng vui vẻ một chút, nhưng đôi mắt mệt mỏi không chịu được.

Tông thúc không nhìn được, nắm lấy tay nàng: "Vân Nhi, ta bế nàng đi ngủ."

"Vâng." Nữ nhân tên Vân Nhi ngoan ngoan ghé vào trong lòng ngực hắn, hai người đi ra khỏi gian phòng nhỏ, mở cửa phía sau, đi vào sân.

"Lỗi ca, Lam Nhi có trả được tiền thuê không?". Vân Nhi hỏi: "Buổi chiều ta hơi mệt mỏi nên ngủ quên mất."

"Ha ha." Tông thúc ôm thân thể càng lúc càng nhẹ đi của người mình yêu, trong lòng chua xót, nhưng bên ngoài lại cười hào sảng, "Tiểu nha đầu tới hôm nay, ta nghĩ rằng nàng là một kẻ lừa đảo, kết quả vậy mà lại là một người tốt."

"Tiền thuê nhà của bọn Lam Nhi không cần lo lắng, nha đầu kia lén đặt vào mũ choàng của Lam Nhi một khối linh thạch cấp thấp, nha đầu kia cũng

không sợ một tiểu cô nương như Lam Nhi sẽ đánh mất linh thạch. Biểu hiện của ta lúc đó có hơi không ngờ."

"VẬY là tốt rồi..." Vân Nhi giống như dùng hết toàn bộ sức lực để nói.

"ĐỪNG vậy, ĐỪNG vậy!" Tông thúc ôm chặt cánh tay nàng: "Nàng đừng lo lắng cho bọn họ, sẽ không có việc gì đâu. Tiểu tử Phong cũng khôn khéo, sau khi phát hiện ra còn đến chỗ ta, đem linh thạch đổi thành đồng bạc cùng tiền xu, nói là không thể để cho mấy Tinh Linh kia phát hiện ra linh thạch của bọn họ, buồn cười chết ta, ha ha ha."

Tông thúc tuy cười, nhưng thú vị trên trán càng lúc càng đỏ, ông lắc nhai nói thật nhiều, thật nhiều, mãi cho đến khi người trong ngực đã ngủ mới chậm rãi ngừng lại.

Ông nhẹ nhàng đặt người lên giường, nhìn gương mặt tái nhợt của Vân Nhi, trong lòng đau xót.

Bọn họ biết nhau từ nhỏ, Vân Nhi đã từng là chiến sĩ có sức mạnh lớn bậc nhất trong một bộ tộc của tộc thú nhân, nhưng vì muốn sinh con cho hắn, nên đã hủy đi sức mạnh của mình, thế nhưng nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn không có con.

Thực sự ông cũng cảm thấy không sao cả, tuy không có hài tử, nhưng bọn họ còn có nhau, thế là đủ rồi, nhưng Vân Nhi lại vô cùng muốn có con, kết quả bị một tên Vu tộc lừa gạt, uống một phương thuốc bị ngâm nguyên rửa, nên đã bị hút hết sức mạnh, chỉ còn lại thân thể suy yếu, hiện tại thậm chí còn không thể biến thành hình thú, chỉ có thể dựa vào linh dược để duy trì sự sống.

Nhưng cho dù hắn có tốn bao nhiêu công sức, thời gian nàng tỉnh lại càng ngày càng ngắn.

"Vân Nhi." Tông Lão nhẹ nhàng gọi nàng, chậm rãi bình tĩnh lại tâm tình.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 26/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: hồng trà hoa quế

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Dưỡng long thật khó

Sắc trời đã đã khuya, cái lạnh cuối mùa thu dần thấm vào người, Mục Loan Loan chỉ đứng trên mặt đất thôi cũng có thể cảm giác được khí lạnh theo sàn nhà bò lên chân mình. Nàng nhìn Long tiên sinh đang an tĩnh nằm trên giường, lại nhìn chiếc nệm dày cùng chiếc giường ngọc dưới người hắn, nội tâm rồi rấm.

Nói chứ rất kỳ lạ, không biết chiếc giường trong phòng Long tiên sinh này được làm từ chất liệu gì, thoạt nhìn thì như là giường ngọc, nhưng lại không lạnh, ngược lại còn có chút ấm áp, nằm ngủ rất thoải mái...

Mục Loan Loan càng nghĩ càng dao động, đến khi hồi thần trí thì đã tới bên mép giường rồi.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn trên chiếc bàn dựa sát giường, lộ ra ánh sáng tản ra mềm mại theo hình mái vòm, chính xác đây là đang ngắm mỹ long dưới đèn, tầm mắt Mục Loan Loan bất giác chuyển lên mặt Long tiên sinh.

Trên trán hắn vốn lòa xòa tóc mái, nhưng vì trước đó nàng ngại vương khi rửa mặt cho hắn nên đã vuốt nó qua một bên, hai lọn tóc mai thật dài rủ sang bên cạnh, trên mặt trải rộng hoa văn kì dị, nhưng dù là như vậy cũng vẫn có thể mơ hồ thấy được bộ dáng tuấn mỹ của hắn.

Hắn là một con rồng anh tuấn.

Mục Loan Loan nghĩ, thật sự rất đẹp.

Hơn nữa hiện tại hắn vẫn bất tỉnh, quân tử không thể giấu đồ bìm leo, nàng vẫn là không nên chung chạ với Long tiên sinh.

Mục Loan Loan thở dài một hơi, giúp Long tiên sinh đắp lại chăn, rồi tìm mấy bộ quần áo có chút cũ kĩ đắp thêm, sau đó bò lên trên giường.

May mắn chiếc giường ngọc này không phải quá lạnh, ngủ ở đây khá hơn nhiều so với khi nằm trên cái bàn kia...

Dù sao nếu thời tiết ngày mai đẹp thì, chăn và nệm cứ để thế, đành tạm chấp nhận như này một đêm, cũng không có gì đáng ngại.

Mục Loan Loan nghiêng người, không dám nhìn Long tiên sinh nằm bên cạnh nàng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhưng không biết có phải ông trời đang đùa giỡn với nàng không, vào ngày hôm sau khi Mục Loan Loan tỉnh lại với cái eo đau nhức, cả lưng cũng đau, thì nghe thấy bên ngoài tầm cung truyền tới tiếng mưa rơi tí tách tí tách.

Trời mưa.

Mục Loan Loan có chút đau nhức xoa xoa đầu, may là tối hôm qua nàng đã rút hết chăn và nệm vào, nếu không lại phải đợi mấy ngày nữa rồi.

Nàng rời giường đi rửa mặt, mắt nửa ngày mới tìm được một cái dù giấy bị gãy mất một nan tre tại chính điện. Nàng bung dù rời chính điện tới thiên điện làm cơm trưa sớm.

Hôm nay thật ra nàng dậy hơi trễ, nên chuyển sang làm cơm trưa sớm luôn. Hôm qua không thể ăn được thịt nên có chút tiếc nuối, chỉ bằng trưa nay nấu canh xương hầm linh heo uống. Mục Loan Loan suy nghĩ kỹ xem nên nấu món gì, rồi bắt đầu chuẩn bị.

Rau dưa mua từ chợ về đều rất tươi, bản lĩnh nuôi trồng rau dưa của hai huynh muội Tinh Linh tộc Phong cùng Lam Nhi thật không tồi, dù ở bên ngoài cả một đêm, lá cải cũng không héo đi là bao.

Trước kia khi còn ở hiện đại, nàng chỉ sống một mình, cũng luyện được bàn tay nấu ăn đầy bản lĩnh, tuy không được xưng là đầu bếp nhưng nấu một ít cơm nhà đều ok, tốc độ nấu cơm cũng không coi là chậm.

Cung điện trong ngày mưa thoát nhìn có thêm vài phần thần bí hơn so với ngày thường, Mục Loan Loan cầm ô từ thiên điện đi về phía chính điện, xuyên qua hành lang, đi qua sân, khi sắp đến cửa phòng thì bị trượt chân, thiếu chút nữa không đứng vững, cây dù trực tiếp rơi xuống đất.

Mục Loan Loan một tay che hộp đồ ăn, một tay dùng sức bám lên vách tường, mà vách tường ấy cũng không phải thật sự trơn mịn, nàng xui xẻo trượt tay chà tới một góc nhọn, trong nháy mắt bàn tay liền rách da, chảy máu.

Nàng nhin không được đau kêu lên một tiếng, vài giọt nước mưa theo đầu nàng chảy xuống, che khuất tầm mắt của nàng, Mục Loan Loan duỗi tay khó khăn khẽ xoa xoa, còn chưa kịp nhặt chiếc dù dưới đất lên liền cảm thấy trước mắt xuất hiện một người bóng người mờ lung.

Đầu với mái tóc đen dài như tơ lụa, tùy ý phủ lên vai, trên người mặc một chiếc ti bào màu nguyệt bạch (*), hai chiếc sừng đã bị gãy, nước mưa làm nhòe đi hình dáng hần, Mục Loan Loan chỉ có thể thấy được đôi mắt đối phương hẹp dài đen như mực đang nhìn thẳng vào nàng, mới chỉ liếc mắt một cái, hần liền tiêu tán trong mưa như bụi trần.

(*) Ti bào màu nguyệt bạch: Áo làm bằng tơ lụa, có màu trắng như ánh trăng.

Là... Long tiên sinh?

Là nàng xuất hiện ảo giác sao?

Mục Loan Loan cảm thấy trong lòng có chút chua xót, xoa xoa hai mắt, lại như choáng váng mà nhìn cửa phòng mấy lần, nơi ấy trống rỗng không có gì, không có bất cứ thứ gì gọi là bóng dáng của Long tiên sinh.

Nàng thật là, quả nhiên mấy ngày nay mơ quá nhiều nên xuất hiện ảo giác luôn rồi, Mục Loan Loan tự giấu nhặt chiếc dù dưới đất lên, không thể nói rõ một tia mất mát nhàn nhạt dưới đáy lòng kia gọi là gì, có khó khăn bước vào phòng.

Long tiên sinh bằng xương bằng thịt còn đang nằm trên giường cơ mà!

Mục Loan Loan không biết phải nói cái cảm giác trong lòng là gì, chỉ thở dài một hơi, cầm khăn yên lặng đứng một bên lau tóc.

Nàng trầm mặc lau tóc, không chú ý tới ngón tay tái nhợt đang yên lặng run rẩy của Long tiên sinh, cũng không chú ý tới hần thống khổ nuốt xuống một ngụm máu tươi.

Hần đã tỉnh từ lâu, an tĩnh nghe tiếng nàng làm việc, càng chẳng thể nhìn được thả ra một tia thần thức bám trên góc áo nàng, đi theo nàng giặt quần áo nấu cơm, tìm chiếc dù, xếp quần áo, và khi nàng vừa mới chà tay lên tường một cái, vẫn là không nhìn được, không tự lượng sức mà hiện thân.

Chỉ là hần chỉ duy trì được một cái chớp mắt ngăn ngủi, thậm chí còn chưa kịp nhìn ngắm nàng, đã bị áp chế mà tiêu tán.

Hần quả thật là con rồng vô dụng nhất trần đời.

Long tiên sinh thâm nghĩ, ngay đến tận mắt nhìn nàng ngắm nàng còn làm không được, thậm chí đỡ một cái khi nàng té ngã cũng làm không được.

Lần đầu tiên Long tiên sinh thống hận bản thân mình lúc trước, lại vì mấy lí do thật nực cười kia mà tự để bản thân bị thương ra nông nổi này, nếu hần không bị thương, có phải sẽ không giống như bây giờ, đến nhìn nàng cũng làm không được?

Mục Loan Loan nghĩ vừa rồi chỉ là ảo giác của mình, căn bản không nghĩ tới đó thật sự là Long tiên sinh, nàng lau tóc xong thì đổi chiếc áo ngoài, nghĩ xong vẫn là cầm lấy thuốc mỡ của Long tiên sinh, nhẹ nhàng nói, "Long tiên sinh, ta dùng thuốc mỡ của ngươi một chút, bởi vì bị ô tay, làm việc không

tiền."

Nàng lấy ra một ít thuốc mỡ xoa lên chỗ đau trên tay, miệng vết thương ở đó khép lại rất nhanh, nàng đẩy nắp lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở hộp đồ ăn ra, nhìn canh xương hầm được bảo vệ cẩn thận, còn thơm ngào ngạt, tâm tình tốt hơn một chút.

"Long tiên sinh, ta có mua xương," Mục Loan Loan bưng chén cho hắn ăn như thường lệ, "Hắn là hương vị cũng không tệ lắm."

Nhưng lần này, không biết vì sao mà Long tiên sinh cứ ngậm miệng thật chặt, không nuốt phối hợp với nàng như lúc trước.

Mục Loan Loan cảm tưởng chột môi hắn rất nhiều lần, nước sốt óng ánh cũng sắp chảy theo cảm hắn xuống, Long tiên sinh vẫn không uống.

Mục Loan Loan cảm giác có gì đó không đúng, nàng bưng chén uống một ngụm nhỏ, xương linh heo có thể nói là vô cùng tươi ngon, nàng mới chỉ nhấp một ngụm nhỏ liền cảm thấy miệng thơm ngát rồi, còn có vị nhẹ nhẹ của linh khí nhân nhật mỏng manh, chỉ ít chứng minh tay nghề của nàng không có vấn đề.

Vì sao Long tiên sinh kháng cự như vậy? Không phải Long tiên sinh là hư long sao?

Mục Loan Loan dứt khoát đặt chén sang bên cạnh, nói một câu, "Mạo phạm."

Sau đó duỗi tay nắm cầm Long tiên sinh, nửa cường ép khiến Long tiên sinh mở miệng.

Hắn vừa hé miệng liền làm Mục Loan Loan sợ hãi, rất nhiều máu tươi tràn ra từ trong khe miệng hắn, thấm vào gối, đám máu tươi ấy như không ngăn nổi vậy, cảm giác nhiệt độ ấm nóng dính đầy tay nàng.

Nàng lập tức ngây người, cả người có chút run rẩy, vội vàng thả tay ra không bóp cầm Long tiên sinh nữa, cũng không còn tâm tư đi uống cái canh xương hầm linh heo gì kia nữa, chỉ vội vàng chạy tới bên cạnh cái rương, cầm lấy cây nhân sâm tuy phẩm giai không tốt nhưng lại là thứ quý nhất của bọn họ, bàn tay run run cắt một đoạn lớn, có thể nói là thô bạo nhét vào miệng Long tiên sinh.

"Long tiên sinh, Long tiên sinh....." Mục Loan Loan thấp giọng kêu tên của hắn, hoảng loạn nói liên hồi như đọc thần chú, "Máu nhanh dừng đi, máu nhanh dừng đi."

Nàng vô cùng sốt ruột, hôm qua hắn mới bị nứt vết thương chỗ đuôi, hôm nay lại bắt đầu hộc máu, Mục Loan Loan cảm thấy trái tim nhỏ của mình không đủ lớn cho hắn chơi, trong sách chỉ viết hắn sẽ tỉnh, không miêu tả thế nào về tình trạng thê thảm trong ba năm này của hắn, nàng chỉ nghĩ nàng hắn là có thể chăm sóc hắn, lại không nghĩ rằng hắn bị nghiêm trọng như vậy, thê thảm như vậy.

Thảm thương đến nỗi nàng đã sắp không có cách nào từ bỏ hắn.

Không biết có phải lời cầu nguyện của nàng có tác dụng hay không, máu từ miệng Long tiên sinh cuối cùng cũng ngừng chảy, Mục Loan Loan không yên tâm, đợi thêm lát nữa, thấy sắc mặt của hắn dần dần tốt hơn, xác nhận chắc chắn không còn hộc máu nữa thì mới yên tâm.

Trên tay nàng dính dính sền sệt, tất cả đều là máu của hắn, chiếc gối cũng bị hắn làm dơ, đêm nay chiếc gối duy nhất của nàng cũng đành cống hiến cho hắn rồi.

Dưỡng long thật sự phiền toái quá, lại còn làm người ta tìm gan cò cáo không yên nữa.

Mục Loan Loan thở dài, thay gối cho hắn, lại rửa tay sạch sẽ rồi nhẹ nhàng lau đi vết máu trên gò má hắn, cắt một miếng nhân sâm nhỏ hơn một chút thay cho miếng trong miệng hắn, rồi mới có thời gian ngồi xuống ăn cơm trưa của mình.

Canh đã nguội, bởi vì lo lắng cho Long tiên sinh nên nàng chẳng ăn được bao nhiêu, chỉ cảm thấy hương vị của chén canh này hoàn toàn trái ngược với lúc mới uống, rất tanh, uống không ngon chút nào, không biết có phải bị dính máu của Long tiên sinh không.

Còn mắc như vậy.

Lần sau không bao giờ mua nữa, Mục Loan Loan cau mày, trong lòng ngăn không được nổi lo lắng.

Thương thế của Long tiên sinh nghiêm trọng hơn nàng nghĩ, nếu nàng không nỗ lực, mấy ngày nay không kiếm thêm ít tiền, đến lần đi chợ tiếp theo sợ rằng không chỉ Long tiên sinh phải bị cắt linh thạch, nàng cũng không có tiền ăn cơm.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 27/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Mi An

Beta: Kinnana

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Một cái chặn

Bởi vì áp lực nuôi Long tiên sinh cùng với nỗi lo kiếm sống nặng nề, sau khi cơm nước xong xuôi, Mục Loan Loan cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi, liền lôi mấy thứ mua từ chợ ra, bắt đầu tính toán chi tiêu cùng với thu nhập của gia đình.

Hiện tại trong nhà cũng chỉ có hai miệng ăn, một người, một rỗng.

Phí chi tiêu của nàng thật ra rất ít, chỉ cần mua chút đồ ăn và rau dưa là xong, cũng không có nhu cầu giải trí gì, vậy nên nếu chỉ ăn phàm mễ cùng rau dưa, tiết kiệm một chút thì thậm chí một tháng chỉ cần một hai đồng vàng là được rồi.

Nhưng mà, Long tiên sinh thì không thể như vậy được.

Trước đây không đề cập tới việc mỗi ngày phải cơ bản hấp thu một khối linh thạch hạ phẩm, chỉ tính túi linh gạo ấy thôi, giá thị trường đã là mười khối linh thạch hạ phẩm rồi, hơn nữa hiện tại hẳn hai ngày ăn một viên Bách Trân Quả cấp hai, mà năm khối linh thạch hạ phẩm mới đổi được một viên, tính toán như vậy thì, một tháng chỉ mình Long tiên sinh thôi cũng đã tiêu tốn hết trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Mà hiện tại là trung tuần tháng mười, bọn họ vừa mới cầm tiền tiêu hàng tháng, chỉ một chút ít ỏi như vậy căn bản không đủ, hơn nữa cũng sắp phải chi ra kha khá rồi.

Mới chỉ tính toán sơ lược qua mà Mục Loan Loan đã cảm thấy sợ hãi đầu nhức.

Nàng đổ hạt giống mua về từ chỗ Tông thúc ra, đếm đếm, mắt sáng rực lên, Tông thúc ước chừng cho nàng 150 viên hạt giống Nhiên thảo, cả hạt giống Bích Tinh thảo, Tông thúc cũng cho nàng 30 viên.

Hơn nữa mấy cái hạt giống ấy trông còn rất to tròn, là hạt giống tốt.

Mục Loan Loan trong lòng yên lặng cảm kích Tông thúc, lại phát hiện được một thứ gì đó có chút bẩn thỉu do bùn đất, mở ra nhìn, là một túi linh thổ (*)

(*)Linh thổ: Đất chứa linh khí.

Trong trí nhớ của nguyên thân, thật ra phương pháp bồi dưỡng hạt giống của tu sĩ hệ mộc rất đơn giản, phàm nhân thì trực tiếp chôn hạt giống vào bùn đất, mà tu sĩ thì trước tiên dùng linh lực hệ mộc trong cơ thể đục một bên hạt giống, sau đó sẽ đem chôn vào bùn đất.

Đưa linh lực vào càng nhiều, tốc độ hạt giống trưởng thành cùng xác suất nuôi dưỡng thành công càng cao. Đương nhiên, nếu cấp bậc linh khí càng cao, hoặc có linh thổ, còn có thể tăng thêm một phần nhỏ nào đó xác suất nuôi dưỡng thành công cùng phẩm cấp của thành phẩm.

Ví như loại cây không có phẩm giai như Nhiên thảo, xác suất bồi dưỡng thành công đương nhiên sẽ đơn giản hơn rất nhiều so với loại linh thực cấp một như Bích Tinh thảo.

Mục Loan Loan tự hỏi một chút, ước lượng cái túi linh thổ nhỏ trong tay, rồi đưa ra một quyết định.

Nàng chuẩn bị dùng tất cả những linh thổ này vào việc bồi dưỡng hạt giống Bích Tinh thảo.

Linh thổ rất ít, tuy xác suất để trồng được Bích Tinh thảo thành công rất thấp, nhưng tiền lời lại lớn hơn Nhiên thảo rất nhiều, nàng nuôi dưỡng như vậy cũng không thiệt.

Sau khi quyết định xong, Mục Loan Loan không do dự nữa, liền bắt đầu chuẩn bị tốt mọi thứ trước khi nuôi dưỡng.

Bước đầu tiên của việc chuẩn bị nuôi dưỡng chính là phải có đất, Mục Loan Loan suy nghĩ, thay quần áo dơ ra, bung dù đến phòng bếp của thiên điện, cũng may là trong phòng bếp không những có đồ làm bếp mà còn có rất nhiều cái chậu lớn, nàng tìm một cái chậu lớn vừa phải, lại cầm xẻng nhỏ bắt đầu đi tìm chút đất.

Trong cung điện mà Long tiên sinh ở chỉ có phía sau thiên điện là có đất, những nơi khác đều còn khá tốt, dù là trang trí trong phòng chủ điện hay thiên điện, thật ra còn rất xa hoa, nhưng vài đồ vật tương đối có giá trị đều bị hạ nhân lấy đi rồi, hiện tại cái cung điện đã từng cao cao tại thượng này, đã biến thành lãnh điện bị vứt bỏ.

Mấy nơi đó đều không có đất, Mục Loan Loan tìm hồi lâu, cuối cùng chỉ tìm được một mảnh đất nhỏ không bị sỏi đá bao trùm ở phía sau thiên điện.

Tuy chất lượng của mảnh đất kia thoát nhìn chẳng ra gì, nhưng nàng cũng không có cách nào ghét bỏ, lấy sỏi đá ra, hơi chặt vật đào ra không ít đất, rồi ôm chậu trở về phòng.

Sau khi xử lý qua loa một chút, Mục Loan Loan cầm một hạt giống Nhiên thảo, dựa vào ký ức, chậm rãi dẫn ra từ đan điền một tia linh khí hệ mộc chuyển vào trong hạt giống.

Loại linh thực chết này cần nuốt tia linh khí hệ mộc rất nhanh, bề ngoài dường như không có gì thay đổi, Mục Loan Loan lại chuyển một tia linh khí đi vào, lần này nó vẫn không thay đổi, nàng có chút nóng nảy, nghĩ thầm đừng có nói đến một gốc cây Nhiên thảo mình cũng nuôi dưỡng không ra đấy, sau đó cũng không chỉ đưa vào một tia linh khí nữa, mà là hào phóng truyền một phần linh khí đi vào.

Linh thực chết này lập tức biến đổi như có ma thuật vậy, phá vỡ mọc ra chồi non ngay trước mắt nàng, tốc độ của mắt thường lại có thể thấy được từ một mảnh chồi non nho nhỏ mà giờ đang vươn cao, lớn lên thành một cái cây... Tiểu Nhiên thảo thấp thấp nhỏ nhỏ.

Mục Loan Loan nhìn chằm chằm cây tiểu Nhiên thảo đã tốn của nàng một phần mười linh khí ở trong tay, lâm vào trầm tư.

Cái này hình như cũng không khó?

Nàng sờ sờ chum rễ nhỏ vừa mới mọc ra của tiểu Nhiên thảo, ngẩn ngẩn, vừa lòng trồng gốc tiểu Nhiên thảo này vào chậu.

Mục Loan Loan cầm một chiếc khăn lau đi bùn ảm bẩn trên tay, lòng tràn đầy hào hứng tiếp tục nuôi trồng hạt giống Nhiên thảo, lần này nàng không chế một chút, chỉ bồi dưỡng hạt giống Nhiên thảo thành cây non xong thì không tiếp tục truyền linh khí nữa, một hơi bồi dưỡng ra mười tám cây Nhiên thảo, mới cảm thấy linh lực hao hết, có chút ăn không tiêu.

Mục Loan Loan ngồi xổm xuống trông cho xong gốc cây Nhiên thảo cuối cùng, nhìn đám cây non Nhiên thảo chiếm hơn nửa chậu, tâm trạng cũng tốt lên.

Trong mắt nàng, mấy cây non Nhiên thảo này không phải chỉ đơn thuần là cây non Nhiên thảo, mà là cầm từng đồng bạc xuống dưới đất.

Tông thúc nói mười hai cây Nhiên thảo có thể đổi một khối linh thạch hạ phẩm, có nghĩa là, trong vòng một buổi chiều, nàng kiếm lời nửa khối linh thạch hạ phẩm!

Đây là một việc làm người ta phấn chấn vô cùng! Từ khi xuyên qua cho tới nay vẫn luôn tiêu tiền, còn chưa bao giờ kiếm được một đồng tiền nào, Mục Loan Loan nhìn chậu cây non Nhiên thảo kia, đáy mắt sắp cháy lên ánh lửa vui sướng.

Quả nhiên dù là ở hiện đại hay là ở thế giới này, kiếm tiền đều là một chuyện khiến lòng người sung sướng.

Hơn nữa, vừa rồi nàng nghiêm túc bồi dưỡng cũng chưa chú ý tới, bản thân bồi dưỡng liên tiếp mười tám hạt giống, không ngờ thế mà lại không một lần nào thất bại. Mục Loan Loan có chút mơ hồ suy nghĩ, chẳng lẽ đây là bàn tay vàng của nàng sao?

Vì thế Mục Loan Loan thả lỏng, khoan chân nghỉ ngơi một lát, cảm thấy linh khí trong đan điền khôi phục được một ít, liền không tự lượng sức mà cầm một viên hạt giống Bích Tinh thảo cấp một lên bồi dưỡng.

Nhưng lần này, mãi cho đến khi nàng kiệt sức, cái hạt giống ấy vẫn lù lù bất động, nửa chút dấu hiệu sắp phá vỡ thành mầm cũng không có.

Mục Loan Loan tràn trề tự tin: "..."

Nàng hơi bắt lực thu hạt giống lại, dọn đám cây non Nhiên thảo vất vả mới trồng được vào một nơi trống trải trong phòng, lại mức nước giặt sạch chiếc gối Long tiên sinh làm dơ, chờ nàng hết bận rộn, sắc trời cũng đã chập tối.

Trời thì mưa ngày càng lớn, mây đen che kín, một chút dấu hiệu tạnh cũng không có.

Mục Loan Loan buồn rầu nhìn chiếc chăn và gối còn đang ướt sũng, lại nhìn Long tiên sinh đang nằm trên giường cùng chiếc chăn đang đắp trên người hắn, suy nghĩ nửa ngày vẫn là quyết định đêm nay tiếp tục nằm chung chăn, nàng không tin, hôm nay trời mưa, chẳng lẽ ngày mai còn mưa nữa sao?

Tạm chấp nhận hai buổi tối mà thôi, không có gì.

Vì thế buổi tối sau khi Mục Loan Loan lại liều mạng bồi dưỡng hai viên hạt giống Nhiên thảo, cố gắng mặc quần áo dày nặng hết mức có thể, gối thì dùng quần áo chồng lên, ghen khuất lại phải chung chăn một đêm.

Nhưng đêm nay nàng thật sự ngủ không ngon, vẫn luôn nằm mơ.

Cái nàng mơ thấy không phải là game di động nàng vô cùng nhớ ngay từ đầu, cũng không phải mấy khối linh thạch, mà là Long tiên sinh giả mà nàng thấy vào giữa trưa.

Cảm giác Long tiên sinh trong mơ cùng Long tiên sinh giả có chút khác biệt, khuôn mặt rõ ràng hơn, hắn nhìn nàng như đang nói cái gì, trong mơ nàng hỏi tên của Long tiên sinh là gì, Long tiên sinh trong mơ nhìn nàng, sau đó nói, "Lãnh."

Mục Loan Loan có chút ngẩn ngơ, lại hỏi một câu, nhưng Long tiên sinh trong mơ dường như không kiên nhẫn, lạch cạch một cái, cũng giống như Long tiên sinh giả, đột nhiên tiêu tán...

Trong mơ, nàng nhắc đi nhắc lại cái từ Long tiên sinh mới nói, "Lãnh trong 'lạnh lùng'..."

"Ân, lạnh quá." Mục Loan Loan đột nhiên mở mắt ra, tay chân đều bị cái lạnh làm cho cứng đờ.

Nàng lắc lắc đầu, cố quên đi giấc mơ chẳng ra mơ vừa rồi, thân thể mệt mỏi cố gượng dậy mà nhìn ra ngoài với vẻ chờ mong.

Một mảnh đen kịt, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng nước mưa rơi mạnh lên mái nhà.

Tí tách tí tách, tất cả đều là tiếng mưa.

Mục Loan Loan có chút ủy khuất cuộn tròn mình lại, mặt hướng vào Long tiên sinh.

Trong phòng chỉ có quãng sáng vô cùng mỏng manh, khả năng nhìn trong bóng tối của Mục Loan Loan rất kém cỏi, chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ của hân.

Lạnh quá đi, nhớ cái chăn quá...

Mục Loan Loan không kìm được duỗi tay sờ về phía Long tiên sinh, thân thể hiện tại của nàng cũng chỉ hơn một mét sáu, cánh tay không dài, sờ soạng một hồi lâu cũng chưa sờ thấy chăn, vì thế Mục Loan Loan lại xê dịch vào trong, cuối cùng, đầu ngón tay chạm vào được cái chăn mềm mại.

Nàng men theo chăn dò tay vào, trong nháy mắt, cảm giác ấm áp truyền đến từ đầu ngón tay, Mục Loan Loan hí hóp mắt, có chút đắm chìm mà nghĩ, dù sao hiện tại Long tiên sinh không có ý thức, nàng cũng đã xác nhận hân không có, cũng không có nguy hiểm gì, đắp chung một cái chăn thì có làm sao!

Mục Loan Loan cự tuyệt thừa nhận mình đã sắp bị đông lạnh đến choáng váng rồi.

Thật ra dựa vào nhiệt độ không khí vào đêm qua, nàng sẽ không bị lạnh quá mà tỉnh, nhưng hai ngày nay đột nhiên trời mưa mãi, còn hạ nhiệt độ, nên tới hôm qua dù đã mặc lớp quần áo rất dày, nhưng tới đêm nay thật sự có chút lạnh.

Mục Loan Loan một bên âm thầm dịch lại gần Long tiên sinh, một bên an ủi mình dù sao lúc trước mua cái chăn này theo loại kích cỡ rất lớn, hoàn toàn có thể dùng cho hai người.

Mục Loan Loan hoàn toàn không ý thức được, nàng đã liều mạng mà tự tìm cho mình vô số lý do để cùng ngủ với Long tiên sinh!

Chẳng qua, chuyện này cùng với việc nàng lường trước, thì có chút khác biệt.

Nàng cho rằng Long tiên sinh không có ý thức, nhưng không phải.

Long tiên sinh vô cùng nhạy cảm với sự thay đổi độ ẩm, hiệu quả của hai mảnh nhân sâm ấy cũng không tệ lắm, nên thật ra Long tiên sinh đã khôi phục ý thức nửa giờ trước khi Mục Loan Loan bị lạnh tỉnh, chỉ là bởi vì trước đó đã tiêu hao quá nhiều thần thức, hân cũng không dò ra thần thức mà là vừa nghe tiếng hít thở an tĩnh của nàng vừa áy náy chữa trị thương thế trong cơ thể.

Vậy nên khi chăn bị mở ra, bàn tay mang theo hơi lạnh của Mục Loan Loan với vào trong chăn, Long tiên sinh lập tức cảm giác được, cơ bắp hân gần như ngay lập tức căng chặt lên trong nháy mắt, nhờ vào hai miếng nhân sâm, hai ngón tay phải của hân có thể hoạt động trong phạm vi nhỏ.

Giờ phút này ngón áp út cùng ngón út của hân khấn trương siết chặt sàng đan, nghĩ đến chuyện có khả năng sẽ xảy ra sau đó, hơi thở sắp ngừng lại.

_____oOo_____

Cập nhật ngày 28/1/2020 tại Việt Nam Overnight

Editor: Mi An

Beta: Kinnana, yuri318

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Xuyên Sách: Ta Gả Cho Bạo Quân Tàn Tật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.